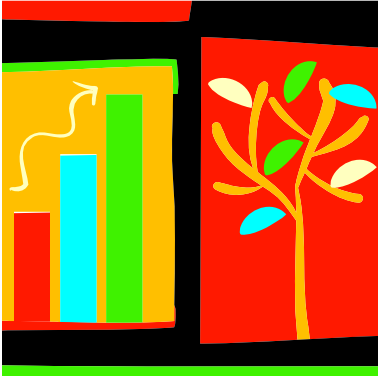

Truyện Lê Minh Quốc

Chạy Trốn Người Tình

Tôi rời khỏi ký túc xá vào lúc 5 giờ sáng. Chăn chiếu và sách vở của thời sinh viên xin trả lại. Những bữa cơm chỉ có rau muống luộc và "canh toàn quốc" chúng tôi xin trả lại Tôi trả lại tất cả. Từ ngọn đèn mờ nhạt của những đêm học thi Từ chiếc giường sắt hai tầng đầy rệp. Đến những bài học tiếng Anh, Hán, Nôm. Tôi trả lại tất cả. Để về miền Trung ăn Tết. Có nghĩa là tôi sắp đối diện với thịt mỡ, dưa hành, câu đối đỏ. Cây nêu, tràng pháo, bánh chưng xanh. Đưa tôi ra đến tận bến xe miền Đông, thằng Thịnh bảo:

- Chúc mày về quê gặp nhiều may mắn. Gặp Kim cho tao gửi lời thăm.

Mặc dù, chưa gặp mặt Kim, nhưng thằng Thịnh đã biết nàng qua những lá thư tình. Mọi lá thư nàng gửi cho tôi thì thằng Thịnh đều đọc. Hắn đọc say sưa Hắn biết rõ chuyện tôi và Kim yêu nhau Biết một cách rành rọt, nên nhiều lúc nhận được thư của nàng thì sau khi đọc xong, hắn đã đọc để cho tôi chép lại thư trả lời cho nàng. Cứ làm như hắn là người yêu của nàng không bằng. Do đó, khi nghe hắn nói vậy thì tôi rất cảm động.

- Ừa cảm ơn mày. Khi gặp mày chắc nàng cũng quý mày lắm Thịnh

oi!

Năm giờ sáng ở Sài Gòn đã rộn rịp những tiếng xe và người. Chúng tôi quẹt lửa đốt cháy những điếu thuốc Aspara để sưởi ấm tâm hồn lúc sắp chia tay. Và khi chưa hút xong điếu thuốc thì có lệnh lên xe. Hành khách được xếp vào các băng ghế. Chật chội. Như người ta xếp cá mòi xuất khẩu. Và tôi, thằng sinh viên chân yếu tay mềm cũng được đối xử như thế. Tôi suýt nhăn mặt cau có nếu ... Nếu người ngồi cạnh tôi chung một băng ghế không lại là cô gái này. Cô ta đẹp quá. Mái tóc ngắn cùn cốn như con trai. Và môi đỏ màu son. Ánh mắt lúng liếng nhìn tôi như khẽ chào một người bạn đồng hành. Bằng linh tính của một thằng con trai đã có người yêu, tôi biết rằng cô ta đang dành cho tôi khá nhiều thiện cảm. Tôi thầm cảm ơn anh "lơ xe" đã xếp tôi ngồi băng ghế này. Ngồi cạnh người con gái đẹp. Khi đi tàu xe điều hạnh phúc nhất để giết chết thời gian nhàn rỗi trên xe, không có gì lý thú bằng những cuộc trò chuyện với người bạn gái ngồi bên cạnh. Và tôi may mắn là được ngồi bên một người đẹp. Khi tôi bước vào băng ghế thì cô ta nhanh nhẹn đứng lên. Đôi môi màu son ấy đã nói:

- Anh ngồi bên cạnh cửa sổ nhé. Ngồi chỗ đó gió thổi lạnh lắm, em chịu không được.

Tôi vui vẻ đáp:

- Vâng, cảm ơn em.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ thì xe bắt đầu rời bánh. Mọi âm thanh rung lên. Như tâm hồn tôi đang rung lên những cảm xúc nôn nóng mau mau về quê ăn Tết. Xe chạy bon bon. Ngồi bên cô gái mới quen, tôi rút một điếu thuốc gắn trên môi. Đó là thói quen giữ bình tĩnh của tôi khi nói chuyện với một người lạ. Tôi nói:

- Xin phép em, tôi có thể hút thuốc được không?

- Vâng, anh cứ tự nhiên.

- Em không sợ khói thuốc sao ?

Cô ta chỉ cười chứ không nói Tôi khum bàn tay để che gió trong khi quẹt lửa Cây diêm phụt cháy rồi tắt ngúm. Gió thổi mạnh quá! Tôi lúng túng chưa biết làm thế nào thì cô ta nói:

- Để em che gió cho, anh quẹt diêm đi

Vừa nói, cô ta vừa khum lại mười ngón tay . Tôi quẹt diêm và mời thuốc một cách dễ dàng. Tôi thả khói thuốc Aspara khét lẹt qua miệng:

- Nè, em tên gì vậy ? Tôi tên Quốc.

Cô ta không trả lời mà chỉ mỉm cười . Chao ôi!!! Khi người con gái mỉm cười, đó là lúc họ đáng yêu nhất vì trên gương mặt ấy không hề lộ ra một chút bức bối và nhỏ nhen nào cả. Nụ cười của cô bạn này đã làm tôi ngây ngất:

- Thú thật, tôi tên Quốc. Tôi là sinh viên khoa Văn. Còn em, em tên gì vậy ?

- Anh hỏi để làm gì?

- Để bọn mình gọi nhau cho dễ. Vì ...

Cô ta tròn mắt hỏi:

- Vì cái gì vậy anh Quốc?

Tôi chợt nhớ đến những lời tôi đã tỏ tình với Kim, bây giờ tôi lập lại với cô bạn này:

- Vì đời sống này mọi người cảnh giác với nhau nhiều quá, nên mọi tông tích, lý lịch của mình đều giấu kín khi trò chuyện với người khác. Điều đó làm tôi rất buồn. Tôi mong rằng trên đời này vẫn còn chỗ cho những tình cảm chân thật. Chứ hướng hồ gì từ đây về Đà Nẵng phải

ngồi cạnh nhau đến hai ngày . Đúng vậy không em?

Nhờ hút thuốc Aspara hay chẳng mà sáng nay tôi lại ăn nói một cách có duyên quá vậy ? Tôi chợt khâm phục những lời ăn nói hoa mỹ của tôi . Sinh viên Văn khoa mà ly. Quả thật, khi nghe những lời bay bổng của tôi thì cô ta vội vàng chớp mắt:

- Anh nói như nhà thơ vậy . Hay quá ! Em tên là Thùy .

Được lời khen của Thùy như cởi mở tấm lòng, tôi cao hứng ba hoa:

- Thùy à? Tên em đẹp lắm. Thanh Thùy ? Mộng Thùy ? Trang Thùy ? hay Diễm Thùy ?

- Trật lắt. Em là Phương Thùy .

Lúc này, xe đã chạy bon bon. Những lúc gặp đoạn đường đầy ổ gà thì chiếc xe nghiêng ngửa làm Thùy ngã vào tôi . Tôi cảm ơn những đoạn đường như thế. Hỡi những ông công chánh, những thợ làm đường hãy để đường đầy ổ gà, ổ voi ...

Vì tranh thủ thời gian gần Tết, nên xe của chúng tôi chạy bạt mạng. Không dừng lại ở bất cứ nơi nào để đón thêm hành khách. Mãi đến một giờ trưa chúng tôi mới được dừng lại ở thị xã Phan Rang để ăn cơm. Cơn nắng gắt của thị xã đã đón chúng tôi bằng tất cả nhiệt tình. Tại đây, qua làn gió lồng lộng của buổi trưa đã mang lại cho chúng tôi mùi nước mắm. Và đây mùi vị của biển. Những tiếng pháo đưa ông Táo về trời đã dội lại, càng làm tôi nôn nao . Bước vào quán ăn tôi nói với Thùy:

- Sắp Tết rồi . Anh sung sướng quá.

Thùy cười:

- Tết về quê gặp người yêu nên sung sướng chứ gì?

Lời nói vu vơ của nàng đã trúng ngay tim đen của tôi . Chỉ có những thằng ngu mới thừa nhận với người con gái này là mình đang yêu

một người con gái khác. Trong giáo trình môn Văn học ở phương Tây, tôi đã từng đọc được đâu đó lời "khuyên" của gã Don Juan : Các mối tình của đàn ông luôn luôn là một dãy số biến đổi, nó sẽ là số không khi nói với người phụ nữ và sẽ trở thành con số nhiều khi kể cho một người đàn ông khác ... Do đó, khi nghe Thùy nói thế tôi giả bộ làm mặt buồn thiu như cơm khô nhiều lửa bởi bàn tay vụng nấu:

- Thùy nói gì lạ vậy ? Anh tìm mãi mãi cũng chưa hề được ai thương cả.

- Tại anh khó tính chứ bộ.

- Sao Thùy biết anh khó tính?

Cô ta cười:

- Trông anh cũng đẹp trai và học hành堂堂 hoàng, có khối cô yêu anh.

Bất chợt tôi phá lên cười:

- Được như vậy thì hên quá! Ước gì anh gặp được cô nào như em thì tuyệt quá !!!

- Thôi đừng có nói nhảm. Mình vào ăn cơm đi anh.

Chúng tôi vui vẻ bước vào quán. Và để trở thành người con trai thanh lịch, nên cuối bữa ăn tôi dành được trả tiền. Số tiền để dành ít ỏi của tôi với dân một cách đáng thương hại . Nhưng tôi vẫn vui vẻ huýt sáo khi bước lên xe . Khi xe chạy, gió thổi mát rười rượi . Mọi người trên xe đều bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Thùy đã ngã vào vai tôi để ngủ vì xe chật chội nên không còn cách nào khác. Điều đó làm tôi mừng rơn. Tôi quyết chí lấy lòng của nàng, nên khi nàng thiu thiu giấc ngủ thì tôi khẽ đọc thơ . Thằng Thịnh thường bảo tôi: "Chinh phục con gái mà bằng thơ là cách chinh phục đầy lịch sự và hiệu quả

nhất." Bằng giọng nhỏ nhẹ của thằng con trai Quảng Nam sau mấy năm ăn học ở Sài Gòn tôi đã ru nàng bằng thơ . Ngủ ngon nhé Thùy ơi!!!

Quả thật, lời tôi đọc khẽ khàng một cách du dương đầy quyến rũ nên Thùy đã ngủ ngon. Và tôi, tôi cảm thấy mình trở thành người có nhiệm vụ phải tỉnh táo để canh giấc ngủ cho Thùy .

Sau khi ngủ chập chờn trên xe, Thùy thức dậy hẳn và hỏi:

- Đến đâu rồi anh Quốc?

- Đến Qui Nhơn rồi .

- Vậy là sắp về nhà rồi .

Con mắt ngáy ngủ và giọng nói ảm cúng của nàng đã làm tôi cảm thấy xao xuyến. Gần về đến nhà có nghĩa là sắp chia tay nhau . Điều đó bất chợt làm tôi buồn. Tại sao vậy ? Tôi không lý giải được, khi mà tôi chưa nói yêu Thùy bao giờ. Sắp chia tay rồi, tất cả những điều đó đã buộc tôi bạo dạn:

- Thùy nè, ở Đà Nẵng em ở đường nào vậy ?

- Anh hỏi làm chi vậy ?

- Để đêm ba mươi Tết anh sẽ đến thăm em.

- Xạo hoài .

- Ai thèm xạo, anh nói thật mà.

Tôi sung sướng chờ đợi cái địa chỉ mà Thùy sẽ nói . Nhưng Thùy lại đánh trống lảng một cách tài tình:

- Anh Quốc nè, lúc nãy anh đọc thơ của ai mà hay quá vậy ?

Tôi bèn giã bộ:

- Ủa, lúc nãy em ngủ mà em cũng nghe sao ?

Nàng gật đầu:

- Ngủ gì đâu, xe xóc quá.

Thế là nàng đã rơi vào "cái bẫy" mà tôi đã giăng ra . Cám ơn mày
Thịnh ơi! Tôi hãnh diện trả lời:

- Thơ của anh đó.

- Trời đất! anh cũng biết làm thơ nữa hả ?

Lời ngạc nhiên của nàng làm tôi sượng phòng cả hai lỗ mũi . Thùy
nói tiếp:

- Anh chép bài thơ đó tặng cho em nhen?

- Đồng ý một trăm phần trăm.

Và tôi không quên bỏ lỡ cơ hội tán tỉnh:

- Nhưng em cho anh địa chỉ để anh cầm bài thơ đó đến nhà em. Đến
vào đêm ba mươi Tết, em có thích không?

Nàng im lặng, xe vun vút lao đi . Trời về khuya lành lạnh khiến người
ta ngồi sát lại gần nhau là điều hợp lý. Tôi khéo léo ngồi sát lại phía
gần Thùy . Bất chợt bàn tay tôi chạm vào bàn tay nàng. Nóng như
than, như lửa . Nàng dễ yên như không biết chuyện đó xảy ra . Tôi
dễ yên như tận hưởng một hạnh phúc đến bất ngờ. Thời gian trôi
qua . Tim tôi nóng ran. Và Thùy nói:

- Thôi được, khi xuống xe thì em sẽ trao địa chỉ cho anh. Còn bây giờ
thì bí mật.

Tôi mừng rơn và siết chặt tay Thùy . Lúc đó, những tiếng pháo báo
hiệu mùa xuân sắp đến lại rộ lên. Lòng tôi đầy hạnh phúc. Và đến
gần bảy giờ sáng hôm sau thì xe chúng tôi đã đến Đà Nẵng. Thời
gian trôi qua nhanh như sự hối tiếc của tôi . Ngay giữa bến xe Đà
Nẵng khi chia tay nhau Thùy trao cho tôi một tờ giấy nhỏ, ghi địa chỉ
của nàng. Tôi nhét vội vàng vào túi áo, để còn kịp gọi xe xích lô chở
nàng về nhà. Mọi người đều mệt mỏi trên chuyến xe tốc hành nên ai
cũng muốn nhanh chóng trở về nhà. Tôi cũng vậy . Tôi thềm về ngay

nhà để tắm giặt, ngủ một giấc cho đã đời . Đà Nẵng ơi Đà Nẵng!!!!

Tôi đã về quê ăn Tết.

Suốt mấy ngày sắp Tết, tôi phải bận rộn với biết bao là việc phải làm. Không có thời gian dành cho chuyện nghỉ ngơi và đi chơi . Kim cũng vậy . Nàng chỉ đến thăm tôi một vài lần. Tất cả mọi chuyện chúng tôi đều hẹn vào ngày mùng một Tết hoặc đêm ba mươi Tết. Và đêm ba mươi Tết cũng đã đến. Khi ủi quần áo, để diện thật bảnh trong đêm đi đón giao thừa, tôi sực nhớ lại tờ giấy của Thùy . Lật tờ giấy đó, tôi thấy ghi: " Phương Thùy địa chỉ X đường Triệu Nữ Vương". Trời ơi!!!!!! Tôi cảm thấy xây xẩm mặt mày như vừa trúng cơn gió độc. Tôi vò mạnh tờ giấy trong lòng bàn tay và bỏ vào miệng nuốt xuống cổ họng. Tim tôi đau thắt lại . Đó chính là địa chỉ của Phương Kim -- người yêu của tôi . Lẽ nào ??? Lẽ nào Phương Thùy và Phương Kim là hai chị em ruột của nhau ? Tôi đã bắt cá hai tay ...

Sự thật bao giờ cũng đơn giản. Tôi đã phạm một lỗi lầm rất lớn. Kim không thể tha thứ cho tôi . Đêm ba mươi Tết này tôi phải đi đâu ? Tôi chạy trốn người tình. Tôi nghe trên trời xanh vọng về tiếng hát "Trời đang Tết hay lòng mình sắp Tết? Tháng ngày đã trôi qua tình đã phai pha người xa khuất. Chỉ còn một chút hương xưa giờ cũng phong ba rụng cuối mùa ..." Tình tôi đã rụng. Và như một tội phạm tôi chạy trốn người tình trong đêm ba mươi Tết.

Lê Minh Quốc

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

.....

Truyện dài "Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng" của tác giả Lê Minh Quốc do VeCon (nutamxuan@juno.com) đánh máy 3 chương đầu và Minh Thư (m2d@thoiaotrang.com) đánh máy phần còn lại. Nếu các bạn muốn làm quen, tìm hiểu, hoặc trao đổi ý kiến với VeCon và Minh Thư thì xin hãy gửi email đến địa chỉ trên.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 1

Đêm. Những ngôi sao lạc đường về đang le lói trên nền trời. Những ngọn gió lại thỉnh thoảng ủa về lành lạnh. Nguyên rút trong túi áo ra một điều thuốc và quẹt lửa đốt cháy. Một đốm sáng lóe lên chọt vụt tắt. Điều đó làm Nguyên cảm thấy ấm áp. Nhưng khi rít một hơi thật dài vào cổ họng thì anh ho sặc sụa. Khói thuốc không đủ làm Nguyên trở thành người lớn. Khói thuốc đắng. Không thơm tho chút nào cả. Anh ném điều thuốc xuống đất. Con đường này anh đã đi lại nhiều lần. Mỗi lần đi qua là một lần ngàn ngại. Kim? Em còn thức hay không? Bỗng dưng Nguyên lại sợ tắt cả cây lá dụ dàng kia. Cây lá ấy có mang theo mùi hương của nàng đến cho anh không? Nguyên không biết. Nhưng có một điều chắc chắn mà Nguyên cảm nhận được là không khí nơi đây ấm áp. Nghĩ đến điều đó anh cảm thấy se lòng. Vì chỉ cần một tiếng động đột ngột nào cũng làm Kim mở tung cánh cửa và ló đầu ra. Nàng sẽ thấy Nguyên. Và anh sẽ thấy nàng.

Chao ơi! Đôi mắt tròn kia sẽ ngạc nhiên lắm, phải không? Dù biết vậy. Biết chắc như vậy. Nhưng Nguyên không dám. Anh đi đứng khẽ khàng như một tên ăn trộm.

Nguyên cứ đi qua rồi đi lại bằng tâm trạng của kẻ ngó ngẩn nhất trần gian này. Hồi còn nhỏ, anh vốn là thằng mê đọc tiểu thuyết trinh thám. Những hành động của nhân vật chính bao giờ cũng làm anh say mê. Chỉ cần quan sát mẫu thuốc lá đang cháy dở, một dấu vết mờ hồ như vệt son trên áo là họ cũng truy tìm ra thủ phạm. Có nghĩa là họ rất tài ba. Và điều quan trọng là họ cũng rất... đẹp trai. Nguyên có đẹp trai hay không anh không tự biết được điều đó. Nhưng tại sao đêm nay anh không thể đóng vai một thám tử tài ba? Điều đó có gì là khó? Kim sẽ kinh ngạc. Sẽ sửng sờ vì hành động táo bạo của anh. Và nàng sẽ... yêu anh. Chỉ cần suy nghĩ như vậy, Nguyên cũng sung sướng như vừa trúng số độc đắc. Điều đó có xảy ra hay không hỏi ông Tư bà Nguyệt.

Đứng nép vào cánh cổng nhà nàng. Nguyên rụt rè đọc lần nữa lá thư mà anh đã viết. Thư cho người tình thơm như hạnh phúc. Đọc là đọc vậy thôi, chứ thực sự là từng câu, từng chữ trong lá thư này anh đã thuộc lòng. Trong chiều chủ nhật, ngồi lục lại những sách cũ từ ngày xưa ngày xưa của gia đình, anh đã tìm được lá thư này. Nói đúng hơn là anh tình cờ bắt gặp được lá thư của ba anh gửi cho má anh - ngày mà hai người mới quen nhau. Nguyên tò mò đọc luôn một lèo và bị văn chương trong lá thư ấy cuốn hút. Anh cất giữ lá thư ấy như một báu vật của riêng mình. Khi biết anh có ý định "tấn công" Kim thì thằng Quân - bạn học cùng lớp - đã hỏi anh một cách móc hòng:

- Tao hỏi thật là mày có biết viết thư không?

Viết thư có gì là khó? Nguyên gật đầu:

- Viết thư dễ như ăn ốc!

Quân không tin:

- Không phải viết thư thăm hỏi sức khỏe bạn bè sau ba tháng nghỉ hè hoặc nghỉ Tết đâu. Thư tình kia!

Thư tình là cái quái gì? Thú thật là anh chưa hề viết thư tình cho ai cả. Còn thư thăm hỏi sức khỏe thì anh viết khối ra đấy. Những bài luận văn cô giáo không ra đầu đề như thế này là gì? "Sau ba tháng nghỉ hè, chợt nhiên lòng em bồi hồi nhớ bạn. Em hãy viết thư thăm hỏi sức khỏe của bạn và tâm sự trong những ngày xa cách." Với đầu đề như vậy anh thường viết luôn một mạch và không quên kết luận một cách "náo nùng" rất được lòng... cô giáo! "Bạn ơi! Thời gian thấm thoát trôi qua như ngựa chạy tên bay, như bóng câu vùn vụt

qua cửa sổ cho nên ai nínu thời gian? Lòng tôi bàng hoàng vô vàn nhớ bạn. Bạn ơi... " Đọc lên, ai cũng có thể khóc được vì lời lẽ mùi mẫn kia! Cho nên khi nghe thằng Quân hỏi vậy thì anh cũng đáp liêu:
- Thư tình cũng giống như thư thăm hỏi sức khỏe, có đúng không nào?

Quân cười hì hì rất độ lượng:

- Ủ! Đại khái nó cũng tương tự như vậy.

Nhưng Nguyễn thắc mắc:

- Mà Quân nè! Mà hỏi vậy để làm gì chứ?

Quân kéo anh ngồi bệt xuống đất rồi nói rù rì:

- Viết thư tình là một hình thức tán công rất hiệu nghiệm. Mà có dám đứng trước nàng mà mở miệng nói yêu nàng không?

Anh thành thật:

- Chắc là không!

- Nếu mà mở miệng thì chắc gì nàng đã tin mà nói thật. Đó là chưa kể chiều nào lúc ngủ dậy muộn mà cũng quên súc miệng thì coi như rớt đài! Đúng không?

Thằng Quân này hay thật. Sao nó biết được như vậy nhỉ? Anh là chúa ngủ dậy muộn cho nên hộp kem Dạ Lan của anh xài đã ba tháng nhưng vẫn còn đầy ắp. Anh bèn gật đầu thú nhận:

- Đúng!

Quân vỗ vai anh một cách thân mật:

- Tao thành thật khuyên mà là nên viết thư trước khi ngỏ lời. Lời nói gió bay. Nàng sẽ không nhớ gì cả. Bộ mà tưởng làm quen với con gái dễ lắm à? Ngay cả ông Hàn Mặc Tử, một thi sĩ nổi tiếng kia còn phải kêu toáng lên rằng:

Ai hãy lặng im chớ nói nhiều

Để nghe dưới nước lá hồ reo

Để nghe tơ liễu run trong gió

Và để nghe trời giăng nghĩa... yêu

Đó! Mà thấy chưa? Mà thử nhảy lên trời mà hỏi ông trời thử xem?

Nguyễn ngược nhìn lên trời. Trời cao thăm thẳm, cao vòi vọi... Làm sao anh có thể hỏi được? Không để cho anh kịp trả lời, thằng Quân nói tiếp:

- Ngay cả ông Xuân Diệu, một người làm rất nhiều thơ tình mà cũng phải thấy rằng yêu là... bề khổ. Ông ta từng rút ra kết luận thăm thía lắm mà ạ:

Trái đất ba phần tư nước mắt

Đi như giọt lệ giữa không trung

hoặc Yêu là chết trong lòng một ít. Mà thấy ghê chưa?

Ghê quá đi chứ! Cái giọng của thằng Quân cứ rù rì, rù rì làm Nguyên thấm thía dần con đường bước vào tình yêu. Như sợ Nguyên sẽ nản chí nên Quân nói tiếp:

- Nói vậy thôi, chứ yêu cũng có nhiều điều lý thú lắm mà ời!

Lý thú như thế nào thì Nguyên chưa biết, anh đoán rằng nếu Kim yêu anh thì sẽ cho anh mượn vở chép bài như lúc trốn học hoặc nàng sẽ bắt mí cho anh copy những lúc kiểm tra. Sướng thật! Nguyên đem những điều ấy nói cho Quân nghe, hần bật cười khanh khách:

- Khá lắm! Mà khá lắm!

Rồi hần lại trở về cái giọng rù rì muôn thuở:

- Để ăn mừng hôm nay nhen Nguyên! Mà có tiền không? Tao với mày đi ăn thịt bò khô nhen.

Nghĩ đến món ăn đầy hấp dẫn này ngay trước cổng trường đã làm anh thấy ứa nước miếng. Những sợi đu đủ màu xanh, giòn tan, được cho thêm một ít rau thơm, rồi chan lên một ít nước giấm thật chua, một chút xì dầu thật ngon, một chút ớt thật cay, vài hạt đậu phộng thật béo và được trộn lên thật nhuyễn là... anh nuốt ực nước bọt xuống cổ họng. Hai người bạn bá cổ với nhau đi về phía cổng trường.

Từ hôm nói chuyện với thằng Quân về tình yêu. Nguyên trở về nhà đâm ra suy nghĩ vẩn vơ mãi. Anh thực hiện đúng theo lời của Quân, nhưng chữ nghĩa đã bỏ trốn anh. Dưới ngòi bút anh chỉ là những câu hết sức tầm thường. Nó không xứng đáng với vẻ đẹp ngây thơ của nàng. Nó chỉ là một mớ ngôn từ nhạt nhẽo khi ca tụng vẻ đẹp của nàng. Anh nản chí quá sức. Lúc ngả lòng nhất thì anh lại nhớ đến bữa bồi của mình. Đó là lá thư mà ngày xưa ba anh đã gửi cho má anh.

Sau khi tắm rửa để tâm hồn sạch sẽ như một tờ giấy mới, Nguyên đã nắn nót viết lại lá thư này vào một tờ giấy khác. Với tất cả sự thông minh của cậu học trò đang học lớp 12. Nguyên không quên sửa lại ngày, tháng, năm cho phù hợp với trường hợp của chính anh. Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, anh đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Thư tình gửi cho Kim. Đêm nay, anh đang đọc lại lá thư ấy ngay cổng nhà nàng. Đọc xong, anh cảm thấy khâm phục anh. Lá thư viết như thế này thì thử hỏi sao mà Kim không yêu anh?

Kim ời! Khổ lòng tôi lắm, nói ra thì những ngượng lờ mà để trong dạ thì lòng khô héo. Đã từ lâu lòng tôi tơ tưởng đến Kim, nhưng tôi nào dám nói gì đâu. Tráng tà con nhen kêu sương, có ai hiểu được tấm lòng son sắt của tôi đâu! Hời ời! Có ai chia bớt cho tôi năm canh buồn bã này. Vậy có thơ rằng: "Một mình đứng tựa cầu thang. Bước

đi một bước hai hàng lệ rơi". Lệ rơi cho vơi nỗi sầu. Từ độ sầu đến nay, ngày nào cũng có lúc sầu, đêm cũng có lúc sầu. Mưa dầm lá rụng mà sầu, trăng trong gió mát mà sầu, nằm vắt tay trên trán mà sầu, đem thơ văn ngâm vịnh mà càng sầu. Sầu có mối chêm sao cho dứt, sầu không có khối đập sao cho tan? Cổ nhân có câu: "Hồng tự thanh sam quân thi lệ" nghĩa là ống tay áo đỏ (chỉ người đẹp), vạt áo xanh (chỉ thư sinh) đều là chứa lệ sầu. Kim ơi! Đọc xong lá thư này Kim có hiểu cho tôi không? Đời người ngắn ngủi có sao con tạo khéo truơng người. Khi ngắm cảnh lòng càng thêm ngao ngán cảnh. Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ. Khi ngắm hoa nở khi chờ trăng lên. Hoa nở để rồi héo, trăng lên để rồi tàn. Nhưng tình yêu tôi đối với Kim bao giờ cũng viên mãn tròn đầy. Vậy có thơ rằng: "Xót người tựa cửa hôm mai. Văn chương đèn sách có ai với mình". Tôi muốn mang câu thơ, chén rượu để mà thù tạc với người tri kỷ. Nào ai có lạnh lòng trong tuyết. Nào ai hờ hững dưới trăng. Kim ơi! Có hiểu thấu lòng tôi không?..."

Lá thư du dương đọc lên nghe rất sướng tai. Nguyên thầm cười một mình. Anh sung sướng lắm. Nhưng bây giờ đưa thư cho nàng bằng cách nào? Trên đời này đâu có chàng thám tử nào ngu ngốc đột nhập vào nhà người bằng cổng chính đâu! Nơi đó dễ bị phát hiện nhất. Anh sẫm soi hàng rào nhà Kim. Tiếc thay không có một khe hở nào để anh có thể chui lọt vào. Càng khó khăn thực hiện ý đồ của mình thì Nguyên càng khoái chí. Nếu cứ đường đường chính chính ngay ban ngày ban mặt mà trao thư tình thì quả là chán chết. Kim đâu có thấy được nỗi khổ tâm dần vạt của anh đâu. Có đúng vậy không Kim? Nhiệm vụ càng khó khăn thì chiến thắng càng vinh quang. Hỡi ôi! Kim đồng hồ đã nhích dần đến con số 11 mà chàng thám tử nghiệp dư vẫn chưa liềm mình leo qua cửa nhà nàng. Nhánh cây đào chìa ra phía cửa đã tạo thuận lợi cho Nguyên. Anh thả người đu nhánh cây lọt vào trong sân nhà nàng. Thở phào một cách sung sướng, anh bỗng thấy mùi hoa đào thoang thoảng. Đêm tĩnh mịch. Đêm đã khuya. Từ cây đào anh leo xuống và đi lom khom về phía căn phòng của Kim. May mắn cho anh là cửa căn phòng đã đóng kín và điện đã tắt. Gió thổi mát rười rượi. Đến cửa sổ, anh khẽ khàng đặt lá thư tình vào ngay chậu phong lan đang nở những búp hoa nhỏ xíu. Chậu phong lan treo toòng teng ngay cửa sổ sẽ là "trung gian" chuyển lá thư đến tay nàng. Thật tế nhị và tình tứ biết bao nhiêu. Ngày mai, khi thức dậy, nàng sẽ mở tung cánh cửa sổ để hít khí trời trong sạch. Khi lòng ngực đầy nắng gió tinh khôi thì nàng sẽ nhìn qua giò phong lan. Và nàng sẽ thấy lá thư tình của anh. Nàng sẽ sung

sướng và 5 ngón tay yếu điệu thực nữ sẽ cầm lên một cách nâng niu. Nàng sẽ đọc. Đọc xong thì nàng sẽ cảm động. Vì lòng nàng đã... yêu! Chỉ mới suy nghĩ như vậy, Nguyên đã cảm thấy hạnh phúc ủa về tâm hồn mình.

Làm xong nhiệm vụ vẻ vang đó thì anh bước về phía cây đào. Bước vài bước thì anh quay lại nhìn đăm đăm vào phòng nàng và nói nhỏ: "Chúc em ngủ ngon!". Hầy ngủ ngon ghen Kim để ngày mai mọi điều tốt đẹp sẽ đến. Anh tiếp tục bước đến cây đào và ném đôi dép của mình ra phía ngoài cổng. Bằng chân không người ta dễ leo hơn. Khi vừa nhón chân lên thì anh đã nghe tiếng chó sủa khùng khiếp. "Gâu! Gâu gâu!" Trời đất ơi! Làm thế nào bây giờ? Anh hoảng hốt leo lên cổng và nhảy bừa xuống đất. Thân thể anh chạm đất và nổi đau ê ẩm. Chỉ kịp lượm lại đôi dép là anh đã chạy thục mạng. Anh co chân chạy với tiếng chó sủa rượt phía sau...

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 2

Sáng nay, Nguyên đến trường bằng tâm hồn vui vẻ lạ thường. Anh nhắm đọc lại đoạn văn của Thanh Tịnh mà anh đã học thuộc lòng từ hồi tiểu học "Hàng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm mơn man của buổi tựu trường. Buổi mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và đầy gió lạnh. Mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường mà tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tự nhiên tôi thấy lạ Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: hôm nay tôi đi học".

Sướng thật! Nguyên nhủ thầm như vậy. Nhưng anh còn sướng hơn cả nhà văn Thanh Tịnh vì hôm nay anh đi học với mối tình đầy ắp trong lồng ngực. Vừa bước chân vào cổng trường thì Quân đã kêu lên:

- Nè Nguyên! Có tin mới xảy ra. Cực kỳ hấp dẫn.
 - Tin gì vậy?
 - Đêm qua, ăn trộm đột nhập vào nhà Kim. Sáng nay, mới vừa vào lớp học là nàng đã bô bô kể lại chuyện mất trộm.
- Nghe Quân nói như vậy, anh chột rùng mình. Một cảm giác lạnh chạy dọc theo xương sống. Không biết nàng có phát hiện ra anh

không? Nhưng anh nào có làm gì đâu? Anh chỉ để lại một lá thư tình thôi mà... Chết rồi! Đây chính là dấu vết mà người ta dễ dàng phát hiện ra thủ phạm. Vậy là từ nhà thám tử tài ba, anh trở thành một tội phạm. Chỉ mới thoáng nghĩ như vậy, anh đã cảm thấy ớn. Anh tò mò dò xét thêm Quân:

- Nàng có kể là mất gì không?

Quân xuống giọng rù rù muôn thuở:

- Nhà của nàng bị mất nhiều thứ lắm. Tao nghe là ba má nàng đang làm đơn gởi công an. Hi, hi!

Lòng anh tan nát. Vậy còn gì là mặt mũi của anh nữa. Chỉ cần chứng cứ một lá thư thôi, người ta sẽ ghép anh vào bao nhiêu tội. Những dòng chữ trong bộ Luật hình sự đang chạy về trong trí óc của Nguyên. Quân đâu cần biết điều đó, hấn cứ rù rì:

- Tao nghe đâu là tên ăn trộm đã dùng chìa khóa vạn năng để mở khóa cổng nhà nàng. Hấn ta đột nhập vào để khiêng một tivi, một tủ lạnh, một chiếc giường sắt, một con chó nữa. Chắc là bọn trộm đi đông lắm!

- Bọn chúng bắt con chó luôn à?

- Chứ sao! Thịt chó ăn ngon lắm, nên khi con chó nhà nàng vừa cất tiếng sủa "gâu gâu" liền bị bọn nó đánh thuốc mê. Con chó nằm ngay đơ, thế là bọn nó xách cổ con chó đi.

Càng nghe Nguyên càng đờ lững:

- Thật à?

- Thật chứ sao không thật! Chính mắt tao thấy... à quên chính tai tao nghe nàng kể mà ily!

Lúc đó hồi chuông vào học cũng đã reng lên một cách kiêu hãnh.

"Reng reng reng". Đôi bạn bước vào lớp. Chân Nguyên dường như muốn khuyu xuống khi vừa chạm vào ánh mắt của Kim. Kim ơi!

Đừng có nhìn tôi bằng đôi mắt cú vọ như thế. Thật oan cho tôi.

Nguyên muốn gào lên thật to. Nhưng anh chỉ im lặng bước vào chỗ ngồi của mình.

Bỏ mặc ngoài tai những lời giảng bài của cô Hạnh Tàn, Nguyên quay sang phía Quân:

- Quân nè! theo mày thì công an có tìm ra thủ phạm được hay không?

Quân đáp một cách hờ hững:

- Chưa biết, nhưng tao tin họ sẽ tìm ra được. Hay là mày làm thám tử phá án vụ này thử xem!

Nghe Quân nói khơi khơi như vậy, anh cảm thấy chột dạ. Quân nói một cách thản nhiên hay có ngụ ý gì đây? Anh nói:

- Sao mày không làm mà mày biểu tao?
- Mày ngu lắm. Mày đang đeo đuổi Kim thì mày phải chứng tỏ bản lĩnh của mày chứ! Biết đâu mày sẽ làm được điều đó. Khi đó nàng sẽ yêu mày da diết. Hi, hi...

Giọng cười mũi của Quân thật dễ ghét. Cô Hạnh Tần vẫn say sưa giảng bài. Giọng Hà Nội ngọt lịm và môn Văn học trước đây hấp dẫn anh bao nhiêu thì nay anh cảm thấy ngao ngán bấy nhiêu. Những bài thơ vắn điệu du dương kia có gỡ rối được tơ lòng trắc ẩn của Nguyên được đâu. Anh lơ đãng nhìn qua cửa lớp. Những lời giảng bài như gió thổi qua tai. Tối hôm qua sau khi anh chạy về nhà thì kẻ trộm ngay sau đó đã leo vào nhà Kim chẳng? Chắc là vậy. Kẻ trộm không để lại dấu vết nào để người ta có thể phát hiện ra chúng, còn anh, anh ngu ngốc để lại một lá thư tình. Thật là oan ông địa. Với tâm trạng bồn chồn khó chịu, Nguyên lấy cây thước đập khế vào lưng của Kim. Nàng ngồi bàn trước, còn Nguyên thì ngồi bàn sau. Anh muốn hỏi trực tiếp nàng để cho rõ sự việc. Nàng có nghi ngờ gì anh không?

- Kim nè, lâu nay có gì vui không?

Nàng quay lại và ngó nhìn anh như căm ghét một con khỉ quấy rối nàng trong giờ học:

- Vui cái gì? Bạn vui thì mặc kệ bạn chứ!

A! Tại vì một câu hỏi vô duyên như vậy nên phải gánh chịu câu trả lời cà giựt như thế. Lâu nay, Nguyên vẫn thường khoái đọc những loại sách có giá trị như "Học làm người" hoặc "Nghệ thuật để trở thành chàng trai thanh lịch"... Thế nhưng, áp dụng trong trường hợp này thì kết quả ngược lại. Vậy là sao? Vậy "thua keo này ta bày keo khác" và anh tìm lấy một câu hỏi khác:

- Kim ơi! Lâu nay, có gì mới không?

Đó là anh bắt chước những câu nói xã giao trong phim kiếm hiệp mà anh từng xem trên video. Đại loại khi gặp nhau thì người ta nói rằng: "Sư huynh ơi! Lâu nay sư huynh có gì mới không mà biệt tăm biệt tích trong chốn võ lâm vậy?" Câu nói đó hay lắm chứ! Nhưng nàng vẫn im lặng. Anh ngồi buồn xo. Hay là nàng nghi ngờ anh là thủ phạm nên không thèm trả lời? Nếu quả đúng như vậy thì làm sao anh có thể ngồi yên? Lòng tự trọng của anh bị kích động một cách dồn dập. Anh vận dụng trong trí nhớ để tìm mẫu đối thoại mà sách "Học làm người" đã dạy anh. Phải mất hơn 5 phút sau anh mới buộc miệng hỏi bằng một giọng nhỏ nhẹ:

- Kim ơi! Lâu nay có gì vui không?

Câu hỏi ấy, đúng là một câu hỏi rất duyên dáng của chàng trai thanh

lịch. Bởi lẽ, người con gái nào không thích đón nhận những niềm vui ở cuộc đời này? Anh hí hửng chờ đợi câu trả lời đầm thắm của Kim.

Lập tức nàng quay lại:

- Vui cái gì? Nhà người ta vừa bị mất trộm người ta buồn muốn chết. Còn bạn, bạn vui thì kệ bạn chứ.

Câu trả lời làm anh hụt hẫng:

- Đâu có! Mình thành thật chia buồn cùng bạn.

- Hử! Ai thêm chia buồn.

- Không! Mình chia buồn thật mà. Mình đâu có biết chuyện này. Mình chỉ để lá thư dưới giò phong lan thôi mà...

Không ngờ câu nói của Nguyên có tác dụng một cách mãnh liệt.

Nàng quay người một trăm tám mươi độ về phía anh bằng một giọng lấp lửng:

- Thật à? Thư gì vậy? Ăn trộm để lại lá thư à?

Đến nước này thì anh cũng lấp lửng một cách thật sự:

- Không! Mình để lại lá thư cho Kim chứ mình không có ăn trộm gì ở nhà của Kim cả.

Kim ngạc nhiên:

- Bạn nói gì mà tui không hiểu gì cả. Không lẽ đêm hôm qua bạn có lén vào nhà tui à?

Không hiểu tại sao anh thành thật gật đầu:

- Ủ, tối hôm qua mình có lén vào nhà của bạn.

- Thề đi!

Nghe nàng nói bằng một giọng ngọt xớt như vậy, anh cao hứng mở miệng thề thốt:

- Thề có con chó của nhà Kim làm chứng. Vì tối hôm qua, sau khi mình leo qua cổng nhà Kim thì con chó đó đã sủa "gâu gâu". Nó sủa dữ dằn thấy mà ghê!

- À vậy là thêm một nhân chứng!

Chỉ kịp nói với anh như vậy là nàng đã quay lại phía trước. Anh cảm thấy hoang mang. Anh muốn nói chuyện với nàng nhiều hơn nữa, nhưng nàng đã quay lên rồi thì làm sao đây? Anh tiếp tục lấy cây thước đập khẽ khàng vào lưng của nàng. Nhưng lần này thì nàng thay đổi thái độ một cách đột ngột:

- Thôi nhe! Tui không giỡn đâu à nhe! Tui méc cô giáo bây giờ đó nhe!

Con gái là chúa nũng nịu. Nhưng giọng nũng nịu ấy đã làm anh mềm lòng và thấy như chính nàng đã có "cảm tình" với anh. Vì nếu không thì nàng nũng nịu với anh để làm gì? Anh bèn cười hì hì rất... tình tứ:

- Người ta giỡn chút xíu chứ có làm gì đâu mà nhe với nhiech hoài.

Hì... hì...

- Cười thấy mà ghét!

Anh thấy cụt hứng. Tiết học nặng nề trôi qua. Lúc này anh mới thực sự thấy hoảng sợ. Tại sao thái độ của Kim thay đổi nhanh quá vậy? Hay là những điều anh vừa nói thì nàng sẽ "méc" với công an?

Nguyên quay sang phía thẳng Quân:

- Quân nè, giả sử khi đến thu thập tài liệu, xem xét lại hiện trường ở nhà Kim mà người ta phát giác ra lá thư của tao thì sao?

Quân cúi cháp bài và trả lời:

- Dễ ợt! Người ta sẽ đưa lá thư đó vào soi kính hiển vi chứ sao!

- Để làm gì vậy?

Quân đâu cần biết câu hỏi của anh có tầm quan trọng như thế nào, Quân đáp một cách ồm ồm:

- Soi vào kính hiển vi để người ta phát giác ra vi trùng... ăn trộm mày ạ!

- Trời đất ơi!

Anh bắt giác kêu lên như thế. Đó cũng là lúc tiếng chuông tan học cũng reo "Reng reng reng" một cách uể oải. Anh đứng lên bước ra khỏi lớp, bất chợt anh lại nhớ đến lời văn của Thanh Tịnh mà sáng nay anh vừa đọc lại trong trí tưởng tượng một cách say đắm. Hời ôi! Sự say đắm ấy bây giờ đã khác rồi.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 3

Có phải, tất cả mọi sự thay đổi đã đến quá sức đột ngột làm Nguyên choáng váng? Hằng ngày mỗi lần Nguyên đi học về thì con chó mực cũng đều nhảy ra chào đón một cách vồ vập. Hai chân trước sà vào lòng anh với cái đầu nghếch lên một cách mừng rỡ, còn cái đuôi của nó xoắn tít lại trông thật vui. Nhưng trưa nay, khi con chó mực nhảy ra chào đón thì anh cảm thấy nó dễ ghét một cách lạ lùng. Ai đời, đã là chó mà còn lại nhảy nhót một cách... ngả ngớn đến thế? Đã thế, nó lại còn kêu "gừ gừ" nữa chứ! Nguyên nổi cáu. Anh tung chân đạp nó một cái thật mạnh vào mạng sườn. Nó kêu lên "ằng ằng" một cách kinh ngạc rồi chuồn thẳng vào xó bếp. Nguyên mệt mỏi bước vào nhà. Nhỏ Dung - em gái của Nguyên đâu cần biết điều đó, nó chu môi hỏi một cách trịch thượng:

- Anh Nguyên! Ai cho phép anh đá con chó một cách thô bạo như

vậy?

Anh lườm mắt:

- Cái gì mà thô bạo?

- Anh làm cái gì thì anh biết đấy!

Biết cái gì bây giờ! Nhỏ này xí xọn quá! Anh không thèm trả lời, chỉ lẳng lặng đặt sách vở vào học bàn cho yên chuyện. Nhưng nhỏ Dung cũng không vừa:

- Anh Nguyên nè! Cô giáo dạy là chúng ta hãy yêu thương súc vật.

Không được đánh nó. Vì nó là...

Không để cho em gái mình nói hết câu, Nguyên đã quay lại:

- Là cái quái gì? Mà định "lên lớp" tao nữa à? Cứ láu mồm láu mép là giỏi. Tao cú một cái lũng sọ bây giờ!

Nghe Nguyên dọa như thế, nhỏ Dung im re. Như để chọc tức anh, nó bèn mở miệng hát ư ử mà anh nghe rất ngứa tai: "Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng! Xòe đôi cánh, xòe đôi cánh. Bướm bướm bay lên trời. Bướm bướm bay lên trời. Em ngồi xem. Em ngồi xem là lá la.. .". Nó cố tình hát câu cuối cùng thật nhiều lần như ngụ ý một điều gì đó chẳng? Nguyên cau:

- Em ngồi xem. Ngồi xem cái gì mà mày ngồi xem hoài vậy?

- Bộ em ngồi nhìn anh không được à?

Nghe trả lời như vậy, Nguyên muốn bước đến cú đưa em gái một cái thật đau cho bỏ ghét, nhưng anh không dám. Anh bèn trả lời một cách đầy độ lượng:

- Ủ! Cho mày ngồi đó mà nhìn!

Nói xong anh bèn leo lên giường nằm ngủ. Con mệt mỏi và cơn đói bụng của buổi trưa đi học về đã dỗ giấc ngủ đến ngon lành. Lúc này, mẹ anh đang nấu nướng ở dưới bếp. Mùi thơm của sự xào nấu thơm phức bay lẫn vào trong giấc ngủ của Nguyên. Đang nằm chập chờn như vậy thì anh nghe có tiếng gọi:

- Nguyên đâu rồi! Tối qua nó làm gì mà leo vô nhà người ta thế?

Đúng là giọng của ba anh. Ba là người rất nghiêm khắc. Ít khi tâm sự với con cái. Chỉ những lúc có chuyện quan trọng lắm thì mới hỏi han mà thôi. Nguyên cảm thấy nổi sợ hãi chạy dọc theo.. . mông! E hê!

Không khéo thì cái mông này bị ăn chổi lông gà như chơi! Ba anh

hỏi:

Tối hôm qua mày làm gì mà leo vào nhà của ông Tư Bông? Mày đi ăn trộm à?

Nghe nói đến chữ "ăn trộm" anh hoảng quá nằm im thín thít. Khổ quá!! Sao đêm qua anh lại làm một chuyện "động trời" như thế chứ? Vì động lực thúc đẩy của tình yêu chẳng? Nếu chúa Jesus là người

đầu tiên tử vì đạo thì anh là kẻ tử vì... liễu lĩnh. Nói xong, ba anh bước đến giường, ông kéo tay Nguyên dậy:

- Sao vậy con?

Nghe giọng nói đầy quyền lực như thế, anh lại càng sợ. Co chân lại anh bị chui tọt vào trong mền và trằm đến kín mít lại. Trong sự mơ hồ của âm thanh ấy anh nghe bước chân của ba anh bước đi dần. Khi ba anh đã đi xa dần thì anh lại nghe một tiếng chân khác bước đến. Tiếng chân bình bịch này có lẽ là của ông Tám công an. À! Khi công an mà đến nhà thì hẳn có chuyện phiền toái lắm đây! Đứng bên cạnh giường anh, ông Tám hỏi một cách rành rọt:

- Đêm qua con leo vào nhà của ông Tư Bông làm gì? Con kể lại cho ông Tám nghe chơi!

Trong giọng nói ấy không hề gợn lên một chút răn đe nào cả. Nguyên cảm thấy yên lòng. Nhưng không hiểu sao anh lại nằm im re. Anh lại nghe ông Tám nói tiếp:

- Nếu con không kể ông Tám nghe thì con viết bản tường trình cho ông Tám ghen!

Nghe đến việc phải viết bản tường trình nộp cho công an thì Nguyên thấy tim mình thất lại. Anh bật lên khóc rưng rức. Cũng ngay lúc đó, ai đó đã kéo tay anh:

- Thôi dậy mau đi ông tướng. Dậy ăn cơm trưa mau!

Ủa! Mẹ anh đã gọi anh đây mà. Anh dụi mắt. Mắt ráo hoảnh. Không lẽ anh mới vừa chiêm bao chẳng. Sướng thật! Chỉ là chiêm bao thôi. Ước gì khi gặp những chuyện phiền toái trong cuộc đời này - thì trong phút chốc - nó cũng qua đi như một cơn ác mộng mà thôi. Mùi cá chiên giòn thật hấp dẫn. Dĩa rau muống luộc thật xanh. Lại còn thêm một dĩa thịt heo luộc nữa chứ! Toàn là những món ăn khoái khẩu cả. Anh em Nguyên lễ phép nói:

- Con mời ba mẹ ăn cơm ạ!

Ba của anh không nói gì cả. Chính thái độ im lặng của ông đã làm Nguyên cảm thấy chột dạ. Hay là ba đang bức bối về chuyện của mình? Chắc vậy quá! Chứ bình thường mỗi lần trong bữa cơm, ba rất vui. Ba nói chuyện với mẹ. Ba gấp thức ăn cho Dung. Nguyên đang phân vân suy nghĩ như vậy thì ba anh nói:

- Đạo này con học hành thế nào?

Anh đáp:

- Dạ, cũng bình thường.

- Các môn học có trên điểm trung bình không?

Nguyên chưa kịp trả lời thì Dung xen vào:

- Ba ơi! Lúc nãy con thấy anh Nguyên đi học về ảnh co chân đạp vào

bụng con chó mực. Nó kêu ăng ăng tội nghiệp lắm.

Ba gắt lời:

- Con Dung như vậy là hỗn. Ba đang hỏi chuyện với anh Nguyên mà con xen vào là không được. Nói như vậy là "nói leo". Con bỏ đi nhé!

- Dạ!

Tiếng "dạ" nhỏ nhẹ của đứa em gái mình đã làm Nguyên cảm thấy hả dạ. Cho nó bỏ cái tật "nói leo" của đứa con gái xí xọn này. Ba anh nhắc nhở:

- Còn về phần Nguyên, ba không muốn con đánh con mực. Nó trông nhà cửa cho mình, con đánh nó làm gì? Ba hỏi này: dạo này con học hành ra sao?

Từng câu hỏi của ba đã làm anh cảm thấy cọng rau muống dai nhách - chứ không còn giòn tan béo bở nữa. Hay là ông đã nghe ông Tư Bông thông báo về chuyện lá thư anh để trên giò Phong Lan? Anh ấp úng:

- Dạ! Môn nào con cũng đạt trên điểm trung bình cả.

- Ủ! Con cố gắng học cho giỏi. Năm sau thi vào đại học rồi. Cố gắng mà học cho giỏi chứ yêu với đương là "trượt vỏ chuối" đó nghe Nguyên!

Câu nói vui của ba đã làm mọi người cười phá lên. Lúc này mẹ anh mới góp chuyện:

- "Trượt vỏ chuối" là còn đỡ, chứ "đậu phải cành mềm" thì hỏng bét.

Nhỏ Dung hỏi mẹ:

- "Đậu phải cành mềm: là sao hở mẹ?

Mẹ cười:

- Con cò mà đi ăn đêm. Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao!

Anh Nguyên của con mà không chịu học thì khi đi thi cũng đậu - mà "đậu phải cành mềm". Con hiểu chưa?

Nhỏ Dung bật cười khanh khách:

- Dạ, hiểu ạ!

Nguyên cảm thấy mắc cỡ:

- Mẹ nói vậy thôi, chứ sức mấy mà con "lộn cổ xuống ao" được. Con học cù lắm chứ bộ!

Nhỏ Dung hỏi lại ngay:

- Anh nói anh học cù lắm. Chứ em đồ anh con cá chiên này là cá gì? Là cá gì? Có trời mới biết. Đang nói chuyện học hành lại nhảy qua chuyện cá. Đúng là con nhỏ này xí xọn quá! Anh đáp bừa:

- Cá trê!

- Trật!

- Cá Thu!

Anh gắt:

- Vậy cá gì?

Đứa em gái của anh đáp thật gọn:

- Em không biết!

Mẹ anh nói:

- Ăn cá này đến mòn răng rồi mà con cũng không biết. Cá này là cá hồng con ạ!

- Chà! Cá mà cũng có loại cá hồng, tên nó hay thiệt mẹ hử!

Nhỏ Dung reo lên như thế. Mẹ anh vừa gấp miếng cá vừa nói:

- No lòng phỉ dạ là con cá cơm. Không ướp mà thơm là con cá ngát.

Liêng bay thấp thoángg là con cá chim. Hụt căng chết chìm là con cá đuối... . Rồi sao nữa? Ba thằng Nguyên còn nhớ không?

Ba trầm ngâm:

- Rồi sao nữa nhỉ! À, ba nhớ rồi. Lớn năm nhiều tuổi là cá bạc đầu.

Đủ lứa xứng đôi là con cá đối. Nở mai tàn tối là cá vá vai. Trắng muốt béo dai là cá út thịt...

Hai anh em Nguyên chống đũa ngồi nghe một cách say mê. Chợt mẹ reo lên:

- À nhớ rồi! Ốm lưng hẹp kích là cá lòng tong. Ốm yếu hình dong là con cá nhái. Thiệt như lời vái là con cá linh...

Nhỏ Dung buột miệng khen:

- Bài vè của mẹ hay quá! Chút xíu nữa ăn cơm xong, mẹ đọc lại cho con chép vào vở ghen mẹ!

- Ủ! Ăn cơm rồi đi ngủ trưa!

Anh em Nguyên ngoan ngoãn nghe lời của mẹ. Trước khi rời bàn ăn ba Nguyên nói:

- Trưa nay, sau khi ngủ dậy con đem vở cho ba xem nhé!

Trời ơi! Ba của anh lạ quá! Anh đã bắt đầu vào học lớp 12 rồi chứ

còn nhỏ nhẹo gì nữa đâu, thế mà ba anh vẫn còn kiểm tra bài vở?

Hay sự việc của đêm hôm qua đã đến tai ba? Chán thật. Nguyên

buông đũa đứng dậy. Mẹ anh và nhỏ Dung loay hoay dọn dẹp chén

đũa. Lâu nay anh vẫn từng nghĩ rằng, hạnh phúc nhất của đời người

chính là những bữa cơm có đầy đủ ba mẹ. Đau khổ nhất là bất cứ

ai thui thủi ngồi ăn một mình ở xó chợ đầu đường. Liệu việc làm của

anh có bị công an bắt không? Lúc đó ngồi ăn một mình thì buồn biết

chừng nào? Chán thật! Thay vì đi ngủ trưa như mọi ngày thì anh ra

ngồi ngoài bàn học. Anh thu xếp lại bài vở để chiều nay "trình diện"

với ba, trong vở những lá thư tình đang viết dở dang liền bị anh xé

bỏ không thương tiếc. Nơi nào có ghi chữ "Kim" anh bôi xóa không

nương tay. Chao ôi muôn sự phiền toái này cũng từ cái miệng của

thằng Quân mà ra thôi. Hắn bày ra cái trò viết thư tình để làm cái quái gì? Mà kẻ đau khổ không phải ai khác mà chính là anh. Anh thờ dài. Kim ơi! Có thông cảm cho tôi không?

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 4

Không biết Kim có thông cảm cho Nguyên hay không, nhưng chiều nay nàng lại đến nhà anh. Đang ngồi soạn bài hóa học trong nhà thì nhỏ Dung vào nói với anh:

- Anh Nguyên ơi! Chị Kim sang thăm anh đó!

Thật à! Điều này làm anh cảm thấy trái tim mình hồi hộp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hãy bình tĩnh! Trái tim ơi không có gì mà mày phải cuống quýt lên như thế! Chỉ những ai có trái tim biết bình thản trước mọi sự cố thì mới có thể làm thám tử được. Ai đó đã nói với anh như thế! Nguyên khoác chiếc áo màu xanh và bước ra đón người bạn gái của mình.

Nhưng nàng đến để làm gì vậy? Hay là nàng đến để méc với ba anh về tội đã gửi lá thư tình? Anh càng thấy trái tim mình đập rộn ràng. Vừa chạm vào mắt anh thì Kim đã nói:

- Tui trả lại cho bạn cái này nè! Tui không nhận đâu.

Lạy Chúa! Lá thư tình bỗng lên và khờ khạo kia đã được nàng trả lại một cách thẳng thừng, chứ không ngượng ngùng gì cả. Anh cảm thấy choáng váng. Anh biết nói gì bây giờ? Anh cứng đờ người như phỗng. Kim nói tiếp:

- Dung ơi! Em cầm cái này đưa cho anh Nguyên nhé!

Nhỏ Dung hí hửng:

- Đây? Chị đưa cho em.

Sợ đùa em gái lảm chuyện của mình cầm được “báu vật” này thì hồng hết mọi sự, anh vội cầm lấy lại lá thư chết tiệt kia. Và không quên buột miệng nói một cách hết sức lịch sự mà anh đã đọc được trong sách “Học làm người”: Khi nhận bất cứ một vật gì từ tay người khác thì bạn phải nói cảm ơn.

- Cảm ơn Kim.

Nàng nguyền mỗi:

- Không dám! Thư của bạn thì bạn nhận lại chứ có gì đâu mà cảm ơn?

Câu trả lời chua chát đó như một xô nước lạnh tạt vào mặt anh.

Nguyên không biết làm gì khác hơn là bèn mở miệng cười giả lả:

- Mời Kim vào nhà chơi!

- Thôi bạn vào nhà làm bài tập đi. Tui ở ngoài sân chơi với nhỏ Dung cũng được.

Thế là Nguyên một lần nữa tên tò trước cách cư xử của Kim. Không còn biết làm cách gì khác, anh bỏ đi vào trong nhà một cách hậm hực. Con gái thời buổi này sao khôn ngoan quá thế? Câu hỏi này thì có thằng Quân mới trả lời được chăng? Để mai đi học hỏi Quân thử xem. Bất chợt, anh co tay lại và vò nát lá thư tình. Mặc dầu bước vào nhà trong với bài vở trên bàn, nhưng tâm hồn của anh đã để lại ngoài sân mất rồi. Lúc đó, khi ngồi chơi với nhỏ Dung thì Kim đã hỏi:

- Ở nhà anh Nguyên có hay bắt nạt em không?

- Dạ, không!

- Anh Nguyên hiền hay dữ?

- Hiền.

- Có khi nào anh Nguyên kèm em học hay không?

- Không.

- Vậy à?

Kim chợt kêu lên như vậy. Năm nay nhỏ Dung học lớp tám, năm sau là phải thi lên lớp chín rồi. Sao Nguyên kỳ cục vậy? Kim nói tiếp:

- Vậy à! Vậy là mỗi chiều chị sang nhà kèm em học nghen!

- Thật à?

Kim nghiêm nét mặt:

- Sao không thật?

Vậy sướng quá. Em ghét nhất môn văn. Chị kèm em môn này với môn toán nghen chị Kim.

- Ủ. Chị kèm em môn văn với môn toán. Phải cố gắng học cho giỏi thì sang năm mới vào học lớp chín được.

Hai chị em rù rì với nhau, còn Nguyên thì đang vò đầu với bài tập môn hóa mà anh bí rì. Anh lăm nhẩm đọc “Hydrocarbon no đơn giản nhất là metan và các chất đồng đẳng của nó. Khi đun nóng có xúc tác kim loại hoặc xúc tác oxit, hydrocarbon no tạo thành olefin và thậm chí cả những hợp chất thơm. Hãy viết những phản ứng hóa học ấy”.

Câu hỏi này ác quá! Sao cô giáo không hỏi con trai bị sự hấp dẫn của con gái thì điều gì sẽ xảy ra? Hoặc khi con trai gửi thư tình cho con gái thì sẽ xảy ra phản ứng gì? À! Phản ứng đầu tiên có lẽ là người con gái sẽ trả lá thư tình ấy lại bằng một thái độ hằn học chẳng? Bài tập hóa học không quén rũ một chút nào cả. Nguyên bước ra ngoài sân. Nắng buổi chiều chưa tắt trên những vòm cây. Gió thổi lồng lộng. Kim và Dung đang ngồi chơi cờ carô. Những dấu

gạch chéo và những con số không nằm dài trên trang giấy. Trò chơi này Nguyên rất thích. Tiếng cười của nhỏ Dung vang lên:

- Rồi! Em chặn lại rồi. Chị đi đường nào?

- Đi đường nào à? Mở mắt nhìn nè Dung!

Quả thật vậy, còn đường xéo nữa mà Dung không thấy. Nhỏ Dung kêu lên:

- Chà! Chị Kim cao cò quá ta!

Nghe em gái mình khen Kim như vậy thì Nguyên cảm thấy... hạnh diện. Chẳng hiểu vì sao cả. Anh bước đến nhìn xuống trang giấy:

- Cho Nguyên chơi với!

Anh muốn nói thật thì thầm, thật nhỏ nhẹ dành riêng cho Kim nghe mà thôi, nhưng không ngờ đứa em gái của anh đã phản đối:

- Không được. Ván này đang hấp dẫn. Không được.

Tiếng nói cương quyết của Dung đã làm anh cụt hứng. Và không lẽ cứ nó một cái cho thật mạnh chẳng? Nó sẽ khóc toáng lên, anh sẽ ê mặt. Nguyên đành im lặng. Nguyên đàn dỗ ngọt:

- Dung nè! Em nhường cho anh chơi với chị Kim nghen. Ngoan thì tối nay anh mua cho một bịch da-ua ngon lắm.

- Da-ua chua lắm! Em không có thích.

Món ăn đó không làm cho đứa em gái xiêu lòng. Anh dụ khị cách khác:

- Ngoan thì ngày mai anh bày cho đi xe đạp. Đi xe đạp sướng lắm.

Gió thổi vù vù mát lổ tai lắm.

- Thật à?

- Sao không thật? Không tin thì em hỏi chị Kim thử xem!

Vừa dẫn đo khoan tròn con số zero xuống ván cờ, Dung hỏi:

- Có đúng vậy không chị Kim?

- Ừ! Biết đi xe đạp vui lắm. Bộ em chưa biết đi xe đạp à?

- Dạ, chưa. Nhưng đi xe đạp có vui như chơi điện tử không?

- Vui hơn.

- Vậy thì được. Anh vào chơi tiếp ván cờ này đi anh Nguyên, nhưng anh không được thắng chị Kim nghen.

Chà, không hiểu sao đứa em gái của mình lại bênh vực Kim đến thế? Anh định ngồi xuống thì em gái anh đã... thay đổi ý kiến:

- Khoan đã! Để em đi thêm một con zero nữa đã anh Nguyên!

Anh đành đứng im như pho tượng, chứ biết làm sao bây giờ. Ở nhà Nguyên chỉ có chiếc xe đạp duy nhất. Đây là món quà của người cậu ở nước ngoài nhân chuyến trở về thăm nhà đã mua tặng Nguyên.

Chiếc xe đạp này Nguyên rất thích. Mỗi lần đi đâu về thì anh đều lau chùi cẩn thận. Cưng chiếc xe như vậy thì đừng hòng nhỏ Dung có

thể mượn được xe của anh.

- Em chưa biết đi xe đạp sao em không nói anh Nguyên tập cho em biết đi?

Nghe Kim nói vậy, Dung liền đáp:

- Anh Nguyên chẳng cho em đạp đến nữa, chứ đừng nói là tập cho em biết đi...

Thấy đưa em gái kể tội mình như thế, anh liền cười khì:

- Nè Dung! Ngoan thì ngày mai anh tập cho biết đạp. Đi xe đạp dễ ợt. Dễ hơn ăn ốc nữa kìa! Thôi đứng lên! Nhường chỗ cho anh để anh “hạ thủ” chị Kim vài ván chơi!

- Dốc tổ! Chị Kim cao cò lắm nghen!

Gió chạy ào ào trên vòm cây. Có đâu đó những tiếng chim hót vang. Tiếng chim kêu tình cờ, đôi lúc đem lại cho tâm hồn con người những điều thanh thản. Đó là điều kỳ lạ của con người. Sự tồi tại của một kiếp người không chỉ là cơm ăn áo mặc mà còn nhờ vào đôi thứ vu vơ khác. Như tiếng chim chiều nay đối với Nguyên vậy. Anh ngồi vào chỗ của nhỏ Dung và cầm cây bút bắt đầu ván cờ. Anh cẩn thận khoanh tròn số không nhỏ xíu. Còn Kim cũng nắn nót gạch dấu chéo. Lúc này nhỏ Dung đã bỏ vào nhà. Thật là thuận lợi cho anh, anh đang cần hỏi những điều mà đang âm ứ:

- Nè Kim! Công an đã tìm ra thủ phạm chưa?

Kim ngó người ra hỏi lại:

- Thủ phạm gì vậy bạn?

- Thủ phạm lấy đồ ở nhà Kim đó.

- Có à?

Đến phiên Nguyên ngó người:

- Ủa! Thì hồi sáng nay trong lớp mình nghe nói nhà Kim mất trộm mà...

Nàng cười rất hồn nhiên:

- Trời đất ơi! Bạn tin thật à?

Nguyên không hiểu gì cả, anh lấp bắp:

- Sao không tin? Cả ngày hôm nay mình lo ngay ngáy. Mình sợ công an mời lên làm chứng nhân quá!

Nàng cười ngật nghẹo:

- Bạn tin vậy à? Xin lỗi bạn nhiều! Mình chỉ làm theo những lời dặn dò của Quân mà thôi.

Lại cái thằng Quân chết tiệt này. Sao mà lại hại tao như vậy?

- Chứ sự thật thì nhà Kim đêm hôm qua không xảy ra chuyện mất trộm à?

Nàng lại cười khúc khích:

- Mà sao bạn dễ tin quá vậy?

Nguyên không đủ sức để trả lời câu hỏi của Kim nữa. Anh chán ngán cho chính anh. Vậy mà cũng mê làm thám tử! Kim lại cười:

- Đêm hôm qua không những không mất trộm mà mình còn được “ăn trộm” tặng một lá thư nữa.

Kim đã nói rành rọt như thế thì “ác” quá chừng. Anh không còn tâm trí đâu nữa mà đánh ván cờ. Anh cắn môi. Có nghĩa là anh đang suy nghĩ. Anh đang tìm một câu trả lời nào thật hay để làm Kim phải ngưng ngay điệu cười... xỏ mũi anh như vậy! Bất chợt anh buột miệng nói:

- Kim đừng nói vậy! Mình tin người, tin mọi chuyện vì mình thương Kim.

Nàng kinh ngạc kêu lên như vừa chạm phải lửa:

- Đừng! Bạn đừng có nói như vậy! Ba tui biết được thì ổng đánh đòn tui chết!

Trong giọng nói ấy nghe âm vang như mạch sóng. Sóng cuốn trôi linh hồn của Nguyên. Anh chơi vơi trong cơn sóng. Sóng ru anh. Mỗi đến mấy phút sau anh mới mở miệng được:

- Bài tập Hóa, Kim đã làm chưa?

- Rồi.

- Bài đó khó mà Kim làm xong rồi à?

Nàng không trả lời. Anh nói tiếp:

- Kim học giỏi quá!

Câu nói khen như thế đã làm nàng đỏ mặt. Nàng cúi xuống trang giấy trắng vẽ hí hoáy những hình thù bằng quơ nào đó. Và đâu đó lại có tiếng chim hót. Một buổi chiều êm đềm đến thật gần. Tóc Kim bay trong gió. Nguyên không biết phải nói gì bây giờ. Họ ngồi im lặng. Ngồi im như lắng nghe bước chân của bóng chiều đang chậm rãi đến. Bỗng nàng đứng dậy và nói:

- Thôi Kim về nhen!

Nguyên sực tỉnh:

- Khi nào bạn qua nhà mình chơi lại?

- Ừ, mai mốt. Mình còn qua nhiều lần nữa mà để kèm nhỏ Dung học. Mình về nghe!

Kim đứng dậy và ra về. Tóc nàng thả trong gió. Dường như đâu đó trong gió có mùi hương của bồ kết. Điều bí mật này chỉ riêng anh mới cảm nhận được mà thôi.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 5

Điều bí mật ấy không phải chỉ riêng Nguyên mới cảm nhận được. Từ lúc biết chàng Quân đã “chơi xỏ” mình một vỏ đau đینگ chuyện mất trộm ở nhà Kim anh đã tự... rút kinh nghiệm một cách cẩn thận.

Những chuyện anh tơ tưởng đến Kim, không bao giờ anh kể cho Quân nghe nữa. Không bao giờ. Trái tim của người thám tử bao giờ cũng kín đáo và nhất là không nên tâm sự chuyện riêng tư của mình cho ai nghe cả. Vừa qua anh đã phạm một sai lầm và sai lầm đó làm anh suýt... đứng tim!

Chiều nay, trái tim nhảy nhót một cách bình thường trong lồng ngực, Nguyên đã thông dong đi ngang qua nhà Kim. Anh chợt nhớ lời cô Hạnh Tần nói sáng nay: “Thương người thương cả đường đi, Ghét người ghét cả tông chi họ hàng”. Điều đó hoàn toàn đúng với tâm trạng của anh. Anh bỗng yêu con đường này. Cây lá này. Và cả ngôi nhà này. Ngôi nhà có treo những giò phong lan và nhất là có Kim. Đi ngang qua nhà “người yêu” là một hạnh phúc vô hình mà chỉ bất cứ ai đang yêu mới cảm nhận được. Do rút kinh nghiệm của lần trước, lần này anh đi một mình. Anh không rủ thằng Quân đi theo... Tay thọc vào túi quần và miệng huýt sáo, anh đã ngược mắt nhìn vào nhà Kim. Bỗng từ đâu đó, hai gã thanh niên khác trạc tuổi anh bước đến. Một gã cất giọng hỏi oang oang:

- Nè, mày đứng làm gì ở đây? Bộ mày tính “cua” con Kim à?

Anh giật mình:

- Mấy anh là ai mà ăn nói xấc xược quá vậy?

- À! Thằng này cà chớn! Mày định “cua” con Kim à?

Anh không hiểu được tiếng lóng:

- Mấy anh nói cái gì? “Cua” là sao?

Một gã khác đang đứng bên cạnh bỗng bật tiếng cười khanh khách:

- Dững lé! Mày cho nó biết thế nào là lễ độ khi nói chuyện với bằng “Nhảy cửa sổ” đi chứ!

Dững lé nghiêng người đáp:

- Xin thủ lĩnh Kỳ râu chứng giám. Kẻ hèn mọn này xin tuân lệnh!

Nghe đối đáp như thế Nguyên hoàn toàn không hiểu gì cả. Gã Dững lé xắn tay áo lên khỏi khuỷu tay và bước đến trước mặt anh:

- Mày tên gì? Học lớp mấy? Trường nào? Tại sao mày dám “cua” con Kim của thủ lĩnh Kỳ râu? Tại sao?

Giọng nói đằng đằng sát khí đã làm anh thấy “khóp”:

- Tôi tên Nguyễn học lớp mười hai A hai ở trường Phan Châu Trinh.
- Có phải mày đến để “cua” con Kim không?

Anh thật thà hỏi lại:

- “Cua” là sao?
- Mày ngu quá! “Cua” là tán tỉnh, là yêu đương đó!

Đứng lặng im nãy giờ, gã Kỳ râu mới lên tiếng:

- Mày nhiều chuyện lắm lời quá Dũng lé ạ! Mày dạy cho nó một bài học ra mắt coi chơi!
- Xin tuân lệnh thủ lĩnh!

Vừa dứt lời hấn bước chân phải lên và tung tay đấm thẳng vào mặt Nguyễn. Dù bị địch thủ ra tay khá bất ngờ, nhưng Nguyễn vẫn kịp thời lùi chân trái, tay phải gạt tay của Dũng lé và cũng là lúc anh chụp tay của hấn lại. Khi đang giữ tay của hấn thì anh nhanh nhẹn bước chân trái lên lót sau chân hấn và đánh ngược cùi chỏ vào cổ hấn.

Dũng lé kêu lên:

- Hấn có võ Bình Định thủ lĩnh ơi!

Máu trong người Nguyễn nóng ran lên. Võ với võ cái gì! Anh chỉ là người tự vệ theo phản xạ tự nhiên mà thôi. Anh hỏi lại:

- Tại sao bạn làm vậy? Tại sao đánh tôi?

Gã Dũng lé lấy tay xoa xoa vào cổ:

- Mày đấm tao đau bỏ mẹ!

Gã thủ lĩnh thấy đàn em của mình dở ẹc như vậy nên nóng tiết gà:

- Mày im đi! Để tao trị thằng quỷ sứ này mới được!
- Hoan hô thủ lĩnh! Xơi tái nó đi thủ lĩnh ơi!

Kỳ râu hằm hằm mặt, hấn cởi bỏ chiếc áo và ném cho đàn em của mình. Khi cởi trần ra thì Nguyễn thấy bộ ngực của hấn ốm tong teo với ba mươi sáu chiếc xương sườn rõ mồn một. Thằng ốm nhách này mà làm thủ lĩnh Dũng lé, chắc hấn là võ nghệ phải cao cường lắm vậy. Nghĩ vậy Nguyễn bắt đầu thủ thế. Và trong thâm tâm anh cũng đã thấy sờ sợ. Nhưng không lẽ bỏ chạy? Hèn quá!

Thằng Kỳ râu bắt đầu đứng nghiêm, hai tay nắm lại để quan sát bên thắt lưng, mắt hấn ngó thẳng vào mắt anh. Và chân phải đưa lên ngan mũi bàn chân trái, tay trái xòe khít, tay phải nắm lại đưa ngang tạo thành thế hiệp chưởng. Chân trái hấn bước lên thành Trảo mã tấn, hai tay hiệp chưởng từ từ đưa về phía trước... Những động tác ấy Kỳ râu làm rất nhanh nhẹn và gọn gàng. Nhìn thấy thủ lĩnh của mình oai phong lẫm liệt như thế, Dũng lé hét lên:

- Đã quá! Thủ lĩnh báỉ tổ trông đã quá!

Thằng Kỳ râu sượng phồng mũi trước lời ngợi khen đó:

- Tao là con nhà võ thì trước khi hạ thủ địch tặc tao phải bái tổ lấy... hên!

Nói xong, hắn rút liền chân trái về sau chân phải một bước và rút chân phải về khít với chân trái, còn hai tay thì hắn nắm lại xoáy một vòng rồi kéo về thắt lưng, đứng nghiêm ngó thẳng thành lập tấn. Trong khi đó, Nguyên vẫn đứng lơ ngơ nhìn theo điệu bộ của hắn một cách đầy cảm phục. Hắn hất hàm hỏi:

- Mày có ngon thì nhào vô! Nhào vô!

Nguyên vẫn điềm đạm:

- Tôi đâu có gây sự gì với bạn mà bạn bảo tôi nhào vô?

- Sao không có gây sự? Mày đáng tội chết!

- Tại sao đáng tội chết? Bạn nói gì kỳ vậy?

Thằng Dũng lé chỗ mồm nói:

- Kỳ cục cái gì? Ai cho phép mày “cua” con Kim của thủ lĩnh tao?

Nguyên trả lời:

- Sao mấy bạn biết là tôi “cua” Kim?

- Mày đừng hòng qua mắt bọn tao! Mày không “cua” con Kim thì tại sao chiều nào mày cũng đi ngang qua, ngang lại trước nhà này?

- Tôi đi thăm bạn tôi không được à?

Dũng lé cười hanh hách:

- Thôi đừng có xạo ke ông bạn ơi! Thăm cái quái gì mà mày không dám vào nhà? Hay mày đi dò thám để rồi tóit chui hàng rào vào ăn trộm?

Câu nói thẳng thừng đó đã làm Nguyên nổi máu nóng. Anh gằn giọng:

- Đừng có suy bụng ta ra bụng người nghen! Đừng có nói tầm bậy!

- Nói tầm bậy mà trúng tùm lum tùm la à!

Thằng Kỳ râu quát lên:

- Thôi, mày đừng có đánh võ mồm nữa. Để tao nện nó một trận cho bõ ghét.

Mắt hắn ngó thẳng, bất thành linh hắn tung tay đấm thẳng vào bụng của Nguyên, anh lùi lại ra sau và cũng ngay lúc đó anh kéo tay thằng Kỳ râu về phía mình đồng thời quát ngược nắm tay vào mặt địch thủ.

Kỳ râu rú lên:

- À thằng này có võ! Dũng lé đâu?

- Tuân lệnh thủ lĩnh, kẻ hèn mọn này có mặt!

- Mày phụ giùm tao một tay coi mày!

- Tuân lệnh!

Hai thằng của băng “Nhảy cửa sổ” đứng ép lấy Nguyên. Hai tay của thằng Kỳ râu treó lên mặt, hắn đấm cả hai tay vào mặt Nguyên theo

thế long thần chưởng. Nhưng Nguyên đã nhanh nhẹn thọc hai bàn tay của mình vào giữa, gạt hai bàn tay địch thủ văng ra ngoài. Anh đâu có ngờ, lúc đó ở phía sau lưng của anh thì thằng Dũng lế đã nhảy song phi đập vào lưng của anh. Nguyên té ngã chúi xuống đất. Mặt mày bê bết đất. Thằng Kỳ râu cười hả hê:

- Mày khá lắm Dũng lế ơi!

Nguyên lồm cồm ngồi dậy. Anh thấy trời đất tối tăm. Thằng Kỳ râu vẫn đứng im lờm mắt nhìn kẻ đã ngã ngựa. Hắn đứng trong tư thế của bộ tấn, hai tay co lại để ngang thắt lưng một cách dững mãnh. Thằng Dũng lế hứng chí nói:

- Mình tiếp tục cho nó bài học nữa chứ thủ lĩnh?

Kỳ râu tung tay trái ra phía trước để đâm vào không khí, hắn trả lời:

- Quân tử là kẻ không cần đánh người ngã ngựa! Thôi bọn tao tha cho mày đó. Lần sau mày đừng có mò đến đây nữa nghen mày?

Nguyên không nói gì cả. Anh ức lắm. Bọn hắn có quyền gì mà không cho anh đến nhà của Kim? Anh bước đến trước mặt Kỳ râu và bắt thành linh anh đưa chân đá vào đầu gối của hắn. Kỳ râu khuyu chân xuống. Anh nhảy bổ tới thoi vào mặt mặt đáng ghét này. Hắn liền đưa tay lên đỡ và gạt tay anh qua một bên. Và ngay lúc đó có một cú đâm thẳng vào mặt anh. Mắt anh tối sầm lại. Đó là cú đâm quyết định của Dũng lế đã kịp thời chi viện cho thủ lĩnh của hắn.

Như những con gà đá đã hăng tiết vịt, họ bắt đầu quần nhau. Bụi cát mịt mù. Hai đánh một thì không chột cũng què. Nguyên đá thật mạnh vào ngực của Kỳ râu, hắn ngã ngựa ra phía sau thì ngay khi đó, anh lao vào người hắn. Thằng Kỳ râu nằm dưới chống đỡ lại những cú thoi mạnh của Nguyên. Nhưng anh không làm chủ được tình hình, thằng Dũng lế đã nhanh nhẹn ngồi lên lưng anh. Hắn đâm ừng ực vào cổ của anh. Anh đau muốn vùng lên để thoát khỏi sức nặng của thằng Dũng lế, nhưng không được nữa rồi. Ngay lúc thất thế nhất thì anh chợt nhớ lại một cách chống trả hết sức hiệu nghiệm. Anh nắm chặt lấy tay của thằng Dũng lế và đưa lên mồm cắn thật mạnh. Hắn la toáng lên:

- Chết tui rồi! Chết tui thủ lĩnh ơi!

Đòn “cầu xực” quả là hiệu nghiệm, thằng Dũng lế phải nhảy ra chỗ khác. Anh kịp thời vùng dậy được và cũng bắt đầu co chân chạy...

- Thiệt là xui! Lần trước thì con chó của nhà Kim rượt đuổi, còn bây giờ thì hai thằng quỷ sứ ở đâu lại chặn đường đánh anh một trận nên thân. Sao đường vào tình yêu lại có nhiều chuyện phiền toái đến như vậy?

Nguyên chạy một mạch thẳng về nhà. Nhỏ Dung thấy vậy kêu lên:

- Anh đi đâu về mà mặt mũi trông ghớm ghiết quá vậy anh Nguyên?
Anh sợ ba mẹ biết được thì lại thêm rắc rối. Không khéo thì anh lại ăn đòn như chơi. Vì ba anh rất ghét chuyện đánh lộn ngoài đường.
Anh vội trả lời câu hỏi của đứa em gái:

- Tao mới đi học võ về!

- Ủa! Anh mà cũng học võ nữa à?

- Chứ sao không!

Dung thắc mắc:

- Anh học võ để làm gì chứ?

- Mà ngu lắm! Quân tử thì học võ để phòng thân, còn tiểu nhân thì phòng... bị gây! Hiểu chưa?

- Bị gây là cái gì?

- Là đi ăn mày! Mày hỏi nhiều quá!

Anh lẳng lặng bước vào nhà cởi bỏ bộ quần áo dính đầy cát và chuẩn bị đi tắm. Dòng nước dội sạch sẽ đi hết những á, ồ, hỉ, nộ của cát bụi trần gian này. Anh cảm thấy khoan khoái. Và thầm nghĩ, chuyến này thì mình phải đi học võ thôi. Ai đời! Đi thăm “người yêu” lại bị bọn cà chớn chặn đường đánh! Nhưng mà bọn này là ai vậy? Chúng nó nói là trong băng “Nhảy cửa sổ”. Vậy “Nhảy cửa sổ” là sao?

Những câu hỏi ấy quay cuồng trong đầu óc Nguyên.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 6

Nếu mọi hôm, khi chiếc đồng hồ thông thả gõ sáu tiếng thì Nguyên còn cố bịt tai, trùm mền để “ngủ nướng” thêm một chút nữa. Còn sáng này thì không! Anh cố gắng bật dậy khỏi chăn chiếu ấm cúng để đi đến trường. Những câu hỏi đêm hôm qua quay cuồng trong đầu óc anh thì chỉ có Quân mới giải đáp cho anh được.

Tháng mười một. Trời đất vẫn còn lạnh. Và mưa. Trong đời người chỉ có con đường đi đến trường là con đường hoa mộng và đáng nhớ nhất. Con đường này không có sự nhọc nhằn của cơm áo, không có sự phiền muộn lo toan, không có những dối trá đầu môi chót lưỡi, không có sự gập ghềnh thất vọng. Chỉ có tiếng chim reo. Mây rất xanh và mưa rất ngọt. Sáng nay, Nguyên đến trường. Trời lất phất mưa. Anh gắn trên môi một miếng thuốc. Khói bay. Rất nhẹ hương khói bay trong trời đất tháng mười một.

Vừa bước vào lớp thì anh đã chạm vào tiếng cười của thằng Quân. Anh kéo Quân ra khỏi lớp. Hai người bạn ngồi dưới gốc cây bàn. Tàn cây xòe rợp mát. Trời hiu hiu rét và phát phát mưa rất nhẹ. Anh hỏi:

- Mà có biết băng “Nhảy cửa sổ” không Quân?

Quân ngạc nhiên:

- Mà hỏi để làm gì vậy?

- Sao mà ngu quá vậy? Không biết thì tao mới hỏi chứ!

Nói xong, anh thật thà kể lại cho Quân nghe mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua. Và anh gật gù kết luận:

- Bọn mình phải đi học võ thôi Quân à!

- Học võ à? Thời gian đâu mà đi học võ. Bộ mà quên là sang năm bọn mình thi rồi à?

- Ừ! Thi thì thi mà học thì cứ học. Còn chuyện học võ thì cần thiết lắm Quân ạ! Mà biết chỗ nào để học võ không?

- Dễ ợt! Nếu mà muốn thì tao với mà qua ông Tám điếc bên Mã Tây để học chứ lo gì?

Nguyên thích thú cười:

- Vậy mới hay chứ! Hai đứa mình cùng học võ thì bọn thằng Dũng lé với Kỳ râu chỉ có nước cuốn cờ mà chạy thôi!

Quân nghe vậy đáp:

- Mà đừng vội chủ quan, bọn này trong băng “Nhảy cửa sổ” tao biết rồi. Bặm trợn lắm chứ không có hiền lành gì đâu!

Và qua lời kể của Quân thì anh biết đó là hai cậu học trò của lớp mười hai C ba. Chỉ có Dũng lé và Kỳ râu trong băng “Nhảy cửa sổ” vì hai gã này rất thích nhảy ra khỏi cửa sổ mỗi khi... thích! Vì thích trốn học đi uống cà phê, tán gái và nhất là vì thích xem video chiếu phim võ hiệp! Kỳ được gọi là Kỳ râu vì có một lần trong lớp học Kỳ đã ngủ gục! Mặc tình cho cô giáo giảng bài oang oang trên bục giảng thì hần vắn ngáy ồ ồ. Bạn bè ngồi cùng bàn thấy vậy nên mới lấy mực bôi vào cằm, làm râu của Kỳ. Đang ngủ ngon lành như vậy thì cô giáo đã bẹo tai gọi cậu ta dậy. Kỳ đứng lên với bộ râu kỳ quái như vậy nên được bạn bè đặt luôn tên... Kỳ râu!

Nghe xong câu chuyện, Nguyên bình phẩm:

- Chắc là bọn nó trốn học luôn nên tao ít khi gặp, không quen biết bọn nó. Đúng không Quân?

- Đúng vậy! Thôi vào lớp. Còn chuyện học võ thì chiều nay bọn mình qua nhà ông Tám điếc nhé!

- Nhất trí một trăm phần trăm!

Tiếng chuông reo lên một cách hùng dũng vì nó đã kêu “Reng reng rè re re...” Tất cả cô cậu học sinh của trường Phan Châu Trinh nhanh

chóng xếp hàng vào lớp. Những tiết học trôi qua nhanh chóng. Và trong những tiết học đó, Nguyên đã len lén nhìn vào mái tóc của Kim, anh thấy và cảm nhận được nó vẫn tỏa một mùi hương hết sức bí mật. Sự bí mật này chỉ riêng mình anh mới cảm nhận được.

Và anh cũng giữ kín bí mật đó khi cùng Quân đi qua xóm Mã Tây tìm nhà ông Tám điếc. Năm nay, ông đã chín mươi tuổi, râu tóc bạc phơ, nhưng sức mạnh phi thường và trí nhớ vẫn còn minh mẫn. Cuộc đời của ông vẫn còn là một huyền thoại. Tương truyền rằng từ ngàn xưa vua Hạp Lư bên Tàu tìm được một người thợ rèn kiếm giỏi tên là Can Tương. Nhà vua cho Can Tương ra ở cửa Tượng Môn để chăm lo rèn gươm quý. Can Tương phải vượt núi trèo non trong ba tháng mười ngày tìm mọi kim loại quý để rèn kiếm. Sau đó, ông chọn ngày lành tháng tốt để khai trương lò luyện kim. Nấu suốt trong một trăm ngày nhưng kim loại đó vẫn không chảy. Ông hết sức lo lắng trước trách nhiệm mà vua đã giao phó. Ông buồn bã âu lo. Vợ của Can Tương là Mạc Gia thấy vậy mới nói: “Kim loại của chàng nấu đây là của Thần và Phật, phải hòa với nhân khí thì nó mới tan được”. Can Tương gật đầu nói: “Xưa kia thầy của ta cũng rèn kiếm dưới chân núi, nung mãi không thành, sau đó hai vợ chồng thầy phải nhảy vào lò mới có kết quả. Nay ta nung mãi không thành thì phải làm như vậy mới có kết quả chẳng?” Nàng Mạc Gia đáp: “Thầy chúng a phải hủy thân thể đời sau mới có được thần kiếm. Tại sao chúng ta không làm như vậy?” Nói xong nàng tắm rửa sạch sẽ, thân thể thơm tho và nhảy vào lò luyện kim. Lạ lùng thay! Chỉ một lát sau cả thi thể nàng và các kim loại đều chảy tan thành nước. Nhờ đó, Can Tương mới rèn được gươm quý. Ông làm hai thanh gươm giống hệt nhau. Thanh đầu đặt tên là Can Tương, còn thanh sau đặt tên là Mạc Gia. Can Tương giấu đi cây gươm thứ nhất, cây thứ nhì thì đem dâng lên cho vua Hạp Lư. Vua rất hài lòng và thưởng cho ông một trăm nén vàng ròng. Ít lâu sau, một đồ đệ của ông đã phản trắc. Hắn báo cho vua biết là ông còn giữ một thanh kiếm khác còn quý hơn nhiều. Nhà vua bèn ra lệnh Can Tương phải nộp thanh gươm đó, nếu không thì ghép tội khi quân bị chém đầu. Can Tương sợ quá bèn lấy cây gươm ra nhìn lần chót. Không ngờ khi vừa rút gươm ra thì cây gươm ấy biến thành con rồng xanh. Can Tương leo lên lưng rồng xanh và bay vào trong mây. Biết được chuyện đó nhà vua rất buồn, từ đó, hết sức giữ gìn thanh gươm Mạc Gia. Sáu trăm năm sau, về đời nhà Tấn, một hôm quan thừa thưởng Trương Hoa bỗng thấy hào quang chiếu sáng trên không phận huyện Phong Thành. Điềm gì đã xảy ra chẳng? Trương Hoa bèn mời một người giỏi xem về thiên tượng tên

là Lôi Hoàn đến xem. Lôi Hoàn nói: “Đó là diêm có bảo kiếm ở huyện Phong Thành”. Nghe như vậy, Trương Hoa cả mừng, bèn bỏ công gắng sức đi truy tìm. Nhưng người phạm làm sao thấy được gương thần. Chỉ có Lôi Hoàn là tìm thấy được. Khi cho đào một nền ngục thất thì Lôi Hoàn lấy lên một chiếc rương dài bằng đá, bên trong có đựng hai thanh bảo kiếm. Lôi Hoàn liền giấu đi một, chỉ dâng cho Trương Hoa một. Trương Hoa xem kỹ thì biết đây là thanh gương Cang Tương, còn thanh Mạc Gia nữa mới đủ bộ. Hôm sau, Trương Hoa cho người gọi Lôi Hoàn vào cung tra hỏi. Lôi Hoàn chối không khai chuyện còn giữ thanh gương kia. Hai người đi dạo ngoài sông thì bỗng nhiên hai thanh gương đang đeo trên người nhảy vọt xuống sông mất dạng. Trương Hoa cho thợ lặn xuống mò. Xuống đó, thợ lặn chỉ thấy hai con rồng ngũ sắc vênh râu, tròng mắt trông rất kinh dị. Thợ lặn sợ quá phải trồi lên. Từ đó, đôi thần gương Can Tương và Mạc Gia kể như mất tích. Không ai trông thấy được lần nữa. Nhưng đó là chuyện thần thoại xa xưa, những người am hiểu biến hóa của trời đất thì cho rằng hai thanh gương đó hiện đang nằm trong tay ông Tám điếc. Có lẽ đó là sự thật. Một người võ nghệ cao cường như ông Tám điếc đáng được giữ hai báu vật đó đến ngày nay chứ sao? Thằng Quân và Nguyên đi vòng vèo trong ngõ ngách của xóm Mã Tây để tìm nhà ông Tám điếc. À đây rồi! Ông Tám điếc đang nằm trên võng đọc truyện Kiều. Ông ngâm thơ bằng giọng trong trẻo “Thiện căn ở tại lòng ta. Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài.” Hai cậu học sinh lớp mười hai A chợt dạ, ông Tám điếc muốn nói gì đây chẳng? Nguyên khoèo tay Quân hỏi:

- Mình gọi ông Tám bằng “ông thầy” hay gọi bằng gì?
- Suyt! Mày ngu lắm, mình phải gọi là “Sư Phụ”.

Hai đứa bước lên thềm nhà và cùng thưa:

- Thưa sư phụ!

Ông Tám ngược mắt nhìn lên. Trời đất ơi! Đôi mắt của ông sáng như đèn. Râu tóc bạc trắng như cước. Trông ông Tám điếc như một tiên phong đạo cốt. Ông gấp lại quyển truyện Kiều rồi chậm rãi:

- Mấy cháu vào nhà chơi! Có chuyện gì mà tìm đến lão vậy?

Thằng Quân gãi đầu:

- Thưa ông Tám, à quên, thưa sư phụ...

Ông Tám ngắt lời:

- Sao lại thưa là sư phụ?
- Dạ bọn con muốn thọ giáo với sư phụ, xin nhờ sư phụ truyền cho chúng con một ít võ nghệ để phòng thân.

Ông Tám ngửa cổ lên trời cười ha hả rất sảng khoái. Nguyên bỗng

đâm ra phục thằng Quân quá chừng, sao mà nó ăn nói lưu loát và duyên dáng đến thế? Ông Tám bảo:

- Mấy cháu vào nhà chơi. Hai cháu là ai? Làm sao biết ông Tám ở đây mà tìm đến?

Quân và Nguyên bước vào nhà, khi vừa ngồi xuống chiếc ghế nhỏ thì ông Tám rót cho hai chén trà thơm phức. Nguyên thưa với ông Tám:

- Dạ, con là Nguyên, còn bạn con là Quân. Con là con của ông Tư và bạn con là con của ông Năm ngoài xóm cây Đa. Bọn con đến đây xin ông Tám, à, đến xin sự phụ truyền cho bọn con một ít võ nghệ!

- Thôi uống nước đi. Ông Tám già rồi. Ông Tám đâu có sức đâu mà truyền võ gì đâu!

Câu trả lời của ông Tám đã làm hai cậu học sinh thất vọng náo nùng! Vậy là sự phụ đã chối rồi. Thằng Quân bèn kể miệng vào lỗ tai của Nguyên nói nhỏ:

- Hay là mày hỏi mượn hai thanh gươm của ông Tám cũng được. Gươm thần này mà bọn mình cầm trong tay thì thằng Dũng lẹ với Kỳ râu chạy có cờ!

- Ủ! Hay đấy! Nhưng tao nói không có “ép phê” mày nói đi Quân, mày nói đi!

Thằng Quân chưa kịp nói thì ông Tám vỗ đầu hai đứa một cách thân mật:

- Ba mẹ của mấy cháu có khỏe mạnh không? Về nói là ông Tám gửi lời thăm.

- Dạ.

- Hai đứa con dạo này lớn quá ông Tám nhận không ra. Ngày hai đứa cháu còn trứng nước là ông Tám đã ẵm bồng trên tay.

Nguyên ngạc nhiên:

- Ông Tám có bồng con hồi con còn nhỏ à?

- Sao lại không? Hồi đó cháu khóc dữ lắm. Nửa đêm mà khóc thì không sao dỗ nín được. Ông Tám phải bồng ra tận ngoài chợ Cồn, chứ có ít đâu. Nếu không thì cháu khóc cỡ đó thì hàng xóm ai mà ngủ được!

Nguyên khoái chí cười rân. Ông Tám nói tiếp:

- Còn thằng Quân này nữa! Hồi nhỏ ở nhà đặt tên là Cu Ngố. Cháu về cháu hỏi lại ba mẹ cháu có đúng như vậy không?

Quân cười đáp:

- Dạ đúng ạ! Con thông minh như thế này mà sao hồi đó lại đặt con tên là Cu Ngố?

- Tại cháu hay đái mế dái dầm nên ba cháu mới bực quá đặt tên như

vậy đó cháu à!

- Chà! Ông Tám biết nhiều chuyện hay quá!

Ông Tám uống hớp nước trà:

- Chuyện đó mà hay gì! Bà con chòm xóm với nhau cả mà!

Sực nhớ đến nhiệm vụ quan trọng của mình khi qua đây, thằng Quân bèn thưa:

- Thưa ông Tám, à quên, thưa sư phụ! Bọn con xin mượn của sư phụ hai thanh gươm thần để đi trừ gian diệt bạo!

- Trừ gian diệt bạo gì ở cái thời này nữa? Gươm đao là chuyện bất đắc dĩ của thánh nhân. Các con cứ học cho thật giỏi là đủ sức phòng lấy tấm thân của mình.

- Thật không sư phụ?

- Con cứ gọi ta là ông Tám thôi! Nhiệm vụ của các cháu là phải học cho thật giỏi. Đất nước cần những người có học vấn thật cao, đạo đức tốt để giúp nước. Võ thuật, võ biền, võ nghệ hoặc bất cứ võ gì cũng chỉ cần thiết cho thời loạn lạc mà thôi.

Hai cậu học sinh ngồi nghe một cách say mê, nhưng Nguyên vẫn không quên hỏi:

- Thưa ông Tám, vậy ông Tám cho bọn con mượn hai thanh gươm có được không ạ?

- Thanh gươm gì vậy?

- Dạ, thanh gươm Can Tương và Mạc Gia mà ông Tám đang giữ trong nhà!

Ông Tám cười khanh khách, râu trắng phất phơ trong gió:

- Khả khà! Đó là hai thanh gươm của thời dĩ vãng mà thôi. Những gì trong dĩ vãng dù có rực rỡ, tuyệt vời bao nhiêu thì ngày nay nó cũng trở thành một thứ vô dụng. Đừng có lấy hào quang của quá khứ làm kim chỉ nam cho hành động ngày nay. Vô ích thôi!

Nguyên lắc đầu:

- Ông Tám nói gì mà bọn con không hiểu?

- Có gì đâu mà không hiểu! Có những điều hữu ích ở thời điểm mà nó mới xuất hiện, nhưng càng về sau khi nó không theo nhịp tiến hoá của xã hội thì nó trở thành vô dụng. Hai thanh gươm của ông Tám chỉ là một mớ sắt rỉ.

- Vậy sao chúng con nghe nói đó là gia bảo của ông Tám?

Ông Tám lại cười khà khà:

- Cho dù nó là gia bảo đi nữa thì nó cũng chỉ hữu ích trong quá khứ mà thôi. Đừng câu nệ vào quá khứ. Thậm chí phải biết lúc nào cần phải từ chối mọi vinh quang của quá khứ.

- Vậy hai thanh gươm của ông Tám không hữu dụng nữa sao?

- Đúng vậy. Thời trước năm 1945, khi phát xít Nhật sang đây, có một thằng đồn trưởng người Nhật hống hách, huênh hoang, dân trong làng ai cũng oán ghét. Ông Tám thách thức đấu gươm với nó. Vì lòng tự hào dân tộc. Vì nỗi nhục của người dân mất nước. Trước khi xảy ra cuộc đấu gươm thì Việt Minh mới tuyên truyền trong hàng ngũ của giặc, trong nhân dân là ông Tám sử dụng hai thanh gươm là Can Tương và Mạc Gia. Hai thanh gươm. Sự tuyên truyền đó quả là có tác dụng đánh đòn tâm lý vào người Nhật. Sau đó, thằng đồn trưởng rút lui ý định đấu gươm với ông Tám. Và chính nó cùng hiến binh Nhật bắt huênh hoang, tàn ác với bà con trong làng.

Hai cậu học trò tròn mắt ngạc nhiên:

- À! Thì ra vậy!

- Vậy là chúng con đã biết rồi. Cố gắng học cho thật giỏi. Khi nào chúng con cần điều gì thì ông Tám sẽ giúp đỡ. Thôi, về đi. Chiều rồi! Quân và Nguyên đứng lên xin phép ông Tám ra về. Ra đến ngoài ngõ thằng Quân mới huých tay vào Nguyên:

- Sao lúc nãy bọn mình ngu quá! Không nói ông Tám lấy gươm ra múa một vài đường coi chơi! Tiếc quá!

Nguyên gật gù:

- Ừ. Tiếc quá nhỉ!

Trời ngả về chiều. Trên ngọn cây sấu đông, cây đa ở đầu xóm bắt đầu có tiếng chim kêu lạnh lớt. Trời mờ mờ trong cơn mưa nhẹ. Trên đường thông thả đi về thì thật tình cờ, Nguyên và Quân lại gặp thằng Kỳ râu và Dũng lé. Hai cậu học trò trong băng “Nhảy cửa sổ” đang hò hét chọc ghẹo một người thiếu nữ đang đi phía trước. Thằng Kỳ râu la toáng lên:

Chị em ta như là bông búp

Anh em mình như cục củt khô

- Dũng lé ơi! Đọc lại ghen! Một, hai, ba...

Thế là hai cái miệng lại mở toang toác ra đọc lại. Người thiếu nữ ấy xấu hổ càng đi nhanh hơn. Hai thằng quỷ sứ không buông tha, chúng chạy theo và cười hanh hách một cách vui sướng.

Nguyên bầu vai Quân:

- Trời đất ơi! Bọn hần chọc cô giáo Hạnh Tần kia!

- Đúng rồi! Cô giáo Hạnh Tần chứ còn ai nữa!

Thì ra, trong buổi học môn văn hai cậu học trò cá biệt này bị cô giáo Tần sửa lưng vì tội... đánh lộn với con gái. Từ đó, chúng đâm ra oán ghét cô giáo này. Thằng Kỳ xướng lên:

- Cục củt khô người ta còn chuộng

Lập tức thằng Dũng lé “xô” theo phụ họa:

- Bậu lờ thời như ruộng bỏ hoang, ruộng bỏ hoang người ta còn cấy Kỳ râu đọc tiếp:

- Bậu lờ thời như giấy trôi sông, giấy trôi sông người ta còn vớt... -
Đọc tiếp đi Dũng lé!

- Bậu lờ thời như ớt chín cây, ớt chín cây người ta còn hái...

Câu chọc đùa quái ác ấy như những lưỡi gươm đâm vào nền tảng của sự tôn sư trọng đạo. Quân và Nguyên cảm thấy nóng mặt và thương cho cô giáo quá chừng. Cô giáo càng đi nhanh để thoát khỏi lời trêu chọc kia. Hai thằng quỷ sứ đó càng chạy theo để chọc ghẹo. Tiếng đùa độc ác vọng theo:

- Bậu lờ thời như nhái lột da, nhái lột da người ta còn xào, còn xào... Hai, ba... Đọc nhanh lên Dũng lé ời! Hai, ba...

Thế là hai cái miệng toang toác đồng thanh đọc lên:

- Bậu lờ thời như áo rách vai, áo rách vai người ta còn bận. Bậu lờ thời như rận cắn trâu, rận cắn trâu người ta còn bắt. Bậu lờ thời như rấn cụt đuôi, rấn cụt đuôi người ta còn sợ. Bậu lờ thời như nợ kéo lôi, nợ kéo lôi người ta còn trả. Bậu lờ thời như trã nấu canh, trã nấu canh người ta còn rửa. Bậu lờ thời như lửa cháy lan, lửa cháy lan người ta còn tưới. Bậu lờ thời như lưới giăng ngang... Hô hò hô! Hô hò hô...

Tiến hô hò hô đã làm Nguyên nóng mặt, anh chạy theo bọn học trò cà chớn này. Từ phía sau anh nắm được cổ áo thằng Dũng lé:

- Bọn mày làm cái trò gì mất dạy quá vậy?

Thằng Dũng lé quay lại:

- Làm cái gì vậy? À! Lại cái thằng này! Thử lĩnh ời!

Không để cho hắn gọi thêm một tiếng nào nữa, Nguyên vùng tay đâm vào mặt của Dũng lé.

- Cho mày chết!

- Á! Thử lĩnh ời!

Thằng Kỳ râu đang chạy theo chọc cô giáo nghe thấy tiếng kêu vội vàng ngoái đầu lại. Hắn thấy đệ tử của mình đang vật lộn với một kẻ khác. Kỳ râu bỏ mục tiêu đang chọc vội quay lại cứu đồng đội của mình. Tội nghiệp, cô giáo Hạnh Tần có lẽ vì quá xấu hổ nên chạy băng nhanh qua đường. Đó cũng là lúc một chiếc xe Cúp 79 đang rú ga chạy qua. Họ đâm sầm vào nhau. Bóng dáng mảnh mai của cô giáo ngã trên đường. Tà áo dài rách bươm. Tiếng động đột ngột ấy đã làm mọi người sửng sốt. Quân kêu lên:

- Chết mẹ rồi! Cô giáo bị đụng xe rồi!

Nguyên vùng thoát khỏi tay thô bạo của Dũng lé, anh chạy đến chỗ cô giáo bị xe đụng. Bọn thằng Kỳ râu thấy vậy co chân chạy mất hút.

Đường phố bỗng đông người hiếu kỳ chạy đến. Cô giáo nằm bất động. Đó là lúc gần sáu giờ chiều của một ngày nắng sắp tắt.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 7

Cái tin cô giáo Hạnh Tần bị xe đụng đã gây chấn động trong tình cảm của các bạn học sinh lớp mười hai A. Chiều hôm qua, Nguyên và Quân về nhà rất muộn. Họ phải thuê xe xích lô để chở cô giáo vào bệnh viện. Trong khi Nguyên ở lại bệnh viện thì Quân chạy về nhà báo tin cho người nhà của cô giáo biết. Cô giáo vẫn còn nằm mê man. Hai người bạn đứng bên cạnh giường bệnh mà buồn xo. Họ chợt nhớ đến những lời giảng bào rất trong trẻo của cô giáo.

Cô giáo Hạnh Tần quê ở ngoài Hà Nội. Sau ngày giải phóng miền Nam thì cô vào dạy học ở đây. Giọng Thủ đô đã quyến rũ tất cả học sinh. Ngọt ngào và rất chính xác về chính tả. Trong trẻo và truyền cảm. Đôi khi, sự đời diễn ra thật lạ lùng. Chính giọng nói như chim hót ấy đã làm cho học sinh mê môn văn. Bây giờ, giọng nói ấy đã câm lặng. Hai cậu học trò mang nỗi buồn ấy vào tận trong giấc ngủ. Họ không ngủ được, chỉ mong trời mau sáng để đến lớp báo tin này cho bạn bè. Khoác thêm chiếc áo ấm và gắn một miếng thuốc lên môi, Nguyên đến trường. Trời lạnh, lòng anh đang tê tái. Lá rơi rụng đầy mặt đường. Bước vào lớp chưa có một bóng người, anh lượm viên phấn trắng nắn nét ghi lên bảng đen: “Thông báo tin buồn: Cô giáo Hạnh Tần chiều hôm qua bị xe đụng. Hiện nay đang nằm ở bệnh viện Đa Khoa.” Viết xong, anh đứng thừ người nhìn ra sân trường vắng lặng. Trời mưa nhẹ hạt trên những vòm lá xanh không còn gây sự chú ý cho anh nữa. Anh chợt nhớ đến dáng nằm mê man của cô giáo. Đang thừ người ra suy nghĩ như vậy thì có tiếng nói:

- Nè! Bộ hết trò chơi rồi sao mà nguyên độc địa quá vậy? Muốn nghỉ học thì cứ nghỉ chứ nguyên cô giáo bị xe đụng làm gì vậy?

Anh giật mình quay đầu lại, thì ra, đó là giọng nói của Kim. Kim nhìn anh bằng đôi mắt giận dữ:

- Nguyên ơi! Sao bạn lại viết kỳ cục quá vậy?

Lời nói của Kim làm tim anh đau buốt:

- Bộ Kim chưa biết gì sao? Cô giáo bị đụng xe chiều hôm qua rồi!

- Thật à?

- Sao lại không thật?

Kim hoảng hốt:

- Trời đất! Sao vậy Nguyên? Sao vậy?

Anh đứng sát về phía Kim và kể lại diễn biến của câu chuyện xảy ra chiều ngày hôm qua. Kim tắc lưỡi:

- Tội nghiệp cô giáo quá!

Nguyên thấy hai dòng nước mắt lặng lẽ lăn qua mí mắt của Kim.

Lòng anh buồn xo. Anh muốn nói đôi lời gì đó an ủi, nhưng anh không dám, chữ nghĩa đã bỏ trốn đâu hết rồi, chỉ còn lại một nỗi nhớ về hình ảnh cô giáo đang tràn đầy trong tâm hồn anh. Càng nghĩ đến cô giáo, anh càng căm ghét bọn Dũng lè và Kỳ râu. Có nên kể cho ban giám hiệu biết về hành động du côn của hai tên học sinh cá biệt này không? Bọn bè đã bắt đầu lục tục kéo nhau vào lớp.

Cả lớp học nhốn nháo như ong vỡ tổ. Bọn con gái đang bu quanh Quân để nghe Quân kể lại những điều mắt thấy tai nghe. Hắn ngồi trên bàn của mình, co chân lại và bắt đầu kể một cách hào hứng.

- Vâng, chuyện này có thật một trăm phần trăm. Chiều hôm qua khi cô giáo đi chợ về thì hai tên du đảng phóng xe theo. Chúng nó rú ga hết tốc lực. “Ầm! Ầm! Ầm!” Nghe rất rùng rợn. Chúng nó quyết tâm giật cho bằng được cái giỏ đựng đầy rau muống, thịt, cá mà cô giáo Tần vừa mua ở ngoài chợ về. Hai chiếc xe lạng qua lạng lại một cách hung tợn. Mọi người đi đường đều né vào lề cả. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc như vậy, tôi thấy mặt cô giáo không còn một giọt máu. Cô giáo sợ quá không biết phải đối phó như thế nào cả. Lúc đó, chính lúc đó, tui xuất hiện, tui co chân lại nhảy lên đá song phi vào mặt một tên du đảng.

Có tiếng kêu rú lên:

- Ghê quá! Quân giỏi quá! Rồi sao nữa? Tên du đảng té xuống đất chứ?

Quân hào hứng:

- Rồi sao nữa à? Thì hắn té xuống đất chứ sao? Nhưng chưa hết.

Đoạn này mới ly kỳ, rùng rợn. Ghê lắm! Thôi tui không kể nữa.

Bọn con gái, con trai cả lớn nhốn nháo hẳn lên. Có tiếng năn nỉ:

- Kể tiếp đi Quân! Kể đi Quân!

Những tiếng năn nỉ và thúc giục càng làm Quân hứng chí:

- Đoạn này mới thật là rùng rợn. Tui thề là có bạn Nguyên làm chứng. Kể đến đâu rồi, à? À! Nhớ rồi. Tui đá song phi thì tên du đảng ngã xuống đất, vì chiếc xe còn rú ga hết tốc lực nên nó là vào lề đường. Và đụng sập cửa nhà người ta. Mọi người hoảng hốt chạy tán loạn cả. Nhưng vẫn còn một tên du đảng nữa chưa bị tui hạ gục nên nó vội vàng dừng xe lại, hắn rút súng ra.

Có tiếng kêu lên:

- Trời! Ghê quá! Hấn rút súng ra à? Còn cô giáo Tần thì sao?

Quân làm bộ mặt rất nghiêm trọng:

- Khoan đã! Từ từ để tui kể tiếp chứ! Khi tên du đảng rút súng ra thì cô giáo Hạnh Tần đứng sau lưng tui.

Kim chẳng hiểu ắt giáp gì, vì Quân kể một đường mà Nguyên kể một nẻo. Chẳng biết tin ai bây giờ? Nàng hỏi:

- Có thật là cô giáo núp sau lưng bạn không?

- Sao không thật! Không tin thì cứ hỏi Nguyên thì biết liền à!

Có tiếng thúc giục:

- Kể tiếp đi Quân! Kể tiếp đi! Khi cô giáo núp sau lưng bạn thì sao nữa?

Quân gãi đầu:

- Ủ, đoạn này ghê lắm. Tên du đảng rút súng chĩa vào ngực tôi.

Nòng súng đen ngòm à! Hấn sắp sửa bóp cò thì tui nói...

Cả lớp im thin thít. Họ đang hồi hộp quá sức. Quân giỏi quá! Có người nuốt ực nước bọt xuống cổ để lấy thêm can đảm mà nghe kể tiếp. Quân chậm rãi kể tiếp:

- Hấn sắp sửa bóp cò thì tui cầm tay cô giáo đặt ngay vào chỗ trái tim tui để lấy thêm dũng khí. Tay cô giáo ấm quá trời!

- Rồi sao nữa?

- Bàn tay cô giáo ấm quá trời! Tui thả tay cô giáo ra, bất thành linh tui tung chân lên đá vào mặt tên cướp theo thể võ gọi là Hổ vĩ cước. Cú đá này là tuyệt chiêu à ghen! Không ngờ lúc đó tui đá mạnh thật, hấn treo quai hàm bèn chĩa súng vào ngực tui. À quên! Hấn chĩa súng lên trời bắn! “Đoàng! Đoàng! Đoàng!” Nghe rất cả tai.

Bạn bè vỗ tay tán phục Quân, có tiếng hỏi:

- Rồi sau đó thì sao? Cô giáo bị xe đụng lúc nào?

Quân khịt khịt mũi để nghĩ ra cách bịa tiếp sao cho thật hợp lý. Bạn bè càng hỏi dồn thì Quân càng rối trí. Hấn đánh trống lảng:

- Thôi, tạm ngưng ở đây có được không?

- Không được! Kể tiếp đi Quân!

Quân gật đầu:

- Thong thả để tui kể tiếp chứ làm gì mà hỏi quá chừng vậy? Tên du đảng chĩa súng lên trời bắn loạn xạ ngẫu thì tui đâu có bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một đó. Tôi lấy cái đầu cứng như sắt của tui húc vào bụng tên du đảng. Hấn ngã lăn ra đường. Vậy là hai tên du đảng bị tui hạ nóc ao. Tui bèn nói với cô giáo rằng: “Thưa cô, họa hổ họa bì nan họa cốt. Tri nhơn, tri diện bất tri tâm.” Mấy bạn biết tui nói gì không? Tui nói rằng: “Vẽ hổ thì người ta chỉ vẽ được ngoài da của

nó, chứ không thể vẽ được xương hổ. Biết người, biết mặt, nhưng không thể biết được tâm địa của họ”. Cô giáo Tần khen tui giỏi môn văn. Khen tui hết lời!

Kim chợt hỏi:

- Lãng xẹt! Tự nhiên đứng đó mà nói chuyện về môn văn với cô giáo, còn cô giáo bị đụng thì sao không thấy kể?

Quân đáp:

- Sao không kể? Từ từ tui kể chứ! Đến đoạn nào rồi cả? À! Sau đó tôi lấy trong giỏ đi chợ của cô giáo một sợi dây thừng. Sợi dây đó được tui cột hai tên du đãng lại và giao cho công an. Công an khen tui nức nở! Lúc đó trời đã về chiều rồi, tôi lấy một chiếc xe của tên du đãng chở cô giáo về nhà. Hết!

Bạn bè trong lớp la toáng lên:

- Xạo ời là xạo! Quân xạo!

Quân đỏ mặt:

- Sao lại xạo. Chưa nghe hết chuyện mà đã ầm ĩ lên rồi! Tui chở cô giáo về nhà, trên đường đi lúc băng qua cái ổ gà to tổ bố, xe sụp hố. Xe ngã. Cô giáo bị thương. Lúc đó bạn Nguyên xuất hiện, bạn Nguyên với tui đưa cô giáo vào nhà thương. Không tin thì hỏi bạn Nguyên xem!

Đó cũng là lúc chuông vào học kêu “Reng, reng...”. Mọi người bắt đầu giải tán với tâm trạng ảm ức. Chẳng biết là Quân kể thật hay là bịa.

Nhưng mọi người đã vào chỗ ngồi lâu rồi mà vẫn chưa thấy cô giáo Hạnh Tần. Lớp học lại nhốn nháo lên như ong vỡ tổ. Quân đứng giữa lớp oang oang:

- Tui nói rồi mà! Cô giáo bị xe đụng rồi. Bọn mình sáng nay đi thăm cô giáo ghen!

Kim hỏi:

- Ai biết phòng ở bệnh viện mà cô giáo đang nằm?

Quân ưỡn ngực hãnh diện:

- Tui, Minh Quân, biết phòng của cô giáo!

Thế là cả lớp ồn ào hẳn lên. Tất cả đều đang tính toán nên mua cái gì làm quà biếu cho người bệnh. Lúc này, Kim hoạt bát vì nàng là lớp trưởng. Kim bước lên bục giảng gào lên:

- Đề nghị các bạn trong lớp giữ trật tự và im lặng. Chúng ta phải im lặng để khỏi làm phiền tiết học của các lớp bên cạnh. Nào! Chúng ta bắt đầu hô nhé!

Kim đồng dục hô to:

- Học sinh im...

Cả lớp đồng thanh đáp:

- Lặng!

- Học sinh im...

- Lặng!

Tất cả động tác đó được hô đi đáp lại đến ba lần thì mới cứu vãn được hòa bình trong lớp học. Kim bắt đầu nói:

- Trường hợp cô giáo Hạnh Tần bị xe đụng là một tin buồn đối với tất cả chúng ta. Chúng ta phải có nghĩa vụ đi thăm và an ủi cô giáo. Tôi đề nghị là trích một phần ba tiền quỹ lớp để mua quà đi thăm cô Tần. Các bạn đồng ý không?

Cả lớp đồng thanh đáp:

- Đồng ý!

Nhưng cũng có ý kiến chưa đồng ý. Người đó lại là Quân, Hấn đứng lên phát biểu:

- Tiền quỹ lớp đâu có bao nhiêu cả. Thời buổi này vật giá leo thang nên tôi sợ bọn mình không mua được cái gì vừa ý cả. Do đó tôi đề nghị là bọn mình đóng góp thêm tiền:

Có tiếng hỏi:

- Đóng góp thêm mỗi người bao nhiêu hử Quân?

Hấn cười hềnh hếch:

- Tùy lòng từ bi “đại bác” của mọi người. Của ít nhưng lòng nhiều là tốt rồi!

Có những tràng pháo tay vang lên hưởng ứng ý kiến của Quân. Kim sung sướng mỉm cười:

- Tôi đề nghị là các bạn để tiền ở đầu bàn để tôi thuận tiện khi đi thu. Sau đó căn cứ tiền được bao nhiêu thì bọn mình sẽ đi mua quà rồi vào bệnh viện thăm cô giáo luôn trong buổi sáng nay.

Trong khi mỗi người rút tiền trong túi quần của mình đóng góp cho lớp thì có ý kiến hỏi:

- Cho phép tôi hỏi lớp trưởng là bọn mình có mua hoa không?

Kim gật đầu:

- Ừ hén! Sao không mua hoa nhỉ?

Thế là cả lớp ùa nhau bàn về chuyện nên mua hoa gì. Hàng chục thứ hoa được liệt kê ra, nào là mẫu đơn, lan, cúc, tường vi, trà mi...

Nhưng chẳng ý kiến nào chịu ý kiến nào cả vì mỗi người đều có cái lý của mình. Cuối cùng, họ đồng ý là nên mua hoa thược dược – Vì ý nghĩa của hoa này là biểu thị cho lòng biết ơn sâu sắc. Họ tưởng tượng đến lúc được cầm những bó hoa thơm ngát, những phần quà đến trao cho cô giáo bên giường bệnh. Chắc hẳn cô giáo sẽ cảm động. Và trong lòng họ cũng bừng lên ánh sáng của lòng kính trọng

và biết ơn cô giáo.

Được biết lớp mười hai A2 kéo nhau vào bệnh viện thăm cô giáo, bọn thằng Kỳ râu hoang mang lắm. Liệu chừng chuyến này bọn mình có bị Ban giám hiệu đuổi học không? Chỉ cần thằng Nguyên hoặc thằng Quân hoặc cô giáo tường trình lại cho Ban giám hiệu là kể như... tiêu đời! Buổi trưa tan học, thay vì về nhà thì hai ông quý sủi chui tọt vào quán cà phê Paloma để ngồi nhâm nhi cái sự đắng cay từ giọt cà phê đen nhằm khuây khỏa bớt nỗi âu lo. Thế nhưng, âm nhạc không làm cho họ hưng phấn một chút nào cả. Tiếng hát ẻo ọt của cô ca sĩ “Nhắm mắt cho tôi tìm một thoáng hương xưa, cho tôi về đường cũ nên thơ, cho tôi gặp người trong ước mơ. Hay là chỉ giấc mơ thôi? Nghe tình đang chết trong tôi...”, càng làm cho họ buồn thêm. Thằng Dũng ném mẩu thuốc lá xuống sàn nhà:

- Về thôi Kỳ râu ạ! Nghe nhạc này tao cảm thấy đói bụng quá! bọn mình về thôi!

- Ừ! Về thì về, nhưng chuyện của bà giáo Hạnh Tần thì mày tính sao?

Thằng Dũng lé khịt mũi cảm động, vì đây là lần đầu tiên thủ lĩnh đã hỏi ý kiến của hắn:

- Báo cáo thủ lĩnh! Có lẽ bọn mình phải chặn đường nện cho bọn thằng Quân và thằng Nguyên một trận nên thân để hắn khỏi bép xép cái miệng.

- Được. Đó là một sáng kiến tốt. Nhưng hai thằng mình có đánh lại hai thằng hắn không?

Dũng lé cười tít mắt:

- Sao thủ lĩnh lại hỏi vậy? Bọn mình có học võ mà sợ gì hai thằng ốm nhách đó!

- Mày ngu lắm! Có võ thì ăn thua gì! Tao đồng ý với mày là nên đánh bọn nó một trận, nhưng kế hoạch thì nên thực hiện như thế này này...

Bỏ ngoài tai những tiếng hát buồn bã, thằng Kỳ râu và Dũng lé ngồi sát vào nhau. Chúng nó bàn bạc những gì thì chỉ có lỗ tai của bọn hắn biết được mà thôi. Với bộ mặt cực kỳ nghiêm trọng và giọng nói rừ rì, hai đứa này đã bàn bạc xong “phương án”... bịt miệng “kẻ thù”. Thằng Kỳ râu nói như đinh đóng cột:

- Tao gọi đây là phương án X.30 phá lưới. Mày hiểu chưa?

Dũng lé vỗ tay:

- Hoan hô! Phương án X.30 phá lưới muôn năm!

- Tiếng vỗ tay và giọng nói hí hửng kia đã làm mọi người trong quán cà phê nhìn kinh ngạc, vì họ không nghi ngờ vào quán cà phê vẫn có

những kẻ làm ồn ào như thế. Hai đứa bước ra khỏi quán. Trưa nắng, bụng đói meo nên Kỳ râu và Dũng lé nhanh chân bước về nhà.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 8

Phương án X.30 phá lưới đã được đưa ra thực hiện. Vào một buổi chiều đẹp trời, nắng xanh lững lờ trên những vòm cây. Thằng Kỳ râu và Dũng lé diện một bộ quần áo thật mới đi qua xóm Mã Tây. Chúng nó đi tìm nhà ông Tám điếc. May ra ông Tám sẽ là người giúp cho chúng nó được “tai qua nạn khỏi” trog vụ đã làm cô giáo phải vào bệnh viện.

Đường đi ngoằn ngoèo đã làm Kỳ râu phát bực:

- Phải chi hồi nhỏ tao lên núi tầm sư học đạo thì hay biết mấy!

Dũng lé hỏi lại:

- Để làm gì vậy thủ lĩnh?

- Vậy mà mày cũng không biết à? Để phi thân tìm nhà ông Tám điếc cho dễ. Đi bộ kiểu này mỗi giờ thấy mồ.

- Ủ, hay đấy. Hồi đó mà tui có học môn cưỡi mây lướt gió của Tề Thiên, tui sẽ cống thủ lĩnh bay cái vèo thì ngon quá!

Kỳ râu cười mỉa:

- Ngon lắm! Bây giờ cống tao đi một đoạn Dũng lé ơi! Tao mỗi giờ quá!

- Xạo hoài. Mới đi có chút xíu mà đã mỗi chân mỗi giờ thì...

Không để cho đàn em nói hết câu, Kỳ râu đã trợn mắt:

- Thì cái gì? Bộ mày chê tao yếu xìu chứ gì?

Thấy thủ lĩnh nói bằng cái giọng đằng đằng sát khí như thế nên Dũng lé vội chuyển “gam” nhỏ nhẹ:

- Ai dám chê thủ lĩnh. Thôi chịu khó đi một đoạn nữa đi. Sắp đến nhà ông Tám điếc rồi!

Chỉ có trời mới biết được tại cái làm sao mà thằng Dũng lé lại tôn thằng Kỳ râu lên làm thủ lĩnh. Mọi lý lẽ của thủ lĩnh bao giờ cũng làm cho Dũng lé... tuân lệnh! Cách đây vài năm, hồi học lớp chín, có lần Dũng lé trốn học vào rạp xi nê chợ Cồn để mua vé xem phim võ hiệp. Thiên hạ xếp hàng đông như kiến, vốn thông minh và láu cá nên hắn đã chen chân từ dưới chót lên hàng trên để mua vé. Không ngờ khi vừa chen chân lên thì ngay lập tức lỗ tai nhỏ thỏ của nó bị ai đó kéo ngược lại. Đau điếng. Gã thanh niên to béo dẫn người yêu đi xem

phim đã có hành động thô bạo như vậy. Dũng lè ỨC LẮM. Hấn buộc miệng chưởi thề thì lại bị ngay một cú tát như trời giáng vào mặt. Hấn thấy trời đất tối sầm. Và... trời cao có mắt. Trời đã sai thằng Thiên Lôi Kỳ râu xuất hiện kịp thời. Kỳ râu cũng trốn học vào rạp xi nê như bạn mình, thấy bạn bị ỨC HIẾP như thế nên vội vàng xông lên. Thay vì đánh gã thanh niên to béo kia thì Kỳ râu lại thoi thật mạnh vào bụng... người yêu của gã này. Cô gái kia la rú lên. Gã thanh niên hoảng hốt trước tình huống bất ngờ đó – đang lúng túng chưa biết làm thế nào – thì Dũng lè đã húc đầu vào bụng của gã. Dù tình cỜ chưa phối hợp trước nhưng Dũng lè và Kỳ râu đã hiệp đồng tác chiến một cách tuyệt đẹp. Thiên hạ xếp hàng vào mua vé xem phim nhốn nháo như ruồi cũng là lúc hai cậu học trò lớp chín nhanh chân chuồn mát! Sau vụ đó thì Kỳ râu và Dũng lè trở thành đôi bạn thân. Tính cách anh hùng rơm của Kỳ râu làm Dũng lè phục sát đất và tôn hấn làm thủ lĩnh của mình.

Bây giờ thủ lĩnh và đàn em đã học lên lớp mười hai. Chiều nay, cả hai cùng đi tìm nhà ông Tám điếc. Chẳng mấy chốc, căn nhà của ông Tám điếc đã hiện ra trước mặt họ. Vẫn là một ông Tám đang nằm trước nhà đọc truyện Kiều toong teng trên chiếc võng. Kỳ râu đứng im lặng trong trạng thái hồi hộp. Dũng lè trịnh trọng chấp tay trước ngực:

- Thưa Bạch sự phụ! Đệ tử là những kẻ đơn thân độc mã trong chốn võ lâm...

Ông Tám ngược mắt lên kinh ngạc:

- Các con là ai mà gọi ta là Bạch sự phụ?

- Dạ chúng con thấy tóc ông Tám bạc như cước, trắng như mây nên mạo muội xin gọi ông Tám là Bạch sự phụ ạ!

- Trời đất ơi!

Bất giác ông Tám kêu lên vì không ngờ lũ trẻ bây giờ kỳ quặc như thế. Thằng Kỳ râu bước lên nói:

- Thưa Bạch sự phụ, trong chốn võ lâm chúng con là những cánh chim bé bỏng xin nương nhờ võ nghệ của ông Tám. Lẽ nào ông Tám lại không cứu giúp cho kẻ bị truy nã trong chốn giang hồ?

Lời nói du dương của Kỳ râu càng làm cho ông Tám hoang mang, ông càng không hiểu gì cả. Ông trấn tĩnh bằng cách đứng lên và nói ôn tồn:

- Hai con vào nhà uống trà với ông Tám. Cứ gọi là ông Tám thôi.

Chớ đừng gọi Bạch sự phụ hoặc sự phiếc gì cả.

Hai cậu học trò nhanh chân bước vào nhà. Ông Tám rót hai chén trà ướp sen thật thơm. Khói bay lảng đãng.

- Hai con uống trà rồi kể cho ông Tám nghe chuyện của hai con.
Chuyện gì nào?

Hai tay vừa nâng chén trà và làm ra một bộ mặt buồn như sắp đi đưa đám ma, thằng Kỳ râu nhập đề:

- Thừa Bạch sư phụ! Chúng con là những kẻ học hành ngoan ngoãn, hiếu thảo với ba mẹ, vâng lời anh chị...

Ông Tám ngắt lời:

- Con cứ gọi ta là ông Tám thôi. Đừng xưng hô như thế. Các con học hành ngoan ngoãn, vâng lời bố mẹ vậy là tốt lắm.

Thằng Kỳ râu nói tiếp:

- Nhưng bọn con thường bị những đứa cậ sức mạnh bắt nạt.

- Vậy à?

Ông Tám đã kêu lên một cách đầy thông cảm. Ông ngồi im để lắng nghe thằng Kỳ râu và Dũng lé tường thuật lại chuyện cô giáo Hạnh Tần bị đụng xe. Và theo lời của hai ông quý sư này thì câu chuyện đã diễn ra như thế này: Vào một buổi chiều nọ, hai đứa đang đi học về thì gặp hai thằng Quân và Nguyên phóng xe Cúp 79 trên đường Triệu Nữ Vương. Hai thằng này đã đâm vào cô giáo đang đi phía trước. Do đó, cô giáo bị thương. Thấy vậy, Kỳ râu và Dũng lé đã nhảy vào can thiệp. Khổ nỗi, việc nghĩa hiệp này đã bị Quân và Nguyên cậ sức mạnh nên đánh cho một trận tơi bời!

Vừa kể chuyện thằng Kỳ râu vừa rơm rớm nước mắt một cách rất... tội nghiệp:

- Ông Tám à! Bọn con xin nhờ ông Tám ra tay trừ gian diệt bạo, trừ giùm bọn con hai cái thằng này.

Nghe nói vậy ông Tám vội đáp:

- Không được đâu. Tuổi già là tuổi của sự thất bại, của sự lú lẫn, chứ không phải là tuổi của sự tích lũy kinh nghiệm. Kinh nghiệm tuổi già không bằng một phần triệu của sự điên cuồng đầy nhiệt huyết và bùng nổ của tuổi trẻ. Chính sự điên cuồng đầy nhiệt huyết này sẽ đem lại mọi thành công cho tuổi trẻ. Ông Tám không thể làm như vậy được. Thế này nhé! Ông Tám sẽ đến nhà của hai cậu Quân và Nguyên để phân tích cái sai của bọn nó nhé!

Hồng hét rồi! Ông Tám mà đến nhà bọn nó thì còn gì là kế hoạch X.30 phá lưới nữa chứ? Thằng Dũng lé vội nói:

- Dạ! Không được đâu Bạch sư phụ ơi! bọn nó chỉ có thể nói bằng cú đâm, chứ không thể nói bằng lời khuyên đâu.

- Con làm rồi. Cú đâm không giải quyết được gì cả. Nói phải thì củ cải cũng gặt đầu chứ huống hồ gì bọn nó đều là con cháu trong xóm giềng cả mà.

Lời nói đầy cương quyết và uy lực của ông Tám đã làm thẳng Dũng lè và Kỳ râu chột dạ. Vậy là hồng cái kế hoạch này rồi. Nhưng trong cái khó lại lộ ra cái khôn. Thằng Kỳ râu xứng đáng là một thủ lĩnh đầy láu cá, hần nhỏ nhẹ trả lời:

- Dạ, ông Tám nói đúng. Sức mạnh không làm nên cơm cháo gì cả. Theo ý của bọn con là nhờ ông Tám đi với bọn con vào bệnh viện để thăm cô giáo.

- Tốt lắm. Cháu đúng là một đứa trẻ ngoan. Đi thăm cô giáo đang bị bệnh là trách nhiệm của mỗi người học trò. Bây giờ chúng ta đi vào bệnh viện nhé!

Cả hai cậu học trò đều đồng thanh reo lên:

- Hoàn toàn đồng ý với ông Tám. Hoan hô ông Tám.

Chỉ còn cách này thì may ra mới “lấy lòng” được cô Hạnh Tần. Lạy trời, cô giáo sẽ không méc lại với Ban giám hiệu nhà trường. Ba ông cháu chuẩn bị đi vào bệnh viện. Nắng nhột nhật trên đường phố. Thiên nhiên không còn mưa, nhưng cũng đã rủ rú những cơn gió lạnh trở về. Ông Tám bảo:

- Ba ông cháu chúng mình đi ra chợ còn mua một ít trái cây vào tặng cho người bệnh.

Thằng Dũng lè hỏi lại một cách ngu ngốc:

- Cô giáo đang bị bệnh thì mình mua trái cây để làm gì vậy?

- Sao cháu khờ khạo vậy? Mua quà khi thăm người bệnh cũng có nghĩa là chúc họ mau lành và cũng chia sẻ nỗi buồn của họ.

Cháu hiểu không?

Không biết Dũng lè có hiểu được điều ông Tám nói không? Nhưng có một điều mà thằng Kỳ râu đang muốn ông Tám hiểu giùm là khi vào bệnh viện ông Tám phải nói gì đó để cô giáo thông cảm cho hành động của bọn nó. Nghĩ vậy, thằng Kỳ râu bước sát gần ông Tám, nó đang tìm lời lẽ để cố trình bày lại sự việc với ông Tám. Cả ba người bước đi trong nắng chiều. Bóng họ ngả dài trên mặt đường nhựa khô khốc. Chỉ có thằng Dũng lè là hứng chí huyết sáo vui vẻ. Lạy trời! Cô giáo sẽ không méc lại với Ban giám hiệu nhà trường. Thằng Kỳ râu cũng đang thầm mong như thế...

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 9

Điều mong muốn của thầy Kỳ râu quả thật đã xảy ra như thế . Cô giáo Hạnh Tần không hề thông báo chuyện động trời của băng “Nhảy cửa sổ” cho Ban giám hiệu . Sáng nay, cô giáo đã đứng trên bục giảng. Cô mặc chiếc áo dài màu xanh ngọc rất thanh thoát. Nước da còn xanh. Nhưng nụ cười thật tươi . Và giọng nói Hà Nội thì vẫn trầm ấm như thuở nào . Cả lớp im lặng hơn những ngày khác, họ không muốn làm nhọc lòng cô giáo vừa mới ốm dậy . Riêng Nguyễn, anh cảm thấy tâm hồn mình thanh thản lạ lùng. Gương mặt của cô giáo đã tạo cho anh cảm giác thật bình yên khi ngồi trong lớp học. Có lẽ, đời của cậu học trò sung sướng nhất là được ngồi nhìn cô giáo với tâm hồn kính trọng và yêu mến. Niềm kính trọng và yêu mến ấy đã tạo cho Nguyễn mơ ước mai sau cũng được trở thành một thầy giáo đứng trên bục giảng, trước bảng đen với những ánh mắt học trò cũng nhìn anh như thế .

Buổi sáng, trôi qua thật nhanh. Bài học của cô giáo đã để lại trong tâm trí học trò những ấn tượng khó phai . Chỉ riêng giọng Hà Nội ấy thôi, lũ học trò lớp mười hai trường Phan Châu Trinh cảm tưởng như được nuốt xuống cổ họng những chén nước đường ngọt lịm. Ngọt ngào tận tâm hồn yêu văn chương. Tiếng chuông tan trường đã kêu “reng reng” một cách hấp dẫn. Cả lớp ủa ra cổng trường. Như những cánh bướm trắng. Như đàn chim bay ra khỏi tổ . Như mọi ngày thường lệ, Nguyễn và Quân vẫn lảng lảng đi phía sau Kim. Họ cách nhau một khoảng khá xa . Khi người thanh niên tình nguyện làm cái đuôi đi sau người bạn gái thì cũng có nghĩa là họ đã yêu . Tình yêu học trò là tình yêu đẹp nhất của loài người từ lúc họ biết tương tư . Và cũng như mọi ngày, Kim cảm thấy nhột nhột phía sau lưng, biết rằng những ánh mắt của Nguyễn đang chăm chú theo dõi mình như thế, nàng cảm thấy tất cả mọi bước chân của mình đều rụt rè, e ngại . Nàng không dám đi mau mà cũng không dám đi chậm. Nàng e ngại mọi đánh giá của Nguyễn, cho dù, chưa một lần nào anh thổ lộ một điều gì yêu thương với nàng. Biết có người đi sau mình như thế, đôi lúc, nàng cũng cố tình ngoái lại nhìn phía sau một chút. Chẳng để làm gì cả . Mỗi lần bắt gặp được hành động như thế thì Nguyễn sung sướng lắm. Anh cứ tưởng rằng, ánh mắt rụt rè ngoái lại kia là dành riêng cho chính anh mà thôi . Hạnh phúc của mỗi tình học trò đôi lúc cũng đơn giản vậy thôi . Sự đơn giản này giúp Nguyễn ăn ngon và ngủ yên .

Đôi bạn đang đi thong dong làm một cái đuôi sau lưng Kim thì Quân bảo với Nguyễn:

- Mày ẹ quá! Sao mày không dám đi thật nhanh lên! Đi song đôi với

nàng mới thật tình tứ .

Anh phân vân:

- Rồi nàng không đồng ý cho tao đi chung thì sao?

- Dễ ợt! Mà cứ đi nhanh lên. Mà giả đồ mượn vở chứ có khó gì đâu !

- Ủ, hay đấy!

Thế là Nguyên sửa lại cổ áo, vén tay áo lên cho gọn gàng rồi bước nhanh cho kịp người bạn gái đang đi trước. Nhưng trong thâm tâm của anh chẳng biết nên mượn vở gì của Kim, bởi vì anh trốn học bao giờ đâu .

Đi sắp kịp đến Kim thì đột nhiên anh lại mắc cỡ quá chừng. Anh đi chậm lại . Và đứng hần lại . Quân thấy vậy, vội bước đến chỗ anh đang đứng:

- Sao kỳ cục vậy? Sao mà không đi chung với nàng?

- Tao sợ nàng chê tao là cái thằng mê gái .

Quân cười:

- Mê gái thì có cái gì đáng xấu hổ đâu! Không mê gái tức là chưa yêu . Mà cứ nghe lời tao đi . Mà đi kịp nàng và cứ tự nhiên như ruồi là mà sẽ chinh phục được trái tim của nàng.

- Mà ăn nói duyên dáng quá! Hay là...

- Hay là sao?

Nguyên từ tốn đáp:

- Hay là kể từ giờ phút này, mà tán tỉnh nàng giúp cho tao có được không? Mỗi lần đứng trước nàng là cái lười tao như đeo thêm một tảng đá . Tao mở miệng không nổi . Tao thành người câm...

- Hì, hì! Người câm thì làm sao mà tỏ tình được. Tội nghiệp mà quá xá!

- Đó, mà thấy đó . Mà tỏ tình giúp tao . Mà cứ nói là tao yêu Kim. Thương Kim. Khi nào nàng đồng ý rồi thì mà báo cho tao biết. Đồng ý không?

Quân chẳng biết trả lời ra sao cả . Hần gãi đầu:

- Thôi được, mà cứ để từ từ tao tính lại thử sao? Chứ tỏ tình giúp thì cái trò này mới quá chừng Nguyên ơi!

- Mà có tài ăn nói mà sợ gì! Giúp bạn là tự giúp mình. Lẽ nào mà không giúp tao để cho bọn thằng Kỳ râu tán nàng à?

Nhắc đến bọn Kỳ râu, đột nhiên Quân cảm thấy mình phải có trách nhiệm giúp bạn. Không lẽ để một hoa khôi rơi vào bàn tay đen đúa của bọn chuyên “nhảy cửa sổ”? Máu tự ái của Quân mỗi lúc càng dồn dập:

- Sức mấy mà thằng Kỳ râu tán được Kim. Nàng phải là của tao! Ý

quên, nàng phải là của mày! Tao sẽ tán nàng giùm mày!
Nói xong, Quân xăm xăm bước tới ... Hành động quả quyết của hắn có khác gì nàng Kiều “xăm xăm băng lối vườn khuya một mình”. Còn Nguyên lão đeo bước theo sau như một người ngoài cuộc.

Khi bước gần đến Kim thì Quân đã kêu lên:

- Kim ơi! Kim!

Nghe có tiếng gọi, nàng quay ngoắt lại:

- Ủa! Quân, bạn đi đâu mà đi về đường này?

- Tui đi theo Kim.

- Giỡn hoài . Đi theo tôi làm gì?

- Đi theo cho vui!

Vừa nói Quân vừa bước nhanh lên cho kịp với nàng. Lúc này, hắn đã nhìn rõ thấy mặt Kim. Bất chợt trái tim của Quân đập lạc nhịp. Quân cũng thấy xốn xang. Tại sao gương mặt của nàng lại hồng quá vậy? Có phải mắt là nàng là mắt bồ câu? Mũi nàng là mũi dọc dừa? Môi nàng là môi trái tim? Hỡi chiêm gia Huỳnh Liên! Gương mặt của nàng có phải là biểu lộ của tướng pháp... mệnh phụ phu nhân không (?) Quân cảm thấy mình lúng túng. Hỡi những nàng yếu điệu thực nữ, các em đã cất giấu một bí ẩn gì trong người mà những người “tầm cỡ” như Quân cũng chết điếng? Quân lắp bắp:

- Tui đi theo Kim có được không?

- Bạn hỏi gì lạ vậy? Đường phố là của chung. Ai đi mà không được?

- Biết rồi . Nhưng tôi đi chung với Kim kìa!

Kim hỏi lại:

- Đi chung với tôi à?

Quân lấy lại bình tĩnh và dừng cảm đáp:

- Đi chung với Kim chứ sao?

- Trời đất ơi! Sao bữa nay bạn trở chứng quá vậy? Trưa rồi . Thôi mạnh ai nấy về ghen!

Hắn kêu lên hoảng hốt:

- Sao lạ vậy? Sao lại mạnh ai nấy về?

Kim không hiểu tâm tính của Quân sao kỳ cục vậy . Quân làm ra một bộ mặt như đang đưa đám ma .

- Kim chẳng hiểu gì tui cả . Tui đang có một chuyện buồn lắm.

Nghe nói vậy, Kim dịu giọng:

- Chuyện gì mà buồn? Mấy hôm nay thấy mặt bạn cười tươi rói mà lý!

- tươi gì cái bản mặt mệt của tui . Bộ Kim không nghe người ta nói “Cười là tiếng khóc khô không lệ” à?

- Bậy bạ! Cười là cười mà khóc là khóc, chứ ai lại nói lạ lùng vậy?

Quân láu cá đáp:

- Thi sĩ đã nói vậy.

Kim cũng không phải là tay vừa:

- Nghe cái lương thấy mờ . Thi sĩ gì mà nói ẹ quá vậy?

Quân ưỡn ngực:

- Thi sĩ Minh Quân. Bộ Kim không nghe thi sĩ nói như thế là “Lan huệ sầu ai lan huệ héo . Lan huệ sầu tình trong héo ngoài tươi!”

- Thôi tốp lại, tốp đi ông bạn ơi! Vừa phải thôi chứ! Lan huệ sầu ai thì sầu chứ tôi không can dự gì vào chuyện này à ghen!

Nói xong, nàng cất bước vội vã như sợ gã bạn trai học cùng lớp theo tán tỉnh lăng nhăng. Bọn con trai nào cũng mang trong lòng một chút máu điên khủng khi nói chuyện với con gái . Quân đâu có chịu thua .

Nếu để Kim đi về mà hấn chưa kịp nói điều gì giùm cho Nguyên thì Nguyên sẽ nghĩ sao về hấn? Nguyên đã nhát như thỏ đế, không lẽ mình cũng nhát vậy sao? Thôi, hãy nhúng con thỏ ấy vào nồi nước sôi để lột da nấu súp là vừa rồi . Quân tự động viên mình như vậy .

Hấn lăm lì bước song đôi với Kim:

- Kim ơi! Không lẽ Kim ghét tui lắm sao? Tui có làm gì đâu mà Kim có vẻ ghét tui quá vậy?

- Ai ghét bạn hồi nào đâu mà bạn nói vậy?

- Thì Kim biết đó! Tui đi chung đường với Kim mà Kim cũng tránh né tui . Kim tránh tui như đi xe đạp tránh ổ gà vậy!

Lối so sánh của hấn đã làm nàng bật tiếng cười:

- Bạn nói gì mà văn chương quá!

Quân liêu lĩnh đáp:

- Văn chương gì đâu! Chỉ tại vì tui yêu Kim!

Kim tắt ngúm tiếng cười:

- Chèng ơi! Quân ơi! Bạn điên rồi à?

- Tui đâu có điên . Tui nói vậy là nói giùm cho bạn tui đó .

- Ai?

- Nguyên!

Nàng kinh ngạc:

- Vậy à?

- Ủ!

- Thề đi!

- Thề!

Quân cảm thấy mừng rơn khi Kim bảo hấn phải thề . Hấn bèn tấn công tiếp:

- Nguyên còn nói nhiều chuyện hay lắm. Bạn có thích nghe tui kể không?

- Chuyện gì vậy hả Quân?

- Chuyện có liên quan đến Kim!

- Thật không?

- Sao lại không thật. Không lẽ tui lại bịa ra để nói với bạn à?

- Ủ, bạn kể đi, Nguyên nói những gì nào?

Quân làm bộ nhìn lên trời cao như xem giờ:

- Còn sớm chán, hay là bọn mình vào quán nước tui kể cho nghe .

Còn sớm lắm. Chút xíu nữa về nhà cũng kịp mà...

Những lời dụ khị ngon ngọt của hắn đã làm nàng xiêu lòng. Nàng đồng ý bước vào cà phê Tam Muội - một quán cà phê rất dễ thương dành cho những cô cậu sinh viên học sinh. Quán này chỉ có hai cô gái chưa chồng mang tên Song Muội, nhưng lại có thêm người mẹ còn ít nhiều xuân sắc nên các cậu học trò đã đặt... Tam Muội vậy!

Thằng Quân đã tỏ ra là một người bản lĩnh:

- Cho hai cà phê sữa đá!

Kim hỏi nhỏ:

- Sao biết tui thích cà phê sữa đá?

Hắn trả lời tỉnh khô:

- Thanh niên thì phải biết uống cà phê với hút thuốc lá chứ!

- Eo ơi! Điều thuốc đâu có làm cho bạn trở thành người lớn.

- Nhưng làm cho tui vui đi nỗi buồn.

Kim xua tay:

- Dẹp giùm ngay cái nỗi buồn của bạn qua một bên đi! Nguyên đã nói những gì với tôi nào?

À! Nguyên đã nói những gì nhỉ? Hắn đâu có biết! Chỉ còn cách là bịa ra thôi . Lòng hắn cũng đang hoang mang lắm, hắn đâu biết rằng lúc này lòng Nguyên cũng như lửa đốt. Nguyên không làm sao hiểu nổi hai người lại rủ nhau vào cái quán cà phê Tam Muội kia . Và họ nói với nhau những gì? Nguyên không dám bước lại gần, xuất hiện lúc này là hỏng hết mọi chuyện. Anh đứng dưới trụ đèn một ngã tư để chờ đợi cái kết quả mà Quân sẽ mang lại . Lòng anh nóng ran như đang bước đi trên lửa . Anh quẹt lửa châm một điếu thuốc đốt cháy . Tâm hồn anh biến thành một làn khói bay vào thiên nhiên rộng lớn...

Kim hoàn toàn không hay biết điều đó .

Vừa khuấy cà phê sữa Quân vừa suy nghĩ . À! Nguyên có nói nhiều điều về Kim đâu! Nhưng không lẽ cứ ngồi im lặng? Đã phóng lao thì phải theo lao vậy . Không đợi cho Kim hỏi lần thứ hai, Quân bắt đầu múa mép:

- Kim ơi! Nguyên nói là Nguyên rất thích đi xem chiếu phim, nhất là những loại phim trình thám hình sự .

- Rồi sao nữa?

- Ủ! Thì thích được đi xem phim chung với Kim.

- Tại sao vậy?

- Tại vì bạn học giỏi!

Hớ rồi! Buột miệng nói xong thì Quân biết là mình đã nói hớ rồi .

Chuyện đi xem phim với chuyện học giỏi đâu có ăn nhập gì với nhau đâu . Nàng bật cười:

- Ý nghĩ của Nguyên kỳ cục thật!

- Kim nhận xét đúng đó . Tui thấy Nguyên càng ngày càng kỳ cục vậy .

Nàng có thái độ quan tâm đến người bạn vắng mặt:

- Sao vậy? Quân là bạn của Nguyên mà không biết được nguyên nhân à?

- Biết chứ sao không biết!

Nàng hỏi dồn dập:

- Là vì sao?

Quân trả lời gọng gàng:

- Tại vì Nguyên yêu Kim đó .

Câu trả lời quá sức đột ngột khi mà đối tượng chưa hề có ý nghĩ đón nhận – thì rõ ràng nó phản tác dụng, hay nói một cách khác là nó đã... ép phê ngược! Kim lắc đầu:

- Thôi đừng có nói xạo nữa ông bạn thân mến ạ! Trưa rồi bọn mình chia tay nhé!

Con gái gì mà thay đổi tính nết như chong chóng vậy . Đang nói chuyện ngon trớn bỗng dừng lại đòi về là sao? Với bản tính cương quyết của một lớp trưởng, Kim xin phép bạn trai đứng dậy để ra về . Không còn cách gì để giữ nàng lại nữa rồi . Lý do mà nàng đưa ra rất chính đáng. Trưa rồi . Hơn nữa bụng của Quân cũng đang đói meo . Hấn đành trả lời một cách vớt vát:

- Ủ chia tay! Nhưng Kim về trước đi . Chút xíu nữa tui mới về .

- Bạn ngồi lại làm gì nữa?

Hấn trả lời tỉnh queo:

- Để ôn lại bài vở .

- Chà! Siêng học quá ghen!

- Siêng năng đột xuất. Chút xíu nữa tui mới về . Chúc bạn trưa nay ăn cơm ngon.

- Cám ơn sự quan tâm của bạn.

Nàng bước ra khỏi quán. Quân ngồi lại một mình. Lúc này, hấn mới hoảng hốt thật sự khi đưa tay chạm túi quần . Không còn lấy một đồng xu nào cả . Hấn lẩm bẩm:

- Đúng là ma đưa lối quỷ đưa đường. Có sao mình lại rủ Kim chui tọt vào quán cà phê này . Tiền đâu trả?

Hắn nháo nhác nhìn ra ngoài đường. Lạy chúa! Nguyên sẽ biết hắn ngồi đây, Nguyên sẽ đến để mà trả giùm “củ” cà phê này . Nếu không ngồi gồng ở quán Tam Muội này thì ê mặt lắm. Thật không may cho hắn, trong lúc hắn và Kim ngồi nói chuyện trong quán cà phê thì Nguyên cũng đã bước vào quán nước khác. Ngồi càng lâu thì bụng càng đói, Quân càng nhìn dáo dác ra phía ngoài cửa . May ra có một quý nhơn nào ... phù trợ giùm chằng. À! May quá sức! Có quý nhơn đến rồi . Hắn reo lên:

- Đúng là ông bà mình nói rất đúng: “Kẻ nào ở hiền thì gặp lành”.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 10

Lẽ ra phải gọi là quái nhơn mới đúng. Người mới bước đến không ai khác là bọn Kỳ râu và Dũng lé. Nhưng dù sao, gặp được bọn này cũng may lắm rồi. Nếu không thì tiền đâu để trả cà phê? Quân đơn đã đứng lên:

- Chào hai chiến hữu của băng “Nhảy cửa sổ”. Sao uống cà phê trễ quá vậy? Bộ trưa nay định uống cà phê trừ cơm sao?

Thằng Kỳ râu găm gù:

- Ủ!

- Ô hay! Làm cái quái gì mà mặt mày buồn thiu thế kia!

Dũng lé đáp:

- Bọn tao đang có chuyện quan trọng rất cần đến sự giúp đỡ của bọn mày. Thằng Nguyên đâu?

- Hắn về nhà rồi!

- Tiếc quá nhỉ?

- Tiếc gì vậy?

Thằng Kỳ râu đáp một cách vồn cục:

- Hồi hoài!

Nói xong, hắn và Dũng lé kéo ghế ngồi cùng bàn với Quân. Quân lịch sự hỏi:

- Hai bạn có uống gì không?

Kỳ râu đáp:

- Hai ly cà phê sữa đá!

Lại cà phê sữa đá. Có đủ tiền để trả không hở trời! Lại một trò chơi ú

tim đang đến với Quân. Hai ly cà phê sữa đá được bung ra. Từng giọt đen thơm ngát đang rơi xuống đáy ly có sữa trắng xóa. Tuổi học trò là tuổi của hương cà phê thơm và có một chút đắng. Vị đắng đang nằm trong tâm hồn của hai cậu học trò của băng “Nhảy cửa sổ”. Thăng Dũng lé đập mạnh vào vai Quân:

- Hồng hét hết mọi chuyện rồi! Kế hoạch X.30 phá lưới hồng hét rồi trời ạ!

Quân ngơ ngác:

- X.30 phá lưới là cái quái gì mà tao không hiểu một chút nào cả.

- Hồng hét hết rồi! Bọn mày có giúp giùm bọn tao được không?

- Tao đâu có biết ngô khoai gì đâu mà giúp với không giúp? Bình tĩnh lại nào!

Dũng lé cứ khăng khăng:

- Chuyện này hệ trọng lắm! Chỉ có bọn mày mới giúp được thôi.

Quân lại càng không hiểu gì cả. Trưa nắng và bụng đói meo nên bọn nó “ấm đầu” cả rồi sao? Nhưng bọn Kỳ râu chẳng hề “ấm đầu” một chút nào đâu! Vừa chậm chạp khuấy ly cà phê, cà phê sữa quện vào nhau một màu sắc mà thoát mới nhìn vào là ta có cảm tượng vừa ngọt lẫn vừa đắng, thằng Kỳ râu vừa nói:

- Chuyện này hệ trọng lắm!

Lại hệ trọng, quan trọng, cần trọng, đổi trọng... Trọng cái con khỉ mốc! Cứ lải nhải hoài thì bố ai mà hiểu nổi? Quân nói:

- Mày “nhập đề” giùm tao nhanh nhanh một chút. Chứ cứ vòng vo tam quốc như thế này thì có trời mới hiểu nổi.

- Làm gì mà nồn nóng quá vậy? Nóng mắt ngon, giận mắt khôn. Cứ từ từ tao sẽ kể cho mày nghe. Đã kể thì phải có đầu có đuôi chứ!

Dũng lé ủng hộ thủ lĩnh của mình bằng cách chen vào:

- Đúng đó Quân ơi! Bất cứ chuyện gì thì cũng phải suy tính trước sau thì mới thành công được.

- Mày nói gì mà khó hiểu quá vậy? Mày vừa nói hồng hét kế hoạch X.30 phá lưới, còn bây giờ lại nói thành công là sao?

Dũng lé gái mũi:

- Thì mình cũng phải lạc quan chứ! Trong thất bại cũng phải tìm cho được yếu tố thành công, cho dù chỉ là mới thành công phân nửa.

Quân cảm thấy cổ họng mình khát đắng. Chẳng biết bọn này đang giờ trò khỉ gì nữa đây.

Hắn bèn gọi thêm một bình trà. Bụng đang đói mà cứ uống trà hoài thì nồn nao cái ruột đang thèm cơm. Hắn hỏi lại:

- Được rồi. Tao bình tĩnh rồi. Bọn mày kể nhanh lên tao nghe. Chậm là tao về đó ghen!

Kỳ râu thân mật vỗ vai Quân:

- Sao mà mày lại đòi về. Chưa giúp được gì cho tao mà đã đòi về rồi là sao? Mày có đói bụng thì chút nữa về nhà lục cơm nguội mà ăn. Bởi vì khi càng đói thì ăn cơm người ta càng thấy ngon.

Dũng lé chen ngay bằng cái giọng rất nịnh:

- Thủ lĩnh nói đúng quá xá! Khi bụng đã đói thì bao tử càng làm việc mạnh mẽ như một lực sĩ. Lực sĩ sẽ bóp nghiền thức ăn giùm mày.

Bụng mày sẽ no. Đòi mày sẽ tươi.

- Đòi tươi hay không thì tao chưa thấy. Nhưng tao hỏi thật bọn mày nhé!

Kỳ râu ra lệnh một cách chững chạc:

- Được, mày cứ việc nói. Bọn tao sẽ lắng nghe. Nghệ thuật của sự nói chuyện tức là phải biết lắng nghe người khác nói. Khi người ta càng nói thì họ càng dốc hết tâm sự cho mình, đó là một trách nhiệm mà mình phải thu nhận lấy, chứ không được quyền từ chối...

Quân đột ngột hỏi:

- Tao hỏi thật bọn mày có đủ tiền trả châu cà phê này không?

Dũng lé hỏi lại một cách thận trọng:

- Vì sao mày lại nói vậy?

Hắn thật thà:

- Tao hết tiền rồi!

- Xạo ơ! Xạo! Không có tiền mà dám vào quán cà phê à?

Quân đáp:

- Vì một lý do đặc biệt.

Dũng lé khịt mũi:

- Chia buồn mày trong năm mươi giây. Bọn tao cũng hết tiền rồi.

Tưởng mày có tiền nên bọn tao mới vào đây chứ!

- Tưởng gì mà kỳ cục quá vậy?

Lời giận dỗi của Quân đã làm cho Kỳ râu xiêu lòng, hắn nói một cách rất... thủ lĩnh:

- Thôi, mày uống nhanh lên rồi chạy về nhà kiếm tiền trả cà phê này đi Dũng lé ạ!

- Tuân lệnh!

Dũng lé nâng ly cà phê dốc ngược vào miệng và nhanh chân thi hành nhiệm vụ của mình. Nhưng hắn chưa kịp bước chân ra khỏi quán, thì Nguyên bước vào. Chao ơi! Vị cứu tinh đã đến. Cả bọn mừng rỡ:

- Vào đây Nguyên! Vào đây ngồi chơi Nguyên. Bọn tao mong mày quá trời!

Nguyên ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy? Kim đâu rồi!

Bọn Kỳ râu ngo ngoe:

- Kim nào?

Quân nháy mắt:

- Xong rồi! Tuyệt cú mèo! Một trăm phần trăm thắng lợi đã thuộc về mày. Thắng lợi một cách rực rỡ như mặt trăng đêm bao mươi Tết. Ngồi xuống đây chơi.

Nguyên còn đang ngo ngoe thì Kỳ râu đã kéo tay anh ngồi xuống ghế. Hắn nói một cách nhỏ nhẹ:

- Thôi, dẹp mọi chuyện linh tinh qua một bên đi! Bây giờ bọn tao vô mục đích chính nhé.

Nguyên hỏi lại:

- Mục đích gì vậy? Tao không hiểu. Chuyện gì vậy Quân?

- Tao cũng chẳng biết chuyện gì cả.

Kỳ râu sửa lại tư thế ngồi, bộ mặt của hắn nặng trĩu như đã đeo một chiếc mặt nạ của vị hoạn quan trên sân khấu:

- Các bạn thân mến, sông có lúc, người có lúc. Bậy quá! Xin phát ngôn lại một cách chính thức “Sông có lúc, người có lúc”. Người của bọn tao lúc này đang gặp đại nạn.

Dũng lé “đế” theo:

- Đúng! Đang gặp đại nạn!

- Mày im đi Dũng lé! Để tao trình bày tiếp câu chuyện chứ! Chỉ có các huynh đệ này là giúp được bọn mình thôi. Đúng vậy không các huynh đệ?

Nguyên và Quân chỉ lắng nghe chứ không gật đầu. Kỳ râu tiếp tục nói:

- Chắc bọn mày cũng biết rồi. Chuyện cô giáo Hạnh Tần vào bệnh viện là một lý do ngoài ý muốn. Bọn tao hoàn toàn có lỗi trong chuyện đó. Nhưng ông Tám điếc đã dẫn bọn tao vào thăm cô giáo rồi. Cô giáo đã tha thứ mọi lỗi của bọn tao.

Nguyên cắt ngang:

- Vậy là ngon rồi. Chứ bọn mày còn nói đại nạn là đại nạn gì?

Dũng lé nói:

- Xin bạn cứ giữ yên lặng để thủ lĩnh của tui nói tiếp.

Kỳ râu nheo mắt:

- Dũng lé nói rất đúng. Xin tất cả yên lặng để tao nói tiếp. Tao tưởng là câu chuyện chỉ tới đó sẽ chấm dứt, nhưng không hiểu sao bà chằn Hồng bí thư đoàn trường lại biết chuyện này. Bà chằn đòi bọn tao phải viết kiểm điểm, lại còn dọa sẽ đưa ra hội đồng thi đua của nhà trường. Không khéo bọn tao bị đuổi học quá!

Quân chép miệng:

- Chà! Chuyện này nghiêm trọng quá!

- Nghiêm trọng lắm chứ sao? Bây giờ nhờ hai thằng mày cứu bọn tao. Chỉ có bọn mày mới cứu được tao và Dũng lẹ ra khỏi đại nạn này được thôi.

- Nhưng cứu bằng cách nào? Không lẽ, bằng cách lấy xe tông cho bà Hồng vào bệnh viện để bịt đầu mối?

Kỳ râu buồn bã:

- Mày đừng đùa nữa Quân ạ! bọn tao đang rầu rĩ thúi ruột đây nè. Chỉ cần bọn mày làm chứng là tao với thằng Dũng lẹ không chọc ghẹo cô giáo là được rồi. Như vậy là bà chằn Hồng không có cơ sở để ghép tội bọn tao. Hơn nữa cô giáo đã hứa với ông Tám là không làm to chuyện này. Cô giáo chỉ khuyên bọn tao là học hành cho giỏi, phải kính trọng thầy cô giáo vì “không thầy đố mày làm nên.”

Quân buột miệng nói:

- Cô giáo Hạnh Tàn tốt quá!

- Thế mà bà chằn lại bắt bọn tao làm kiểm điểm. Bà chằn ác quá chừng. Bọn mày giúp giùm tao nghen!

Nguyên ngồi yên lặng lắng nghe đầu đuôi câu chuyện, bây giờ anh mới hỏi:

- Biết lỗi làm của mình để sửa chữa là một điều tốt. Thế nhưng, từ nay bọn mày còn có bỏ cái thói chọc ghẹo cô giáo ngoài đường nữa không?

Kỳ râu trả lời:

- Cám ơn mày Nguyên ạ! Mày đừng “lên lớp” bọn tao nữa. Ông Tám điếc đã khuyên bọn tao nhiều lắm rồi mày ạ! Chỉ một lần này thôi là bọn tao tồn tới già. Không ngờ giỡn chơi cho vui mà sự việc lại rắc rối quá. Bọn mày giúp tao với nghen!

Nguyên đắn đo suy nghĩ, mãi một lúc sau anh mới nói:

- Ô kê! Người quân tử là người sẵn sàng giúp bạn khi gặp đại nạn. Bọn mày cứ viết tường thuật lại khi gặp cô giáo bị xe đụng là do tình cờ băng qua đường. Khi bà Hồng bí thư kiểm điểm tụi mày thì tao với thằng Quân sẽ đứng ra làm chứng giùm cho bọn mày. Được chưa?

- Cám ơn mày nhiều lắm. Tứ hải giai huynh đệ. Bốn biển điều là anh em. Bọn mình là anh em của nhau thì tại sao không giúp nhau phải không Nguyên?

Thằng Kỳ râu ngửa mặt nhìn mòng nhện trên trần cười sằng sặc và nói như thế. Những con nhện đang đu bay một cách hồn nhiên, làm sao mà lũ nhện ngu ngốc ấy có thể biết được rằng: Ngay lúc này,

dưới mái nhà này có một bọn học trò lớp mười hai trường Phan Châu Trinh đã bàn tính xong một kế hoạch mới. Và để thực hiện một kế hoạch, thì một trong hai bên phải đưa ra một điều kiện nào đó.

Thằng Quân vốn thông minh nên đã đặt ra trước:

- Kỳ rầu ơi! Kể từ giây phút này bọn mình là anh em của nhau. Bọn tao sẽ giúp đỡ mày hết mình để khỏi “lãnh đạm” của bà Hồng. Nhưng từ giờ phút này, bọn mày phải “nhường” Kim lại cho thằng Nguyên. Tuyệt đối không được “tán” hoặc “gò” hoặc “cua” Kim nữa! Nếu bọn mày đồng ý như thế thì bọn tao hết lòng vì mày với Dũng lé.

Lời phát biểu ấy làm cho buổi “họp mặt” càng thêm long trọng. Bốn cánh tay cùng đặt xuống bàn và siết chặt vào nhau. Có nghĩa là họ đồng ý với điều kiện đó. Trưa nắng gắt. Trong quán cà phê Tam Muội không còn ai, ngoại trừ bốn cậu học trò miệng còn thơm mùi cà phê sữa...

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 11

Điều mà bốn cậu học trò miệng còn thơm mùi cà phê sữa không ngờ đến, đã xảy ra. Đó là việc chị Hồng bí thư Đoàn trường đã tìm đến nhà cô giáo Hạnh Tần. Ngôi nhà nhỏ nhắn màu sơn xanh nằm trên đường Nguyễn Chí Thanh. Có một vòm cây râm mát. Chỗ bàn làm việc của cô giáo, phía trên tường có một bức tranh, ngay trong bức tranh ấy có ghi thêm mấy câu thơ. Nghe đâu là của một cậu học trò lớp mười hai trước khi đi vào quân ngũ đã sáng tác và tặng riêng cho Hạnh Tần. Bài thơ được viết nắn nót bằng nét chữ mềm mại:

Nắng chiều trăm giọt đầy vơi

Nghe từng sợi tóc buông lơ lửng về

Cành ngâu bóng mát thăm thì

Dương cầm từng phím nhủ mi sao về

Hương tóc vẫy nổi đam mê

Nghe cô giáo hát trong khi khuya về

Cùng ngồi bên giậu tường vi

Sương rơi ướt tóc nhớ chi đêm về

Chị Hồng đã đứng khoanh tay thầm đọc mấy câu lục bát đó rồi buột miệng:

- Cô giáo tiểu tư sản quá ghen! Cái bài thơ gợi sự nhung nhớ ẻo lả, bệnh hoạn như thế này tôi không hiểu sao chị lại không xóa đi!

Hạnh Tần hiền lành:

- Quà tặng của một cậu học trò giỏi môn văn.

Hồng nói tỉnh bơ.

- Giỏi môn văn để rồi viết những thứ linh tinh như thế thì khó mà chấp nhận được.

Mục đích của chị ta đến nhà Hạnh Tần không ngoài việc tìm hiểu nguyên nhân mà cô giáo phải nằm bệnh viện. Vì lý do gì? Trên đời này không có sự việc gì xảy ra mà không có nguyên nhân của nó. Nhưng nguyên nhân cô giáo trình bày cho Ban giám hiệu nhà trường không có sức thuyết phục. Trong buổi họp ban thường kỳ của nhà trường, khi thầy hiệu trưởng đề cập đến vấn đề này, cô giáo chỉ nói “Do thiếu cẩn thận khi băng qua đường nên đã bị xe đụng”. Liệu chừng đúng bao nhiêu phần trăm của sự thật? Lại nghe bọn học trò xì xào là do bọn Kỳ rêu chọc ghẹo nên cô giáo mới bị xe đụng. Vậy thì có gì mà không “tố cáo” tội lỗi của bọn học trò lếu láo này. Do đó, khi xảy ra vụ cô giáo bị xe đụng thì chị ta quyết tâm làm sáng tỏ “bí ẩn” của vụ này nhằm lập thành tích để có chuyện báo cáo với Ban giám hiệu. Gương mặt chị ta trở nên trầm ngâm:

- Chị Hạnh Tần ạ! Chị cứ thoải mái kể lại sự việc. Đó là một kinh nghiệm quý báu, nó sẽ bổ sung cho kho tàng lý luận và thực tiễn của chúng ta khi đối phó với bọn phản cách mạng. Chị cứ tự nhiên, bọn mình là chị em bạn gái với nhau đang chuyện trò thân mật...

Hạnh Tần cảm thấy khó xử. Biết kể như thế nào bây giờ đây? Đã từ lâu, cô giáo không hề muốn nhắc lại chuyện này. Ông Tám điếc đã dẫn hai cậu học trò ngỗ nghịch đến xin lỗi rồi. Hai cậu này đã biết lỗi và tự hứa sẽ cố gắng học thật giỏi. Vậy thì còn có gì mà mình lại lôi chuyện này ra nữa? Nhưng khi chị Hồng - người làm công tác tư tưởng đã đến nhà để hỏi chuyện thì mình phải từ chối như thế nào đây?

Đầu óc cô giáo quay cuồng với những câu hỏi ấy. ngoài sân nắng nhạt dần và lũ chim bồ câu đã bay về trên mái ngói. Sao chúng ta không nói với nhau về vẻ đẹp của chim bồ câu, về ráng chiều màu hồng? Chị Hồng nhắc lại:

- Chị Hạnh Tần ạ! Em mời chị uống nước. Chẳng có gì phải ngượng ngùng cả. Em sẽ lắng nghe những lời tâm huyết của chị...

- Chuyện ấy đã qua rồi. Chẳng có gì mà phải kể lại đâu. Chị cứ xem như là tôi bị đụng xe một cách tình cờ. Thôi, mình nói sang chuyện khác nhé!

Chị Hồng giật nảy người như đĩa phải vôi:

- Không! Không được đâu! Nghị quyết của Đoàn trường trong tháng

này là quyết tâm làm sáng tỏ vụ việc của chị. Khi vấn đề nào đã được đưa vào nghị quyết rồi thì chỉ còn tìm cách thực hiện mà thôi. Nào! Chị kể lại đi.

Vậy là từ một nạn nhân của vụ đụng xe, cô giáo có cảm tưởng mình trở thành một thủ phạm vậy. Lòng buồn rười rượi. Tại sao lúc nào con người cũng phải cảnh giác với nhau và soi mói nhau một cách trắng trợn đến thế?

Cùng ngồi đối diện với nhau, khoảng cách chỉ là một cái bàn nhỏ, nhưng mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ khác nhau. Một khi ý nghĩ đã khác nhau thì dù có nằm chung giường cũng chỉ là đồng sàng dị mộng chứ hướng hồ gì giữa họ đang có khoảng cách là chiều rộng của một cái bàn. Từ cái bàn này, cậu học trò lớp mười hai đã hồn nhiên ghi tặng cho cô giáo những vần thơ bay bướm. Hình ảnh đó là một ấn tượng đẹp như vần thơ, như ca dao, dân ca mà cô giáo đứng trên bục giảng rao giảng về cái đẹp. Cái đẹp bao giờ cũng gắn bó mật thiết với một sự tự do. Tự do ngay trong ý nghĩ. Vốn là người thông minh trong nhiều năm làm công tác tư tưởng, chị Hồng đã kịp thời can thiệp:

- Khiêm tốn, thật thà, dũng cảm. Một trong những điều mà Bác đã dạy, chị cần thực hiện như vậy chị Hạnh Tàn ạ!

Cô giáo không nghe những lời gọi mời tha thiết ấy. Tâm hồn của một cô giáo dạy môn văn đang phiêu du theo những vần thơ. Cô giáo đang nghĩ đến những tình cảm đẹp của học trò dành cho mình khi nằm ở bệnh viện. Sự ngây thơ bé bỏng ấy chính là niềm an ủi lớn lao, là chỗ dựa vững chắc trong tình cảm tôn sư trọng đạo. Trong lúc này, chị Hồng cũng suy nghĩ lung lăm. Có gì bí ẩn nên cô giáo không dám kể lại chẳng? Chị ta gõ năm ngón tay xuống bàn một cách có tính toán. Đã đến lúc lật “con bài tẩy” hay không? Con bài tẩy ấy chính là quy tội cho sự nghịch ngợm của bọn Kỳ râu. Nói huých toẹt ra chứ giấu diếm làm cái gì? Điều làm cho Hồng không hiểu nổi là tại sao cô giáo không kết tội bọn Kỳ râu? Nếu cô giáo tố cáo hành động của bọn học trò lếu láo này, thì đây là cơ sở để Đoàn trường đề nghị với ban giám hiệu xử lý bằng hình thức kỷ luật cao nhất. Phải có kỷ luật sắc thì mới giữ được nội quy của nhà trường. Tại sao Hạnh Tàn không tích cực giúp cho Đoàn trường trong vụ việc này?

Sau một hồi dò xét lẫn nhau, không thể kéo dài không khí nặng nề này nữa, chị Hồng quyết định lật “con bài tẩy”.

- Thưa chị, có phải bọn thằng Kỳ râu là thủ phạm để chị bị đụng xe? Điều mà cô giáo tưởng rằng đã được giấu kín không một ai biết thì Đoàn trường đã nắm rõ. Nghe chị Hồng nói vậy, Hạnh Tàn cảm thấy

choáng váng. Hai má đỏ ửng lên và mồ hôi ròng ròng chảy ướt lưng. Chị Hồng cười khẩy và đứng lên khỏi ghế. Không cần phải nghe cô giáo nói thêm một lời nào nữa. Chị ta xin phép cô giáo ra về. Chỉ cần nhìn gương mặt tái nhợt nhạt kia là đủ rồi. Cô giáo muốn bao che tội lỗi của học trò thì tôi cũng có cách kỷ luật bọn nó. Chị Hồng cười thầm với suy nghĩ độc đáo của mình. Chị ta bước ra khỏi nhà. Hạnh Tần cứng đờ lưỡi và cảm thấy như mình đã bị xúc phạm một cách ghê gớm. Bản tính hiền lành không giúp ích được cho cô giáo trong tình huống này. Khách vừa ra khỏi nhà, cô giáo nằm vật xuống giường. Lần đầu tiên hai giọt nước mắt ứa ra khỏi hố mắt. Một ngày sắp hết.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 12

Đòn “độc chiêu” của chị Hồng đã được tung ra và gây phản ứng trong tập thể học sinh. Mặc dầu có Quân và Nguyên đứng ra làm nhân chứng, nhưng tình thế cũng không thể đảo ngược. Bọn thằng Kỳ râu liên tục bị mời lên làm việc với chị Hồng. Bằng những ngón nghề vừa mềm dẻo, vừa cương quyết, chị bí thư Chi đoàn đã đưa ông học trò nghịch ngợm vào phòng! Và siết chặt. Cả hai đều không thể chối cãi được. Đến nước này thì thằng Kỳ râu đứng ra chịu tất cả lỗi lầm, tự nhận mình là kẻ đầu têu. Việc làm đó đã làm cho thằng Dũng lé cảm động. Kỳ râu xứng đáng với bản lĩnh là thủ lĩnh của hắn. Sau những lần làm việc như thế, Đoàn trường đã kết luận sự việc và đề nghị mức độ kỷ luật lên Ban giám hiệu nhà trường. Nhà trường đồng ý. Thằng Kỳ râu bị đuổi học và thằng Dũng lé bị cảnh cáo dưới cột cờ vào sáng thứ hai.

Tâm trạng của Nguyên và Quân buồn xo, bởi vì họ đã không làm gì có thể giúp ích cho bạn. Với cô giáo Hạnh Tần thì cũng vậy. Mênh mang một nỗi buồn khi nhớ lại thái độ của Kỳ râu vào bệnh viện. Ăn năn và xin lỗi về hành động ngổ ngáo của mình. Sáng nay, sau khi Ban giám hiệu trường Phan Châu Trinh đọc quyết định kỷ luật, thằng Kỳ râu bước đến lớp mười hai A hai tìm Nguyên. Hắn rơm rớm nước mắt:

- Thôi, chia tay mày với thằng Quân. Chúc bọn mày ở lại trường học cho giỏi. Cho tao gửi lời thăm đến cô giáo Hạnh Tần. Tao về ghen! Nói xong, Kỳ râu quay lưng bước đi thật nhanh. Hắn sợ những giọt

nước mắt sẽ trào qua mí mắt. Nguyên cảm thấy lòng mình buồn xo. Anh thần thờ bước vào lớp. Điều đau khổ nhất của cậu học trò bị đuổi học, chính là lúc bị ném ra giữa dòng đời với hai bàn tay trắng. Chung quanh hắkhôngn còn tiếng cười đôn hậu của cô giáo. Không còn những thao thức với bài vở. Không còn niềm vui đón nhận những ngày chủ nhật...

Kỳ râu đi lang thang trên hè phố. Hấn không dám về nhà. Hấn sợ những lời trách móc của ba má. Bước vào quán cà phê Tam Muội, Kỳ râu bước vào gọi một ly cà phê đen. Hy vọng những giọt đen đắng này sẽ giúp cho hấn xua tan đi nỗi buồn.

Nhưng trời ơi! Nỗi buồn không tan đi mà nó cứ đọng lại trong tâm tưởng. Hấn đâm ra căm thù chị Hồng. Lần đầu tiên trong đời sự căm thù đã đơm hoa kết trái trong tâm hồn của một cậu học trò, khi nó đã bị một cú sốc lớn. Hấn ngồi thừ ra bên ly cà phê đen và suy nghĩ về cách trả thù chị Hồng. Chẳng biết trời đất khiến như thế nào, mà ngay lúc buồn bã nhất thì tình cờ chị Hồng đi xe đạp ngang qua quán cà phê Tam Muội. Điều gì sẽ xảy ra?

Kỳ râu vội vã gọi chủ quán tính tiền và bước ra khỏi quán. Những quyền vở được hấn kẹp lại và đút vào túi quần sau. Chị Hồng vẫn không hay biết gì cả. Chị ngược mắt lên nhìn bầu trời trong veo và lẩm nhẩm những câu mang đầy tính triết học “Chủ nghĩa duy tâm, đó là chủ nghĩa thầy tu... là con đường dẫn chủ nghĩa thầy tu qua một trong những sắc thái của nhận thức biện chứng vô cùng phức tạp của con người”. Câu ấy tuyệt vời quá! Chị bí thư đang sung sướng cảm thấy dòng suối triết học chảy vào trong tâm hồn cần cỗi của mình. Tâm hồn của chị ngập đầy niềm vui. Chị đã quên đi gương mặt buồn rầu của Kỳ râu sáng nay. Chị chỉ biết rằng mình vừa làm xong một nhiệm vụ quan trọng là loại bỏ được phần tử xấu trong nhà trường.

Kỳ râu nép vào cây trụ điện. Chiếc xe đạp của chị Hồng thông thả lao qua. Chiếc xe vừa lướt qua cũng là lúc Kỳ râu vùng mạnh cánh tay ném theo hòn đá. Hòn đá nguyên vẹn nằm ngay trên đầu của chị Hồng. Chị kêu rú lên:

- Á! Chết tôi rồi! Chết tôi rồi!

Chị đưa tay bịt lấy vết thương tung tóe máu và chiếc xe đạp loạng choạng ngã xuống mặt đường. Thiên hạ hiếu kỳ lập tức vây lại rất đông chỗ nạn nhân vừa ngã xuống. Có tiếng kêu:

- Xích lô đâu! Chở gấp đi bệnh viện. Máu ra nhiều quá!

Kỳ râu nhanh chân phóng đi chỗ khác. Nhưng ngay lúc đó đã có người tinh mắt phát hiện ra thủ phạm. Họ gào lên như gọi đồ:

- Bắt lấy nó! Thằng du đãng vừa ném đá! Bắt lấy nó!
Kỳ râu nhanh chân chạy. Hắn chạy thục mạng với những bước chân và tiếng nguyên rủa ở phía sau lưng. Hắn sợ lắm. Người ta mà bắt được thì chỉ no đòn mà thôi. Vốn thông minh nên giây phút ngặt nghèo nhất, Kỳ râu đã chọn lấy hướng về nhà của Ông Tám điếc. Ngõ vào nhà của ông Tám điếc ngoằn ngoèo, chia ra nhiều nhánh rẽ dọc ngang như bàn cờ. Chạy vào đó là thủ phạm mất hút. Không có tài nào mà ai có thể tìm được Kỳ râu. Chỉ mấy phút sau là hắn xuất hiện ngay tại nhà ông Tám.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 13

Sự việc Kỳ râu bị đuổi học, chị Hồng bí thư bị ném đá nhanh chóng chìm vào quên lãng - bởi một lý do duy nhất: Các bạn học sinh trường Phan Chu Trinh đang bước vào thi học kỳ một. Họ ráo riết ôn tập bài vở để đủ sức ngồi trước trang giấy trắng. Trong những ngày này, khí hậu rất mát mẻ - sắp bước vào mùa xuân rồi còn gì! Mặc dù bài vở chồng chất, nhưng trái tim Nguyên không chịu ngủ yên. Nó thao thức bởi vóc dáng của Kim, giọng nói của Kim và thêm được nói yêu Kim.

Chiều nay, anh thông dong đi ngang qua nhà Kim thì tình cờ loại gặp Kỳ râu. Anh reo lên:

- Chào bạn hiền! Lâu nay, mày biến đi đâu vậy?

Và anh ngạc nhiên khi thấy Kỳ râu ăn mặc bảnh bao, tóc tai rất cao ráo, hắn đặt trên môi một nụ cười tươi như bông bụp:

- Hề, hề! Chào Nguyên. Mày lại vào nhà Kim nữa chứ gì?

- Ủ!

- Tao vào nhà Kim chung với mày được không?

Nghe lời đề nghị của hắn, Nguyên chột rùng mình. Liệu chừng nàng sẽ “đánh giá” anh như thế nào khi quan hệ với một người bị đuổi học. Nàng sẽ chê anh hạnh kiểm xấu chẳng? Nguyên vội lắc đầu:

- Thôi mày ạ! Mày để mình tao vào nhà của Kim thôi. Có thêm mày khó nói chuyện lắm.

- Chuyện gì vậy? Bộ chuyện tình yêu à?

Anh chỉ mỉm cười chứ không trả lời, Kỳ râu nói tiếp:

- Mày cho tao vào nhà Kim nghe? Tao sẽ hỗ trợ cho mày. Tao sẽ nói giùm mày những điều mày không dám nói. Mày cứ tin tao đi, khi tao

đi chung với mày chỉ có lợi cho mày mà thôi!

Nguyên ngần ngừ:

- Hay là mày đứng ở ngoài cổng. Chút xíu nữa tao sẽ dẫn mày đi uống cà phê. Chịu không?

- Đừng có dụ khị Nguyên ạ. Bộ mày tưởng tao không có tiền à? Vừa dứt lời Kỳ râu đã móc trong túi quần ra một xấp tiền. Chèn ơi! Tiền mới toanh.

- Tiền đâu mà nhiều quá vậy?

Hắn cười rất khả nghi:

- Bí mật!

Nguyên thầm trách ông trời xanh. Sao mà xui quá vậy? Đang lúc tâm hồn êm ái nhất để bước vào nhà người yêu thì lại gặp kỳ đà cản mũi. Con kỳ đà này chẳng biết điều một chút nào cả, hắn nói tiếp:

- Tao nhớ bạn bè, nhớ trường lớp Nguyên ơi! Mày cho tao vào thăm Kim cho vui. Tao không làm gì để Kim buồn mày đâu!

Lời nói của hắn đã làm cho Nguyên xúc động. Anh gật đầu đồng ý. Thế là hai cậu học trò dạn dĩ bước vào nhà Kim. Kẻ tiếp đón đầu tiên không ai khác mà chính là con chó dữ dẫn trong nhà. Nó cất tiếng sủa “gâu gâu” đầy cảnh giác. Kỳ râu ra lệnh:

- Mày đi sau tao. Để tao dạy cho con chó này một bài học về sự tôn trọng người lạ mặt.

- Mày định làm gì nó?

- Suyt! Mày im lặng, cứ để nó cho tao giải quyết!

- Mày đừng làm vậy Kỳ râu ơi!

Kỳ râu trả lời:

- Mày biết tao làm gì mà mày bảo là đừng?

Thật là khổ cho Nguyên! Thằng Kỳ râu này lại giở trò gì đây? Trong lúc đó, con chó không hề hay biết điều đó. Nó cất giọng sủa oang oang đầy dũng cảm. Kỳ râu bước lên một cách thận trọng. Con chó lùi dần. Và nhanh như chớp, hắn cúi người xuống lượm ngay một khúc gỗ. Cánh tay hắn vung quất thật mạnh vào mồm con chó. Bị tấn công một cách bất ngờ, con chó thông minh hứng trọn “tuyệt chiêu” của Kỳ râu. Nó choáng váng. Nó cụp đuôi chạy tọt vào trong nhà. Kỳ râu cất tiếng:

- Đó! Mày thấy chưa Nguyên? Mày thấy đi chung với tao vui không? Vui cái chó gì! Anh làm bầm trong miệng. Đến nhà người yêu như thế này thì còn mặt mũi nào để mà nói những lời hoa mỹ? Giữa lúc này thì Kim xuất hiện. Nàng không hề hay biết những hành động cà chớn của Kỳ râu:

- Chào hai bạn. Xin mời vào nhà chơi. Chà! Lâu quá mới gặp Kỳ đó

nghen!

Hắn bô bô cái miệng:

- Xin chúc mừng sức khỏe của Kim. Quả đất tròn nên chúng ta còn mãi mãi gặp nhau!

Câu nói của hắn đã làm Nguyên tức anh ách. Vốn rụt rè nên khi nhìn thấy nhan sắc của Kim thì anh càng rụt rè hơn. Trong khi anh càng rụt rè thì Kỳ rêu lại càng hoạt bát. Chắc hẳn trước kia, cái miệng hắn được sinh ra trước chăng? Ý định của Nguyên khi vào nhà Kim thì sẽ nói chuyện học hành với nàng. Chứ đâu ngờ lại bị thằng Kỳ rêu phá bĩnh như thế này. Cả hai bước vào nhà. Chà! Bàn học của Kim ngăn nắp và sạch sẽ quá! Sự ngăn nắp và sạch sẽ ấy đã làm anh thấy hồi hộp vô cùng. Quyển vở Hóa của Kim đang lật trang thứ nhất. Sao mà nó lại mới tinh khôi đến thế? Chữ viết lại đẹp, vậy có “ác” không hở trời? Kim đánh tan mọi suy nghĩ của anh:

- Làm cái gì mà bộ mặt nghiêm trọng vậy Nguyên?

Anh giật mình khi nghe tiếng hỏi của nàng. Bất giác trên môi anh nở một nụ cười để xóa đi sự nghiêm trọng trên gương mặt của mình. Nhưng rất tiếc đó chỉ là một nụ cười méo xệch, vì nó hoàn toàn không được chuẩn bị trước. Kỳ rêu đã xía vô:

- Tại vì nó yêu Kim đó Kim ơi!

- Đừng có nói tầm bậy!

Nàng răn đe như vậy đã làm Kỳ rêu cảm thấy quê cơ! Hắn đưa tay sờ vào ghế đang ngồi:

- Chà! Ghế này lung lay rồi ghen! Lấy đinh với búa ra đây để tui đóng lại giùm cho!

Nàng ngạc nhiên:

- Bạn cũng biết nghề thợ mộc nữa à?

Kỳ rêu trả lời một cách đầy hãnh diện:

- Chứ sao!

Hắn chủ động đứng dậy sắm soi bàn ghế của Kim và nói:

- Nhanh chóng đưa đồ nghề ra đây! Bàn ghế như thế này thì ngồi học sao được!

Nguyên ngồi buồn xo, anh chưa nói được gì mà đã bị thằng Kỳ rêu giành nói hết trội rồi. Kim lặng lẽ đứng lên bước vào nhà trong tìm đinh với búa đưa cho Kỳ rêu. Hắn cười khì khì:

- Xin quý vị chịu khó ngồi xuống đất để tui trở nghề!

Hắn móc trong túi quần ra một cuộn thước dây. Cây bút chì được gắn lên lỗ tai. Cái miệng thì ngậm vài cây đinh. Hắn đo tới đo lui như một người rành rẽ nghề thợ mộc. Từng nhát búa được đưa lên và đóng thật nhanh, thật gọn vào đầu đinh. Thật tuyệt! Kim và Nguyên

ngồi im lặng xem một cách say mê. Hấn học nghề này từ hồi nào vậy cà?

Chẳng mấy chốc, những chiếc ghế, bàn của Kim đã được Kỳ râu “décor” lại rất đẹp mắt. Hấn gật gù:

- Tiếc không có cái bèo. Tui mà bèo lại cẩn thận là bàn ghế của Kim lảng còn à!

Kim mừng rỡ nói:

- Cám ơn bạn. Không ngờ Kỳ khéo tay quá!

- Ủ! Tui rất sung sướng khi nhìn bàn ghế của Kim lảng lẩy, lảng mướt, lảng bóng, lảng còn, và sáng lảng. Nhưng không bằng lời khen của Kim thật là lai lảng đối với tui! Hì, hì!

Đồ bạn trợn! Tại sao mày lại công khai tán tỉnh Kim của tao? Nguyên muổng hét lên như vậy. Nhưng anh đã dẫn được lòng mình. Anh cảm như hén. Anh im như thóc. May mắn thay, lúc đó Kỳ râu lại nói:

- Nguyên ở lại ngồi chơi nghen. Tui về.

- Ủa! Sao lại về?

Hấn lại cười một cách rất khả nghi:

- Đến giờ “giao hàng” rồi!

- Giao hàng gì vậy?

- Bí mật!

Nói xong, hấn vội vã quay gót bước đi. Lại chuyện “làm ăn” mờ ám chứ gì! Ai chứ thẳng Kỳ râu này thì cũng có thể lắm, bị đuổi học thì chuyện xấu gì mà hấn không làm chứ?

Chỉ còn lại một mình Nguyên, anh tha hồ “múa gậy vườn hoang”. Dù sao cũng nên cám ơn Kỳ râu đã ra về đúng lúc để anh có cơ hội nói chuyện với Kim. Chỉ còn lại một mình, lúc này, anh mới cảm thấy hoang mang vô cùng. Biết nói chuyện gì với nàng đây? Trước khi bước ra khỏi nhà thì đầu óc của anh đã sắp xếp biết bao ngôn từ hao mỷ. Sao bây giờ ngôn từ đã mọc cánh bay đi! À! Có chuyện để nói rồi! Anh hỏi:

- Lâu nay, Kim có lên thăm chị Hồng không?

- Có một lần.

- Chị ta có khỏe không?

Một câu hỏi lảng xẹt. Khỏe thì ai lại vào nằm bệnh viện bao giờ? Kim đáp:

- Không!

Lại một cái trứng gà tròn vo nữa! Cứ nói “không” hoài, nghe chán chết. Nguyên ngồi thừ người ra. Rõ ràng nói chuyện với người bạn gái cũng là cả một nghệ thuật. Nguyên không cảm nghệ thuật ấy trong tay. Đột ngột anh cảm quyền vớ Hoá của nàng:

- Vở của Kim đẹp quá!
- Cám ơn!
- Chữ của Kim viết đẹp quá!
- Cám ơn!
- Sao cám ơn hoài vậy?

- Thì ai khen tôi, tôi cám ơn chứ sao?

Trong ngữ điệu của câu trả lời, anh đã nghe được mọi sự trầm bổng của Kim. Đột ngột, anh thông minh một cách lạ thường:

- Nếu mình nói thương Kim thì Kim có cảm ơn không?

Hỡi ôi! Sự thông minh kia liền được đền bù lại một cách thẳng thừng:

- Không!

Cái trứng gà tròn vo này đã kê ngay vào họng của anh. Anh cứng lưỡi. Và cụt hứng. Nắng trải dài trước sân. Những bông hoa cúc vàng đang nở chúm chím, trông dịu dàng một cách lạ thường. Đã từ lâu, anh là người đam mê sự dịu dàng của hoa cúc. Màu vàng của nó gọi lại linh hồn con người sự thanh thản. Anh thêm trú ẩn linh hồn của mình vào trong màu vàng này. Mỗi cơn gió thoảng qua, hoa cúc lại đong đưa một cách rất nhu mì. Hoa cúc ơi, hoa cúc!

- Kim có thích hoa cúc không?

- Thích lắm!

- Vậy là bạn giống tui!

Nàng hỏi lại:

- Thật à?

Nguyên gật đầu:

- Ừ, mai một tui ép hoa cúc tặng cho Kim!

Hoa cúc đã giúp cho họ hoá giải được những rụt rè thuở ban đầu. Họ trở nên dạn dĩ hơn. Màu vàng của hoa nào có đánh lừa ai đâu. Kim tin những lời mà Nguyên đã nói. Thật tình, trong chiều sâu tâm hồn của nàng cũng đã có ít nhiều cảm tình với Nguyên. Bởi anh là người đầu tiên nói những điều mà nàng chưa hề nghe ai nói. Anh nói tiếp:

- Hương của hoa cúc thơm lâu lắm.

- Sao bạn biết?

- Mình tưởng tượng vậy?

Nàng reo lên:

- Bạn tưởng tượng hay quá chừng!

Lời khen của nàng sẽ làm anh mất ngủ đêm nay. Hoa cúc vàng như nỗi nhớ day dưa, như nỗi lòng quay quắt. Kim có hiểu giùm anh điều đó không? Và như một kẻ đi trong cơn mộng du, anh đã nói với riêng anh:

Trên tà áo của em – tôi đã thấy một chùm hoa cúc nở

Vàng tình khô hờ hẹn buổi ban đầu
 Đêm nay ngủ chắc rằng em sẽ nhớ
 Hoa cúc em cầm đã thất lạc nơi đâu?
 Đã thất lạc lúc mà tôi cúi xuống
 Hôn băng quơ trên mái tóc... băng quơ
 Em run rẩy nghe đập chùng sóng nước
 Sông Hàn xanh ray rút vỗ đôi bờ
 Thôi đừng trách sao tôi liều lĩnh
 Ví hoa cúc vàng như những ngọn sao đêm
 Và gió thổi chùm cúc thành sương khói
 Lãng đãng bay trong giấc ngủ của em
 Đó là lúc mà tôi tìm mãi mãi
 Một mùi hương nguyên vẹn lúc ban đầu
 Đêm nay ngủ rồi sau này cũng vậy
 Tôi sẽ hỏi rằng: Hoa cúc lạc về đâu?
 Mặc dù, Nguyên đọc khẽ khàng nhưng Kim cũng đã lắng nghe trọn
 vẹn điều mà anh muốn nói. Nàng buột miệng hỏi:
 - Sao bài thơ này buồn quá vậy Nguyên?
 - Vì nó mang tâm trạng của mình muốn nói riêng với Kim.
 - Thật à?
 Nàng đã reo lên như trẻ nhỏ. Điều đó càng làm cho tâm hồn của anh
 thêm đắm đuối.
 - Kim có thích bài thơ đó không?
 - Thích.
 - Ngày mai đi học thì mình sẽ chép lại cho bạn nhen?
 Kim cắn ngón tay út:
 - Ừ, cảm ơn bạn.
 Lúc này, tình hình thật có lợi cho Nguyên. Anh chuẩn bị mọi lời lẽ
 tuyệt vời nhất để nói với nàng, nhưng khi anh chưa kịp mở miệng ra
 thì có tiếng xe máy ngoài ngõ. Ba của nàng đã đi làm về. Nàng
 nhanh chóng đứng lên mở ngõ. Và Nguyên cũng cảm thấy ngượng
 ngùng. Anh lí nhí mở miệng nói:
 - Chào bác!
 Ba Kim mỉm cười gật đầu. Trời cũng đã về chiều. Bằng phép lịch sự,
 anh xin phép ra về. Gió thổi xào xạc trên những vòm lá xanh những
 tiếng ru nồng nàn. Chân Nguyên bước ra khỏi ngõ, nhưng tâm hồn
 thì còn để lại trong nhà của Kim. Với Nguyên, đây là một buổi chiều
 đẹp nhất mà muôn đời anh còn nhớ mãi, Kim ơi!

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 14

Quả thật, buổi chiều đẹp nhất ấy Nguyên đã nhớ mãi. Trở về nhà, anh ăn không ngon, ngủ không yên. Hình bóng của Kim chập chờn mãi trong giấc ngủ đầy hoa mộng của anh. Và anh cảm tưởng như mình đang đi trên mây, đang sống trong mộng. Nhưng điều đó hoàn toàn không có lợi cho anh một chút nào, bởi vì, cả lớp đang chú ý mũi vào bài vở để chuẩn bị thi học kỳ một. Ngay cả thằng Quân, vốn là thằng xem “sự nghiệp” học tập nhẹ hơn lông hồng thế mà bây giờ cũng lao vào học như điên. Không còn tri kỷ để tâm sự mối tình đằm đuối, Nguyên buồn bực lắm. Đôi lúc, anh muốn đứng giữa sân trường mà hét lên: “Tôi là người hạnh phúc nhất. Kim đã yêu tôi!”. Phàm khi cái gì càng giữ kín trong lòng ngực thì nó càng âm ứ. Không có người để tâm sự về mối tình mình đang yêu thì yêu để làm quái gì? Chiều nay, Nguyên tìm đến nhà Kỳ râu để tâm sự. Nhưng Kỳ râu cũng đã từ chối một cách khéo léo:

- Mày thông cảm cho tao. Chiều nay tao bận công việc lắm.

Anh ngạc nhiên:

- Mày cũng bận việc nữa à? Tao tưởng mày chỉ đi chơi lông bông thôi chứ?

Hắn cười hì hì:

- Mày đúng là thằng đệnh đoảng như cần nấu sùng. Tao bây giờ trăm công nghìn việc. Chứ không phải đùa đâu!

Tiếng cười chót chết của gương mặt mệt mỏi ấy đã làm Nguyên thất vọng ghê ghớm. Anh không hiểu tại sao dạo này Kỳ râu lại bận rộn công việc đến thế. Hay là hắn đang làm một việc gì mờ ám chăng?

- Thôi tùy mày. Mày cứ đi công chuyện của mày đi. Còn tao thì đi đến nhà Kim.

Hai người bạn chia tay nhau. Dù nói vậy, nhưng anh không đến nhà Kim hoài ngại lắm. Trời chiều rồi. Gió mát rười rượi. Nguyên bỗng thêm một ly cà phê. Anh thêm ngồi nhâm nhi từng giọt đắng vào chiếc ly của mình. Và thả khói thuốc bay lơ đãng trên mái nhà. Để tưởng nhớ đến Kim. Phải chăng đây là tâm trạng của bất cứ cậu con trai mới lớn đang bước vào tuổi yêu?

Trớ trêu thay! Khi anh đang ngồi nhìn từng giọt cà phê rót nhẹ nhàng xuống đáy ly thì lúc đó, Kỳ râu đang có mặt ở nhà Kim. Người làm chứng cho sự việc “kinh khủng” đó chính là Quân, vì Quân cũng có mặt ở nhà nàng. Do đó, mới gặp nhau ở cổng trường vào buổi sáng hôm sau thì Quân đã bô bô cái miệng:

- Ê! Nguyê ơi! Mày sờ lên đầu của mày thử coi. Mày có thấy gì lạ không?

Nguyên thật thà đưa tay lên đầu của mình:

- Đâu có gì Quân! Tao thấy có tóc không à?

- Vây à! Vây mà tao thấy có hai cái sừng to tổ bố.

- Cái sừng gì vậy?

Quân phá lên cười:

- Mày bị mọc sừng!

Nghe nói vậy, Nguyên tiu nghỉu như mèo bị cắt đuôi. Anh buồn xo.

Quân nhẹ nhàng kéo vai anh và nói nhỏ:

- Chiều hôm qua tao thấy thằng Kỳ râu vào nhà của Kim. Kim đối xử với hắn thân mật lắm. Hai người nói chuyện với nhau rất tâm đắc.

- Thật à?

- Sao lại không thật, chính mắt tao trông thấy, chính tai tao nghe mà Nguyên!

- Thế mà tại sao mày lại nói là tao bị mọc sừng?

Nguyên hoàn toàn không hiểu Quân vừa chơi xỏ mình. Sợ bạn của mình giận nên Quân vội nói:

- Mày mua cho tao một ít nước Nguyên ại!

- Để làm gì vậy?

- Tao cần rửa cho sạch những lời mà Kỳ râu tán tỉnh Kim! Hì, hì...

Nguyên cà lăm cà lắp:

- Mày lại chọc quê tao nữa à!

- Sự thật là chân lý. Dù mày không tin đó là sự thật thì thằng Kỳ râu cũng tán tỉnh Kim rất tuyệt vời.

Anh bình tĩnh đáp:

- Chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là Kim có thích thằng Kỳ râu hay không?

- Sao lại không thích? Trời ơi! Hai người chuyện trò rất ư là đồng thanh tương đắc, đồng khí tương cầu.

Lòng anh buồn bã. Vây là còn gì mối tình đầu thắm thiết nữa. Hoa cúc ơi! Hãy vàng rực lên trong tâm hồn tôi một nỗi thất vọng đau đớn. Chuông vào lớp cũng bắt đầu kêu “reng, reng...” Quân kéo tay anh:

- Thôi, vào lớp mau!

Bước vào lớp, Nguyên làm bộ mặt lạnh hơn cà rem. Anh không thèm nhìn Kim. Tuy nhiên, anh cũng có liếc qua một chút. Kim vẫn xinh đẹp với hai má bầu bĩnh như búp bê. Điều đó làm anh càng thấy thất vọng não nùng.

Anh không hiểu tại sao con gái của thời buổi này lại thay đổi tính tình

như chong chóng vậy? Mà thôi, giận Kim để làm gì, vì nàng có bao giờ mở miệng ra nói yêu Nguyên đâu! bỏ ra ngoài tai những lời giảng của cô giáo, Nguyên quay về chỗ của Quân và nói nhỏ:

- Bộ chiều hôm qua mày có đến nhà Kim à?

Quân đáp lí nhí:

- Tao bịa ra chuyện này để làm gì? Tao thấy thằng Kỳ râu cầm tay của Kim!

- Trời đất ơi! Hắn cầm tay của nàng sao?

Sự ngạc nhiên của anh càng làm Quân hứng chí:

- Không những cầm tay Kim mà hắn còn mở miệng nói như thế này nữa chứ!

- Hắn nói sao?

Lòng anh như lửa đốt, anh cần nghe Quân kể lại những lời gay cấn ấy thì cô giáo lại đi xuống phía anh. Anh ngồi im re. Hai con mắt dán vào quyển vở trước mặt, nhưng thật sự thì tâm hồn anh đã phiêu du về một nơi khác. Khi cô giáo quay lên phía bục giảng, chỉ chờ có vậy, anh vội hỏi Quân:

- Nè, hắn nói với Kim sao?

Quân tặc lưỡi:

- Hắn nói ghê lắm. Tao nghe mà cũng nổi da gà!

Chà, vậy thì nghiêm trọng quá! Sao anh lại ngu quá vậy? Sao anh không nói với nàng là anh yêu nàng? Để rồi thằng Kỳ râu lại nói trước. Anh thầm trách mình như vậy. Ngày xưa, Sơn Tinh với Thủy Tinh cũng vậy. Chỉ cần đi trước một bước là thắng lợi hoàn toàn. Còn bây giờ thì sao đây? Càng nghe Quân nói lòng anh càng quặn thắt lại, anh thúc giục:

- Hắn nói sao hả Quân?

Quân nuốt nước bọt:

- Hắn nói là hắn, là hắn rất nhớ.

Anh kêu lên trong cuống họng:

- Kỳ râu dám kêu lên nhớ Kim à?

- Không! Hắn nói là hắn nhớ trường, nhớ lớp lắm! Tội nghiệp hắn chưa?

À! Thì ra là vậy. Anh thở ra nhẹ nhõm. Bao nhiêu nỗi lo âu được thả ra khỏi lồng ngực của cậu học trò. Anh còn đang định hỏi tiếp Quân những câu hỏi khác, thì lúc đó, Kim quay xuống bàn anh và nói:

- Đề nghị hai bạn im lặng. Nói chuyện riêng nhiều qua nhen!

"Xì!" Chuyện này là chuyện riêng à? Anh định trả lời, nhưng Kim đã quay lên. Cái giọng nói đầy uy quyền của một lớp trưởng càng làm anh ghét... Kim!

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 15

Không có tài nào Kim có thể hiểu được tại sao dạo này Nguyên không còn vồn vã vui tươi mỗi lúc gặp nàng nữa. Cái mặt ấy cứ làm lâm lì thật khó hiểu. Đã vậy, Nguyên ngày càng học kém đi. Nguyên đang có chuyện gì buồn chẳng? Với tư cách là một lớp trưởng, Kim đã hỏi Quân:

- Quân nè, Nguyên đang có chuyện gì buồn phải không? Sao mấy hôm nay trông bạn ấy đờ đẫn như bị ai hớp hồn!

- Ai biết được.

- Bạn thân mà không biết thì ai biết?

- Nguyên buồn chứ có phải tui buồn đâu mà tui biết?

- Đùa hoài. Người ta hỏi thật chứ bộ!

Quân dò xét:

- Bạn hỏi thăm Nguyên vì lý do gì?

- Ồ! Hỏi gì lạ vậy? Bộ bạn bè với nhau không được quan tâm nhau à?

- Thì ai mà không biết là bạn bè?

- Quân nói gì mà Kim không hiểu?

- Có gì đâu mà không hiểu! Tui hỏi thật nghen...

Kim sốt sắng:

- Hỏi đi!

- Thôi, không dám đâu!

- Cứ hỏi đi!

- Tui hỏi rồi thì Kim đừng có giận tui nghen!

Kim giục:

- Ai biết gì đâu mà giận. Thì cứ hỏi đi!

Quân đã uốn lưỡi bảy lần trước khi thổ lộ:

- Kim có thương Nguyên không?

- Trời đất! Lại đùa nữa rồi!

Nói xong, nàng quay lưng bước đi một mạch. Quân đứng ngẩn tò te. Chỉ có Quân mới biết được tâm trạng buồn bã của bạn mình mà thôi. Biết vậy thì hắn đã không kể lại chuyện thằng Kỳ râu đã đến nhà của Kim. Chao ơi! Thằng Nguyên sao mà nhẹ dạ cả tin như vậy? Chưa chi mà hắn đã râu rĩ như người thất trận thì còn làm ăn gì được nữa? Trong khi đó, Kim vẫn không hề biết được nguyên nhân nào đã làm Nguyên thần thờ đến vậy. Nàng vẫn hồn nhiên kể với anh:

- Nguyên biết không? Kỳ coi vậy mà giỏi lắm nhen! Cái gì Kỳ cũng làm được hết!

Càng nghe lời của nàng khen “tình địch” mình như vậy thì lòng anh như xát muối. Vậy là Kim đã thương Kỳ râu rồi chẳng? Con gái tẻ thật. Có người mới nói người cũ. Từ đó, mọi hành động của Kỳ râu cũng đều được Nguyên chăm chú theo dõi. Anh quyết tâm làm thám tử để điều tra cho ra sự thật. Chỉ sự thật mới giải tỏa được nỗi lòng của anh mà thôi.

Đêm nay cũng giống hết cái đêm đầu tiên mà Nguyên đã leo vào nhà Kim để gửi lá thư tình trên dò phong lan. Đêm nay, cũng có những ánh sao lẻ loi trên nền trời xanh biếc. Nguyên đứng nép vào hàng rào và nhìn chăm chú vào phòng của Kim. Trong đó có tiếng nói của thằng Kỳ râu vọng ra. Tiếng cười nói ồn ào càng làm anh điên tiết. Vậy thì còn gì để mà thương với nhớ? Rõ ràng là nàng đã quên anh rồi. Nàng đã thương Kỳ râu rồi. Nguyên đứng nép người mặc cho lũ muỗi ủa đến tấn công. Chân tay anh ngứa ngáy nhưng anh cố gắng忍着 chịu đựng. Làm thám tử tài ba thì phải biết xem thường lũ muỗi mòng này. Mặc dù miệng đang thèm thuốc nhưng anh cũng cố gắng chịu đựng. Giây phút này quan trọng và thiêng liêng biết chừng nào? Công lao của anh không đến nỗi phải đổ sông đổ biển. Chẳng mấy chốc Kỳ râu thông dong bước về. Đáng ghét nhất là l. ai có cả Kim đưa tiễn ra đầu ngõ nữa chứ. Anh còn nghe cả hơi thở và giọng nói dịu dàng của nàng:

- Bạn về nhen. Mai mốt ghé lại nhà chơi!

Chà! Lại còn hẹn hò nữa chứ. Nghe mà muốn ngứa cả lỗ tai.

- Vâng, chúc bạn ngủ ngon.

Lời nói của Kỳ râu tình tứ quá chứ còn gì nữa! Anh nép sát người để kẻ “tình địch” không phát hiện ra mình. Kỳ râu hoàn toàn không hay biết. Hắn thông dong bước đi. Quái lạ, trên vai của hắn lại có vác thêm một cái gì nữa chứ! Hay là hắn mượn sách vở của nàng. Chao ôi! Kim thương hắn đến vậy sao? Những sách vở của nàng đã được hắn bỏ vào bao bố để vác về nhà?

Khi Kỳ râu bước qua khỏi mặt Nguyên thì anh quyết định ra tay. Phải trừng trị thằng Kỳ râu thôi. Kỳ râu hoàn toàn không hay biết có một kẻ đang đâm lén. Và cái bao vác lặc lè trên vai. Lúc đó Nguyên co chân lại, anh nhảy song phi lên khỏi mặt đất. Cả bàn chân tung ra để đập thẳng vào lưng đối thủ. Đòn trời giáng ấy đã làm Kỳ râu bất ngờ ngã chúi xuống đất. Cái bao ấy đã tung ra chỗ khác, hắn lồm cồm ngồi dậy. Hắn quát:

- Thằng nào? Thằng nào đánh lén tao?

Nghe tiếng quát hùng hổ của Kỳ râu, chàng thám tử bỗng nhiên bủn rủn tay chân. Nguyên cảm thấy hồi hận ghê gớm. Đánh lén sau lưng kẻ thù là một điều hèn hạ. Huống hồ gì là đánh lén sau lưng bạn bè. Bao nhiêu bực bội, bực tức, bực mình về “tình địch” bỗng nhiên tiêu tan đâu hết, chỉ còn lại một nỗi hồi hận và cảm giác như mình đang có lỗi. Nguyên vội lên tiếng:

- Tao đây! Nguyên đây!

Kỳ râu ngất nga ngất ngưỡng như xã trưởng mắt vía:

- Ủa? Mày à? Mày đó hả Nguyên?

- Ừ! Tao đây!

Bóng trăng chiếu lờ mờ cũng đủ cho đôi bạn nhận diện ra nhau.

- Tao có làm gì đâu mà mày đánh tao?

Nguyên lúng búng như ngậm hột thị, anh không thể trả lời câu hỏi đó được. Kỳ râu lại hỏi:

- Mày đánh đau quá! Tại sao vậy?

Anh đánh trống lảng:

- Tại mày vác cái bao gì lớn quá! Tao đâu có nhận ra mày. Tao tưởng ăn trộm chứ!

- Ăn trộm cái con khỉ mốc. Mày lại đây xem cái bao này này...

Thì ra, trời đất ơi! Trong cái bao đó không hề có quyển sách, quyển vở nào đâu, mà chỉ toàn là những cái ghế nhỏ bị gãy chân.

- Ghế đâu dữ vậy Kỳ râu? Kim cho mày à?

- Cho cái gì? Tao đem về đóng cho má của Kim để ăn tiền công!

Nguyên chợt nhớ đến má Kim, má của nàng bán xôi chè ở ngoài chợ. Đây là những cái ghế bán hàng của bà. Vậy là oan cho Kỳ râu rồi. Nhưng anh thắc mắc:

- Không lẽ mày cũng biết làm nghề thợ mộc nữa à?

- Sao không biết? Không biết mà tao dám nhận những ghế hư, ghế gãy này về đóng à?

- Mày học nghề thợ mộc hồi nào vậy?

- Bí mật! Mày đánh tao đau quá trời! Thôi về Nguyên ơi!

Nguyên bước đi thì Kỳ râu gọi lại:

- Nè Nguyên! Lần này thì mày vác cái bao cho tao chứ? Tại bị mày đánh đau lưng quá. Tao vác không nổi.

- Ừ, tao sẽ vác cho mày.

Lưng dài của cậu học trò lâu nay chỉ ăn no lại nằm, chứ đâu có vác nặng bao giờ, do đó, Nguyên có cảm tưởng mình đang vác một tảng đá nặng. Vai anh đau buốt.

Anh không dám mở miệng than van một lời nào cả. Trong khi đó Kỳ râu đi thong dong và trên môi nở một nụ cười mãn nguyện. Khi đi

đến quán cà phê Tam Muội, Kỳ râu mới nói:

- Thôi, tao hết mệt rồi, bọn mình vào quán cà phê giải khát đi!

- Mà có tiền không?

Hắn cười khanh khách:

- Tiền thì tao thiếu gì? Bộ mày không tin à?

Hắn vội móc túi ra, Nguyên suýt lể mắt khi thấy những tờ giấy bạc mới toanh. Làm gì mà hắn có tiền nhiều quá vậy? Không lẽ hắn đi ăn trộm à? Do đó, sau khi hớp một ngụm cà phê đắng như thuốc độc thì anh hỏi ngay:

- Nè Kỳ! Mày làm gì mà có nhiều tiền quá vậy?

Hắn hãnh diện trả lời:

- Bạch sư phụ cho tao!

- Ủa! Ông Tám điếc làm gì mà cho mày?

- Mày mới biết một chữ không biết mười. Không phải ông Tám cho tao tiền, mà đúng ra là ông Tám cho tao một cái nghề. Nhất nghệ tinh nhất thân vinh. Ông Tám đã nhận tao làm đệ tử, ông không truyền cho tao nghề võ mà dạy tao học nghề thợ mộc.

Nguyên hớp thêm một ngụm cà phê:

- À! Thì ra là vậy. Sướng quá hén!

Kỳ râu phồng lỗ mũi:

- Sao không sướng? Bạch sư phụ của tao nói rằng, tao không được học chữ nữa thì kiếm một nghề mà nuôi thân. Chẳng có nghề nào xấu cả, chỉ có người xấu mà thôi.

- Chà! Số mày hên thật! Ông Tám tốt thật!

Bỗng dưng Kỳ râu buồn xo:

- Nói vậy thôi chứ tao buồn lắm Nguyên ơi!

- Mày buồn cái gì? Có nghề có tiền là sướng rồi.

Kỳ râu đam chiêu:

- Có tiền đâu phải là sướng. Tao nhớ trường nhớ lớp quá! Tao dự định sang năm nộp đơn xin học lại quá! Ông Tám cũng khuyên tao như vậy.

- Còn ba mẹ mày thì có ý kiến gì không?

Kỳ râu đáp:

- Ba tao đánh cho tao một trận đòn mà bây giờ mông của tao vẫn còn đầy vết lằn roi nè!

- Chẳng lẽ ba mày chỉ đánh đòn mày thôi à?

- Đâu có! Ba tao vừa đánh vừa nói nhiều lắm. Tao đâu có nhớ hết. Tao chỉ nhớ đại khái là sống ở trên đời này phải có chữ nghĩa. Người có chữ nghĩa là người biết cư xử với nhau, biết sống theo cái thiện và xa lánh điều ác! Ba tao nói nhiều lắm mà tao quên hết rồi!

- Sao khi đó mày không ghi lại?

Kỳ râu gắt:

- Mày hỏi gì mà ngu quá vậy? Khi đó tao đau quần đít mà còn sức đâu mà ghi với chép?

- Ờ nhỉ!

Đêm về khuya dần, đường phố vắng xe hơn. Không gian như rộng rãi và thoáng mát hẳn ra. Gió thổi hiu hiu. Nguyên chớp mắt:

- Thôi về nhà đi Kỳ ơi!

- Về làm gì mà sớm vậy?

Anh đáp:

- Tao buồn ngủ rồi!

Kỳ râu chợ chép miệng:

- Mày sướng thật!

- Đi về nhà ngủ thì có gì đâu mà sướng?

- Thôi mày về trước đi. Tao còn qua nhà ông Tám để làm việc. Phải tranh thủ có điện để làm hàng đúng hẹn giao cho người ta. Chứ ngày mai cúp điện là hỏng việc hết.

Nguyên hỏi lại một câu ngớ ngẩn:

- Vậy là mày phải thức khuya luôn à?

- Ừ, phải thức khuya chứ làm cách nào hơn. Thức khuya riết rồi nó quen mất mày ơi!

Có thật vậy không? Nguyên cảm thấy thương Kỳ râu phải thức khuya mà làm việc. Còn anh, anh đi học về là đã có mẹ dọn sẵn cơm. Chỉ có ăn với học mà thôi. Thế mà học cũng không nên thân. Bất chợt, anh cảm thấy hối hận khi so sánh với Kỳ râu. Nhưng Kỳ râu cắt ngang dòng suy tư của anh:

- Nè, Nguyên nhớ lại hồi đi học, tao thấy sướng quá! Tao ước gì được đi học như mày quá Nguyên ơi!

Nghe câu đó, lòng anh chợt cảm động, anh an ủi bạn mình:

- Thôi đừng buồn làm gì Kỳ ơi! Sang năm mày nộp đơn vào học cũng được. Trể có một năm mà sợ gì. Khi đó bọn tao sẽ kèm cho mày những môn mà mày điểm kém.

- Thật không?

- Sao không thật. Đứa nào nói xạo là đứa đó thi rớt đại học.

- Ừ, mày nhớ nhé. Mày phải ngoéo tay tao thì tao mới tin.

- Được thôi.

Thế là hai người bạn cùng đưa ra ngón tay trở, hai ngón tay ấy được ngoéo vào với nhau. Kỳ râu nói:

- Ô kê! Cám ơn mày. Thôi chia tay nghen.

- Ừ, còn cái bao này thì mày vác về nghen.

Kỳ râu gật đầu. Sau khi Nguyên bước đi khỏi thì hấn cúi xuống vác cái bao bố đặt lên vai và đi thoăn thoắt về nhà ông Tám. Trong tâm hồn hấn đã rộn ràng những niềm vui vì đêm nay có điện để làm hàng giao cho khách đúng hẹn. Vừa đi hấn vừa suy nghĩ lan man. Chẳng mấy chốc đến nhà ông Tám. Hấn vội đặt cái bao xuống nền nhà rồi vội bước ra khỏi ngõ.

Hấn đi đâu nữa đây? Ông Tám gọi theo:

- Đi đâu vậy Kỳ? Giờ này khuya rồi mà cháu còn đi đâu nữa!

- Dạ, con ra ngoài này một chút rồi về ngay. Con về ngay Bạch sư phụ ời!

Nói xong là hấn đã co chân chạy tuốt... Ông Tám lo lắng, vì ba mẹ của Kỳ râu đã giao cho ông Tám dạy hấn học nghề thợ mộc này. Do đó, hấn đi đâu và làm gì thì ông Tám cũng phải quản lý hấn. Vậy đêm nay Kỳ râu đi đâu vậy? Hấn làm việc gì mà không minh bạch chút nào. Khuya rồi hấn còn đi đâu? Ông Tám ngồi trên chiếc võng thờ dài...

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 16

Khi ánh nắng mặt trời chiếu rọi rõ vào căn phòng của bệnh viện thì mọi người cũng vừa thức dậy. Họ hít thở một cách thông thả để xua đuổi hết những buồn bực, đau đớn trong thể xác mình. Có điều, chị Hồng bí thư không thể nào lý giải được điều mà sáng nay chị ta thắc mắc. Đêm hôm qua, có ai đó đã đến thăm chị một cách bí mật. Hấn ta chỉ để lại ở chiếc bàn trên đầu giường chị một gói nho, một bịch cam tươi rồi lặng lẽ ra về. Khi đó, chị đã ngủ say nên không thể biết được người đến thăm đột ngột đó là ai cả.

Trong lúc chị Hồng nâng niu những món quà trên tay với tất cả những thắc mắc, thì cũng là lúc thằng Kỳ râu đang ngủ vùi trong mộng mị. Đêm qua, phải thức đến bốn giờ sáng để làm việc nên sáng nay hai con mắt của hấn nặng như treo đá. Hấn ngủ say sưa. Hấn ngủ ngon lành. Và khi nằm ngủ thì tất cả những đứa trẻ trên trần gian này đều hóa thành thiên thần. Hời ôi! Thiên thần Kỳ râu đang thấy mình mặc áo mới đang tung tăng chân sáo đến trường. Mồm hấn huýt sáo vang. Và lồng ngực hấn rộn ràng một niềm vui mới tinh khôi như lần đầu tiên trong trang vở có một điểm mười đỏ chói. Hấn thấy chị Hồng mỉm cười với hấn một cách đầy độ lượng, chứ không

đằng đẳng sát khi như hôm nào hấn bị đuổi học. Chao ơi! Những giấc mơ của trẻ thơ chính là cõi thiên đường mà loài người đã đánh mất. Hãy ngủ ngoan Kỳ râu ơi!

Một ngày mới đã bắt đầu. Các cô cậu học sinh 12A2 bắt đầu lục tục kéo nhau đến trường. Sáng nay, họ đến trường với những niềm vui băng quơ từ đâu đó vọng về. Bởi vì sắp đến Tết. Nửa năm học đã trôi qua với kỳ thi học kỳ một đầy cam go. Và cũng đầy kỷ niệm. Với Nguyên, đó là những kỷ niệm với Kim - mặc dù giữa anh và Kim chưa hề có một “hẹn ước” nào cả. Vậy cũng hay! Ấy mới chính là tình yêu của lứa tuổi học trò chưa hề pha mùi thực dụng. Đứng trên bục giảng, cô giáo Hạnh Tần như duyên dáng hơn trong tà áo dài của màu vàng hoa cúc. Bàn tay trắng trẻo của cô giáo bắt đầu ghi trên bản đen bài học mới. Vừa ghi chép thẳng Quân vừa quay sang hỏi Nguyên.

- Tao đồ mày là Tết năm nay, cô giáo có về Hà Nội ăn tết không?

- Chắc là không quá!

- Tại sao?

Nguyên đáp quả quyết:

- Vì cô giáo chưa có người yêu. Khi chưa có người yêu thì ngày Tết không nhất thiết người ta phải về quê. Thông thường, người ta chỉ về quê thăm người yêu hơn là vì... ăn Tết!

- Sao mày biết cô giáo chưa có “bồ”?

Nguyên cười khì khì:

- Tao là thằng thông minh nên tao biết được điều đó. Nếu cô giáo đã có người yêu thì cô giáo phải trang điểm má phấn môi son, nhưng mày thấy đấy, có bao giờ cô giáo Hạnh Tần tô môi son đâu!

- Mày nói dở ẹc! Người yêu của cô giáo ở tận Hà Nội thì ở đây cô giáo trang điểm để làm gì?

Nguyên đánh trống lảng:

- Tại người yêu của cô giáo không mê thơ của ông Xuân Diệu, “lão” người yêu của cô giáo quên rằng trong tình yêu sự thần giao cách cảm rất “ép phê”, lão chỉ cần đọc hai câu thơ của Xuân Diệu ở ngoài Hà Nội thì ở đây cô giáo sẽ trang điểm ngay!

Quân ngó người:

- Nè, Nguyên mày có ngủ mê hay không mà nói năng gì mê sảng vậy.

- Đâu có! Hai câu thơ Xuân Diệu như thế này “Em ơi chớ phụ duyên trời đất. Trang điểm vì ta chỉ một lần”. Hay không?

- Chà! Hay quá chừng!

Vừa trò chuyện, hai cậu học trò vừa chép. Nhưng tâm hồn họ đang

rong chơi với hương vị của ngày Tết đang ủa về chật cả lồng ngực. Có lẽ, đây là buổi học cuối năm. Cô giáo dường như cũng lười giảng bài. Cô đứng nhìn lơ đãng ra ngoài khung cửa lớp. Ngoài đó, mây trắng đang bay và chim đang hót. Quay vào lớp, ánh mắt Hạnh Tần nhìn dịu dàng vào lũ học trò và hỏi:

- Em nào có nhớ bài thơ “Ông Đồ” của nhà thơ Vũ Đình Liên không? Cả lớp ồn ào hẳn lên. Bài thơ nào vậy nhỉ? Dường như bài thơ ấy không có trong chương trình giảng văn của lớp mười hai. Do đó, không cậu học trò nào biết cả. Thấy không có một cánh tay nào đưa lên, cô giáo thất vọng:

- Bài thơ đó hay lắm. Không có em nào nhớ sao?

Cả lớp ngoan ngoãn đáp:

- Thưa cô, bài thơ đó chúng em không biết ạ!

Cô giáo vòng tay lại, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa lớp một cách mơ màng và khẽ đọc. cả lớp im lặng. Lũ học trò chưa cảm nhận được hết cái hay của bài thơ, nhưng giọng Hà Nội của cô giáo đã quyến rũ họ. Đã đưa họ về khoảng thời gian xa xưa. Họ loáng thoáng tưởng tượng về không khí của ngày Tết miền Bắc với mưa bụi rất mỏng, với nắng mỏng trớn như tơ lụa... Bài thơ chấm dứt, đột ngột Kim đứng lên:

- Thưa cô, bài thơ này hay quá. Chúng em đề nghị cô đọc lại cho chúng em chép làm kỷ niệm ạ!

Cả lớp tán thưởng đề nghị đó.

- Đúng đó cô! Đề nghị cô đọc lại ạ!

Hạnh Tần dịu dàng nói:

- Bài thơ này không nằm trong chương trình giảng dạy, không nằm trong giáo án. Trong tiết học này chưa cho phép cô làm điều đó. Các em thông cảm cho cô.

Nói chậm rãi và ngọt ngào như thế nhưng Kim vẫn nghe được giọng của cô giáo buồn xo. Nỗi buồn đó, lũ học trò ngây thơ sẽ không chia sẻ được. Giáo án là pháp lệnh, là bất di bất dịch mà người đứng lớp không thể nói thêm hoặc nói thiếu khi giảng bài. Quy định khắc nghiệt ấy đã buộc thầy cô giáo biến thành một máy “phát ngôn” trước môn đệ hơn là phát ra tiếng nói từ sâu thẳm của tâm hồn. Nó sẽ làm trái tim thầy cô giáo xơ cứng theo năm tháng.

Không khí của lớp học trở nên sâu lắng. Phải chăng nhờ vào sự trầm gọi của thi tứ bài thơ vọng đến? Nhưng rồi cảm xúc vơi vơi ấy cũng tắt dần. Hạnh Tần trở lại với giáo án đang bày sẵn trên bàn. Bắt đầu một tiết học mới của những ngày cuối năm, của một ngày sắp Tết.

Nguyên quay sang nói với Quân:

- Nè Quân! Còn một tháng nữa là đến Tết mày ơi!
Tết là niềm vui muôn đời của trẻ thơ. Nguyên gật gù:
- Tao thèm được nghỉ học quá.

Quân cười hì hì:

- Mày cứ nghỉ đi chứ ai cấm đâu! Nè ngày mùng một Tết bọn mình lên nhà Kim ghen?

Nguyên không trả lời. Tâm hồn anh ám áp như nỗi nhớ của cô giáo Hạnh Tần đang hoài niệm về Hà Nội mưa bụi. Những cái Tết trong trí nhớ. Những hoài niệm về tuổi thơ. Và một mối tình đầu. Tất cả đã chia lìa. Đổ nát. Ngoài trời, những con chim bay vu vơ và thả lại giữa trời dăm ba tiếng hót. Cô giáo bỗng nói:

- Trưa nay, sau khi tan học em Nguyên đến nhà cô nhé! Cô có chuyện cần nhờ đến em.

- Dạ.

Tiếng “dạ” nhỏ nhẹ của Nguyên còn ám trong lồng ngực, trong cổ họng. Điều sung sướng nhất của tất cả cậu học trò là được cô giáo nhờ đến một chuyện gì đó. Có thể, lúc tan trường được cô giáo nhờ mang bài tập về nhà để chấm điểm – thì tâm hồn của họ cũng rộn ràng những niềm vui. Chao ơi! Những quyển tập của bạn bè bây giờ đang nằm trong tay, dù có hơi nặng một chút, nhưng cũng không sao, họ leo đẹo đi sau cô giáo với một vẻ mặt hớn hờ. Họ nghĩ rằng, đâu phải bất cứ ai cũng được cô giáo nhờ vả đâu. Cô giáo “chọn mặt gửi vàng” thì mình phải làm sao đó cô giáo mới nhờ chứ! Đó là điều hãnh diện mà tất cả cậu học trò điều mơ ước trong suốt tháng năm đi học của mình.

Khi nghe cô giáo Hạnh Tần nói vậy với Nguyên, thằng Quân vội vàng “nịnh” anh ngay:

- Nguyên nè! Chút xíu nữa tao về chung với mày ghen!

- Không được. Tao còn lên nhà cô giáo nữa mà Quân.

Quân năn nỉ:

- Mày lên nhà của cô Tần thì mày cho tao đi theo với ghen. Chưa bao giờ tao lên nhà của cô cả!

Đối với Nguyên cũng vậy. Anh biết nhà cô nằm trên đường Nguyễn Chí Thanh, nhưng chưa bao giờ anh dám bén mảng vào cả. Nỗi sợ hãi vu vơ đã khiến những cậu học trò mỗi lần đi ngang qua nhà thầy cô giáo là họ co chân bước thật nhanh. Họ không dám ngoái đầu vào nhìn. Mắt họ nhìn thẳng phía trước. Chân bước nhịp nhàng. Và trái tim trong ngực đập nhịp mạnh hơn thường ngày. Họ sợ ánh mắt nghiêm nghị của thầy cô đang sẫm soi vào từng bước chân, vào từng dáng điệu của họ. Cứ thế, họ lại bước đi thật nhanh. Rồi sáng

mai, khi gặp bạn bè, họ lại dững cảm kể lại rằng: Chiều qua, khi tình cờ đi ngang nhà thầy cô, cô giáo đã gọi vào nhà chuyện trò. Trà của cô giáo thơm ngát mũi mà không có một mùi thơm nào có thể so sánh nổi. Lũ bạn sẽ phục lẫn ra và hỏi dồn dập: Nhà cô giáo rộng không? Sách vở cô giáo nhiều không? Cô giáo có hỏi gì về tao không? Họ sẽ hãnh diện trả lời nhăng cuội, làm như mình quen thân với cô giáo ghê lắm. Bây giờ, tâm trạng của Nguyên cũng vậy. Trong lòng anh tràn ngập niềm vui sướng.

Sau khi tan trường. Nguyên và Quân lẽo đẽo đi sau lưng cô giáo. Và tâm hồn của họ cũng hồi hộp không kém như những lần đi sau lưng Kim. Chỉ khác chăng là với Kim, họ đã gửi vào vóc dáng kia những lời âu yếm yêu thương – còn đối với cô giáo thì chỉ có sự kính trọng. Họ ước ao con đường này dài ra mãi để muôn đời muôn kiếp họ còn được đi sau lưng cô giáo. Nếu vào đời bằng con đường này thì không một ai gặp những thất vọng cay đắng. Lối đi của cô không hề dẫn họ xuống vực thẳm. Không có một thầy cô nào dẫn học trò của mình vào địa ngục cả. Đó là thiên chức cao quý nhất của nhà mô phạm. Hãy đặt trọn vẹn niềm tin của đời người vào thầy cô giáo. Được đi học là niềm vui hạnh phúc, sung sướng lớn lao nhất của đời người...

Chẳng mấy chốc họ đến nhà Hạnh Tàn. Ngôi nhà nằm trên đường Nguyễn Chí Thanh với tiếng ồn ào và bụi gió. Thế nhưng tâm hồn Nguyên và Quân không hề gợn một chút bụi bặm. Đứng trước cô giáo, họ đã hoá thành những thiên thần bé bỏng. Hạnh Tàn nói:

- Hai em vào nhà uống nước với cô.

Hai cậu học trò bẽn lễn lẫn sung sướng không nói gì cả. Những chén trà thơm ngát được rót đầy ly. Nguyên uống trà một cách vui vẻ. Anh đang uống sự yêu thương xuống lồng ngực. Ngực anh phập phồng những điều mà cô giáo sẽ nhờ đến anh. Cô giáo sẽ nhờ anh những điều gì? Bằng giọng nói dịu dàng Hạnh Tàn hỏi:

- Nguyên à! Lâu nay em có gặp Kỳ không?

Anh chưa kịp trả lời thì Quân đã đáp:

- Dạ, Kỳ râu à? Bọn em gặp hoài à.

- Vậy hay lắm. Bạn Kỳ bây giờ làm gì?

Nguyên đáp:

- Dạ, bạn Kỳ làm nghề thợ mộc ở nhà ông Tám.

Hạnh Tàn mỉm cười:

- Có chuyện như thế này. Cô nhờ hai em chuyển giùm một lá thư này đến tay Kỳ. Lẽ ra cô phải đưa cho bạn Kỳ, nhưng rất tiếc là cô không biết nhà nên nhờ đến hai em.

Hai cậu học trò ngoan ngoãn:

- Vậy có gì là khó đâu! Cô giáo cứ đưa thư cho bọn em. Bọn em sẽ đưa tận tay bạn Kỳ ạ.

Cô giáo bước vào trong nhà và đem ra bức thư đưa cho Nguyên.

Năm ngón tay mềm mại của cô giáo đã làm anh sửng người trong giây lát. Không hiểu sao, tất cả bàn tay của mọi cô giáo đều thon thả như búp măng và mềm mại lắm. Bàn tay ấy sẽ không làm đau một cánh hoa. Nguyên và Quân đứng lên xin phép cô giáo ra về. Lá thư gửi cho Kỳ râu viết những gì vậy? Quân bá vai Nguyên nói nhỏ:

- Nè! Nguyên ơi! bọn mình xé bì thư để xem cô giáo đã viết những gì cho thằng Kỳ râu?

- Không được đâu!

- Sao lại không được?

Nguyên cười:

- Đọc lén thư người khác là điều bất lịch sự.

Quân cãi lại một cách yếu xiu:

- Chẳng có gì là bất lịch sự cả. Tao không hiểu sao thằng Kỳ râu lại được cô giáo quan tâm đến thế? Lẽ ra cô giáo phải viết thư cho mình mới đúng chứ!

- Tại sao phải viết thư cho bọn mình?

Quân không trả lời mà hỏi lại:

- Tao hỏi mày thế tại sao cô giáo lại viết thư cho Kỳ râu?

- Tao không biết.

- À! Mày không biết thì xé thư ra đọc là biết liền à! Đúng vậy không Nguyên?

Nguyên không nói không rằng, anh cứ lẳng lặng bước đi. Trời nắng. Anh đang tưởng tượng đến những nét chữ nắn nót nhỏ xiu của Hạnh Tần. Nếu tưởng tượng trang giấy là bầu trời thì mỗi dòng chữ sẽ là những ngôi sao. Chao ơi! Nếu Kim có viết cho anh một lá thư như thế này thì tuyệt quá! Kim ơi! Bao giờ thì em sẽ viết thư cho tôi? Anh quay sang hỏi Quân?

- Quân nè! Mày có đói bụng không?

- Hỏi gì lạ vậy? Sao không đói?

Anh đáp:

- Tao còn tiền đây. Bọn mình mua bánh mì vào quán cà phê ăn trưa nhé!

- Bộ mày định làm gì mà trưa nay không về nhà?

- Tao nhớ Kim. Và mỗi lần nhớ đến nàng là tao thấy bụng đói ghê gớm.

Quân cười một cách láu cá:

- Mà đúng là một nghệ sĩ. Những thằng nghệ sĩ bao giờ cũng đặt người yêu vào trong bao tử của mình. Bởi vì sự đậm nhạt, ít nhiều của tình cảm hoàn toàn phụ thuộc vào sự đói no của bao tử.
Cả hai cậu học trò lại chui vào quán cà phê Tam Muội để trốn cái nắng trưa gay gắt. Họ ăn bánh mì và uống cà phê đá. Những ý nghĩ đang chạy loạn xạ trong tâm trí của Nguyên. Anh mơ về một đóa cúc nhỏ bé để tặng Kim. Hoa cúc màu vàng gọi lên bao điều thầm kín mà anh muốn nói với nàng. Hỡi những người con gái trinh nguyên đang tồn tại trên trái đất này, các em hãy biết yêu hoa cúc. Hương của hoa rụt rè như lần đầu tiên con người chạm vào môi hôn. Môi hôn ấy như một vết lửa ám ảnh không nguôi trong ký ức. Nguyên thần thờ nhớ đến vóc dáng của Kim. Làm thế nào để tặng cho nàng một bông cúc vàng trong ngày đầu năm sẽ mở ra biết bao điều hy vọng. Anh quay sang nói với Quân:

- Ngồi đây chơi, rồi sau đó bọn mình tới nhà Kim ghen?

- Sao lại đến nhà Kim? Bộ mày quên chuyện đưa lá thư này cho Kỳ à?

- Ừ! Vậy cũng được. Bọn mình đưa xong lá thư này rồi đến nhà Kim. Quân gãi đầu:

- Có nên rủ thằng Kỳ đi chung không?

- Đừng hòng! Tao ghét hần lắm.

- Vì sao vậy?

- Vì mỗi lần gặp Kim là hần xoen xoét cái miệng, nghe mà phát ghét!

Quân gài bẫy cho anh:

- Mày ghét hần nhiều không?

- Nhiều.

- Vậy thì mày đưa lá thư cho tao, tao cần phải xem cô giáo viết gì cho hần.

- Xem thư người khác là điều bất lịch sự.

Quân cười hồn nhiên:

- Nó chỉ bất lịch sự khi chúng ta đọc lén thư của một người mà chúng ta yêu mến và kính trọng, còn với thằng Kỳ râu thì... không sao cả mày ạ!

Nguyên nghe vậy cũng xiêu lòng. Hần bồi thêm một đòn nữa:

- Hơn nữa thằng Kỳ râu với bọn mình là bạn bè thì chẳng có gì đáng ngại cả. Ở đời muôn sự của chung. Đâu! Mày đưa thư cho tao.

Nguyên chưa kịp lấy thì Quân đã thò tay vào trong túi anh. Hần rút lá thư. Và cẩn thận đưa vào ngực của mình:

- Chà! Nét chữ của cô giáo đang nhảy điệu tango vào trái tim tao.

Chắc là cô giáo phải viết mùi mẫn lắm đây!

Nói xong, hắn rút lá thư ra khỏi bì thư. Dưới ánh nắng của buổi trưa trong quán Tam Muội, có tiếng nhạc vọng đến, hai cậu học trò chúi mũi vào lá thư. Điều làm cho họ ngạc nhiên là không phải nét chữ của Hạnh Tần, một nét chữ khác. Lạ lắm. Nét chữ nghiêng nghiêng như những cọng rau muống xào nằm trên trang giấy trắng:

Em Kỳ thân mến,

Chấn hấn em ngạc nhiên khi đọc lá thư này. Cuộc đời vốn có nhiều bất ngờ. Em bất ngờ khi đọc những giòng chữ của tôi thì tôi cũng rất bất ngờ khi biết được hành động của em. Ngày tôi nằm bệnh viện, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về việc làm của mình. Tôi đã đem đến cho mọi người nỗi buồn, trong số đó có Kỳ. Kỳ có ghét tôi không? Tôi cứ tưởng là sẽ không bao giờ Kỳ còn nhìn mặt tôi nữa. Vậy mà, Kỳ vẫn âm thầm đến thăm tôi. Không hề báo trước. Âm thầm đến và âm thầm đi. Em đã hành động cao thượng lắm. Điều đó đã làm tôi cảm động vô cùng.

Kỳ ơi! Bây giờ đã sắp bước sang năm mới. Em cũng sắp được thêm một tuổi rồi. Chúng ta cần độ lượng hơn. Đừng oán ghét ai cả. Những lỗi lầm của năm cũ hãy để vào trong quá khứ và đóng chặt lại. Em có đồng ý với tôi như vậy không? Bây giờ tôi mới ý thức được rằng, chỉ có thể đối xử với nhau bằng tình cảm từ trái tim, chứ không thể bằng những mệnh lệnh hành chánh. Một bó lý không bằng một tí tình. Cái tình của em đối với tôi tuyệt vời lắm. Cám ơn em đã dành cho tôi những trái cam thật tươi, những trái nho thật thơm. Cám ơn em nhiều lắm. Và tôi cũng rất vui mừng khi biết rằng từ khi thôi học, em đã kiếm cho mình được một cái nghề lương thiện. Điều đó đã làm tôi đỡ day dứt và ân hận. Lẽ ra, hồi đó, nếu tôi suy nghĩ chín chắn hơn, quân tử hơn thì mức độ kỷ luật của em không đến nỗi khắt khe như thế. Tôi đã làm hết mọi khả năng của mình để đề nghị Ban giám hiệu đuổi học em. Em có ghét tôi không? Chao ơi! Sao hồi đó tôi lại nông nổi và tầm thường đến thế?

Em Kỳ thân mến,

Em cho tôi được nói với em điều này. Tôi nói rất thật lòng. Em hiểu giùm tôi nhé! Năm sau, bước vào năm học mới, em hãy đi học lại nhé! Ban giám hiệu nhà trường hoàn toàn đồng ý nhận em vào học. Dù có trễ một năm so với các bạn Nguyên, Quân, Dũng, Kim... thì cũng không sao. Phải đi học lại thôi em ạ! Cổng trường rộng mở đối với tất cả mọi người, trong đó có em. Nếu em đồng ý như vậy thì tôi sẽ không còn thấy day dứt nữa em Kỳ ạ!

Tôi quý trọng tính cách của em lắm. Ngày Tết, em hãy rủ bạn bè ghé lại nhà tôi chơi. Đó là niềm vui của tôi. Chúc em một năm mới đầy

niềm vui và mọi sự tốt lành.

Thân ái,

Chị Hồng

Đọc xong lá thư, thằng Quân vỗ tay vào đùi mình:

- Chèn ơi! Thư của chị Hồng viết hay quá! Thằng Kỳ râu sẽ cảm động, hẳn sẽ khóc lên nức nở mà thôi.

- Mày đừng có đùa nữa! Vậy là rõ. Chị Hồng cũng không đến nỗi là một người xấu đâu.

Nguyên cầm lại lá thư từ tay Quân, anh xếp cẩn thận vào túi áo.

Lòng ngực của anh nhói lên khi nhớ đến gương mặt của chị Hồng.

Thế giới của tuổi học trò không dung cho cái ác. Không có chỗ tồn tại của những đồ kỵ và đâm lén sau lưng người khác. Cổng trường muôn đời rộng mở để đón những tà áo trắng như bướm như hoa...

Hai cậu học trò lẳng lặng đứng lên. Trước khi ghé lại nhà Kim, họ sẽ đưa lá thư này cho Kỳ râu.

Hoa Cúc Không Phải Màu Vàng

Chương 17

Nếu nói như ngôn ngữ ước lệ của văn chương thì thời gian thẩm thoát trôi qua như bóng câu vụt qua cửa sổ, như ngựa chạy tên bay - chẳng mấy chốc ngày Tết đã gần kề. Đêm hôm qua, Nguyên không ngủ được. Đêm ba mươi Tết anh đã nằm giữa sân cỏ để canh nồi bánh chưng. Không gian tối sầm lại. Khói bay nghi ngút. Hương vị của ngày nguyên đán đã làm cho tất cả mọi người thấy mình trẻ lại. Nguyên và em Dung thăm đếm từng giờ để đợi giây phút giao thừa. Trong lúc ba lăng xăng dọn dẹp trong nhà thì mẹ và anh em Nguyên lo nấu nồi bánh chưng. Em Dung ngồi trong lòng của mẹ và đòi mẹ kể lại chuyện cổ tích. Những câu chuyện cổ tích sẽ làm cho trẻ em lớn lên. Để nhìn thấy cuộc đời đầy sự nhân ái và cái thiện. Còn Nguyên, anh nhìn lên bầu trời anh hỏi thầm với ngọn gió những lời tự tình. Lời tự tình ấy sẽ bay theo gió đến đậu bên thềm nhà của Kim. Vừa đẩy củi vào lò lửa, mẹ vừa chậm rãi kể chuyện cổ tích. Em Dung lắng nghe một cách say mê.

“Ngày xưa ngày xưa... sau khi vua Hùng Vương phá được giặc Ân, nhân quốc gia thái bình, muốn truyền ngôi cho con, bèn triệu hai mươi vị quan lang và công tử lại mà phán rằng: “Ta muốn truyền ngôi cho kẻ nào làm vừa ý ta, cuối năm nay mang trăn cam mỹ vị đến để

tiến cúng tiên vương cho ta tròn đạo hiếu thì sẽ được ta truyền ngôi...”

Nguyên nghe đến đây, anh thầm nghĩ, anh không muốn làm vua, anh chỉ muốn được Kim yêu anh mà thôi. Chà! Làm vua thì cũng sướng đấy, nhưng lúc đó, mình sẽ phong cho Kim làm hoàng hậu. Kim ơi! Em có đồng ý không? Thôi, dẹp ý nghĩ này qua một bên để nghe mẹ kể tiếp!

“Thế là các con đều đua nhau đi tìm của ngon vật lạ khắp trên cạn dưới biển, nhiều không sao kể xiết. Duy chỉ có vị công tử thứ mười tám là Tiết Liêu, bà mẹ trước kia vốn bị vua ghẻ lạnh, mắc bệnh mà chết, tả hữu ít người giúp đỡ, mộng mị bất an. Một đêm kia, mộng thấy có thần nhân đến nói rằng: “Các vật trên cõi trời đất và mọi của quý của người không gì bằng gạo. Gạo có thể nuôi người khỏe mạnh mà ăn không bào giờ chán, các vật khác không thể hơn được. Nay đem gạo nếp làm bánh, cái hình vuông, cái hình tròn để tượng trưng hình trời và đất rồi dùng lá bọc ngoài, ở trong đặt mỹ vị để ngụ ý công đức sinh thành lớn lao của cha mẹ”.

Bây giờ, Nguyên tự hỏi, có vị thần nhân nào xuất hiện nữa không? Anh nhắm mắt lại và thần mong có vị tiên trên trời bước xuống. Anh sẽ nắm lấy áo của ông tiên mà hỏi rằng: “Làm thế nào để cho người con gái yêu mình?” Ông tiên bảo rằng “Vào lúc sáu giờ sáng con hãy đến nhà của nàng và không quên cầm trên tay một chùm hoa cúc”. Nguyên sẽ hỏi lại “Thưa ông tiên, buổi sáng nào cũng được chăng?” Lúc đó ông tiên sẽ phì cười đầy độ lượng như ông già Noel mà bảo lại rằng: “Không đâu! Chỉ có thể là buổi sáng ngày mùng một Tết. Lúc đó trời đất còn tinh khôi, âm thuận dương hòa, lòng người dễ hòa hợp”. Nguyên vâng lời dạy bảo đó. Anh thiu thiu nhắm mắt để mừng tượng đến ông tiên sẽ xuất hiện trong giấc mơ của anh. Anh nhắm mắt lại, còn Tiết Liêu thì sao?

“Tiết Liêu tỉnh dậy, mừng rỡ mà nói rằng: “Thần nhân giúp ta vậy”. Nói rồi bèn theo lời trong mộng mà làm, chọn thứ gạo nếp trắng tinh, lật lấy những hạt tròn mẩy không bị vỡ, vo cho thật sạch, lấy lá xanh bọc chung quanh thành hình vuông, cho trộn cam mỹ vị vào bên trong để tượng trưng cho việc đại địa chứa vạn vật, rồi nấu chín, gọi là bánh chưng. Lại lấy gạo nếp nặn thành hình tròn, tượng trưng cho trời gọi là bánh dày. Đến kỳ, vua vui vẻ truyền các con bày vật dâng tiến. Xem qua khắp lượt, thấy không thiếu thứ gì. Duy chỉ có Tiết Liêu chỉ tiến dâng bánh chưng và bánh dày. Vua kinh ngạc mà hỏi. Tiết Liêu đem giấc mộng mà thuật lại. Vua đem nếm thấy ngon miệng không chán, hơn hẳn các thứ của các con khác, tấm tắc khen hồi lâu

rồi cho Tiết Liêu được xếp giải nhất. Đến ngày Tết, vua lấy bánh này dâng cúng cho cha mẹ. Thiên hạ bắt chước, nhân tên Tiết Liêu mà gọi là tiết liệu – nghĩa là thức ăn vật liệu trong ngày Tết. Vua bèn truyền ngôi lại cho Tiết Liêu”.

Chà! Tiết Liệu lên ngôi lúc nào vậy? Nguyên không nhớ nữa, anh đâu có nghe mẹ kể. Anh đã ngủ. Anh đã chìm vào mộng mị của hương cỏ, hương trời đất và mùi khói nấu bánh chưng xanh. Anh thấy anh ngây thơ như một chú bé không thuộc bài khi đứng trước cô giáo. Cô giáo ấy là Kim đang nghiêm khắc nhìn anh. Và trên tay đang xòe nở một chùm hoa cúc. Anh lặng lẽ dâng cho nàng.

Giấc mơ ấy, sáng nay anh còn nhớ lại và trong tâm hồn tràn ngập niềm vui. Anh đi đến nhà Kim bằng bước chân của con chiên đến nhà thờ buổi sáng ngày chủ nhật. Đi bằng trái tim của người biết mình sắp trúng số độc đắc. Đi bằng mùi hương của hoa cúc cầm trên tay. Đi bằng đôi mắt rạng rỡ của một người chói lòa ánh sáng hạnh phúc. Có nghĩa là anh đang đi bằng tình yêu đầu mùa nắng mới. Anh bước đến cổng nhà nàng. Ngôi nhà này anh đã rành sáu câu vọng cổ, ấy thế mà sáng nay anh bỗng ngỡ ngàng vô cùng. Bộ quần áo mới đã làm anh trở thành một người lớn. Nàng mời anh vào nhà. Khung cảnh trở nên ấm áp và tha thiết dường nào. Đâu đó có tiếng pháo vọng lại rộn rã. Trời không nắng nhưng cũng không mưa. Dường như ông Xuân Diệu đã bảo như thế. Nguyên ngồi mà nhớ lại những vần thơ của tình yêu anh muốn đọc cho nàng nghe trong mùa xuân này. Nhưng anh không dám. Anh im lặng. Vóc dáng kiều sa của nàng trong bộ quần áo mới đã làm anh xốn xang. Tóc ngắn. Má bầu bĩnh. Môi son đỏ. Chao ơi! Nàng ngồi đó, dịu dàng như âm nhạc “Xuân vừa về trên bãi cỏ non, gió xuân đưa lá vàng xuôi nguồn, hoa cười cùng nắng tia vàng son. Lũ ong lên đường cánh tung tròn, hoa chẳng yêu lũ bướm lả lơi...” Âm nhạc trong chiếc cassette thì thầm cùng anh những lời yêu thương. Anh đưa mắt nhìn Kim, tình cờ, mắt anh chạm vào mắt của nàng. Anh xốn xang. Kim ngỡ ngàng:
- Mời bạn cắn hạt dưa cho vui!

Những hạt dưa đỏ như son. Anh cầm trên tay. Đặt trên môi. Cắn nhẹ. Vỏ tách ra. Hạt giòn tan và ngọt bùi. Anh nhìn băng quơ ra ngoài sân. Những bông cúc vàng đang đong đưa trong gió. Làm sao nói hết được màu vàng của hoa cúc, hỏi Kim? Năm mới đã đến, nghĩa là anh thêm một tuổi. Anh đã lớn. Anh rút phong bì màu đỏ có ghi ba chữ “Phúc lộc thọ” đưa cho Kim:

- Năm mới, tui chúc cho bạn thêm một tuổi. Nhiều niềm vui. Học hành tấn tới.

Nàng nhận một cách rụt rè:

- Cám ơn bạn! Tui cũng chúc bạn như vậy.

Tình hình thật thuận lợi cho anh, anh vừa cắn hạt dưa vừa nói:

- Sáng nay Kim có đi đâu không?

- Kim chờ ba mẹ đi chùa về là Kim đi lên nhà thờ ông ngoại.

- Bạn cho tui tháp tùng có được không?

- Được thôi. Nhưng mình xuất hành hướng nào lấy hên?

À! Xuất hành hướng nào trong ngày mùng một Tết? Anh sực nhớ sáng nay anh đã đọc trong một tờ lịch và nói luôn:

- Bạn cầu hỉ thần thì đi hướng Tây bắc. Bạn cầu tài thần thì đi hướng chính Đông. Và giờ xuất hành tốt nhất là tí, Sửu, Ngọ.

Kim phục lăn:

- Chà! Bạn giỏi quá. Làm thầy bói cũng được đó nghen!

Nguyễn sướng rơn:

- Ăn thua gì! Tui giỏi hơn thầy bói nữa. Tui còn biết một hướng khác còn ghê hơn nữa.

- Hướng gì vậy Nguyễn.

Nghe nàng hỏi một cách thành thật như vậy, lỗ mũi của anh nở to như quả cà chua.

- Đó là hướng mà ông Saint Exupéry tác giả quyển Le Petit Prince đã nói “Yêu nhau không phải nhìn nhau mà cùng nhìn về một hướng”.

Nói xong, lồng ngực anh rộn ràng. Trời đất ơi! Sao sáng hôm nay, nhờ vào cái gì mà anh ăn nói có duyên đến thế? Chắc hẳn nàng sẽ òa khóc nức nở mà thôi. Bởi hạnh phúc đến đột ngột làm trái tim non nớt của nàng co thắt lại, nàng sẽ thổn thức. Nàng sẽ ngả đầu vào tay anh mà thốt lên những lời âu yếm. Suy nghĩ như thế nên anh đưa cánh tay của mình về phía nàng. Nhưng nàng chưa điên khùng như anh đã tưởng tượng. Nàng đánh một cái thật mạnh vào cánh tay Nguyễn:

- Đồ quỷ! Vậy mà cũng nói!

Anh vội chống chế:

- Bạn hỏi thật thì tui trả lời thật mà...

- Thôi đừng đùa nữa! Mùng một tết mà nói năng lộn xộn là xui cả năm đó nghen!

Nguyễn thầm nghĩ, anh có nói gì bậy bạ đâu. Anh chỉ nói bằng ngôn ngữ của trái tim. Không lẽ, nàng không hiểu sao? Cả hai cùng im lặng. Khói trên bàn thờ thoang thoang bay. Mùi hương dịu. Anh ngược mắt nhìn bức tường trước mặt. Bức tranh La Joconde của Léonard de Vinci đang nhìn anh. Nụ cười bí ẩn ấy như thúc giục anh hãy nói với Kim điều gì đó. Hãy nói đi cậu học trò lớp mười hai A2.

Đừng ngại ngừng gì cả. Anh buột miệng:

- Lâu nay bạn có gặp Kỳ không?

Sao lại hỏi một câu ngớ ngẩn quá vậy? Anh cũng không biết nữa.

Nàng đáp:

- Kỳ à! Mình gặp hoài à!

Anh cảm thấy tim mình đau nhói. Gặp hoài là sao?

- Gặp để làm gì vậy Kim?

Nàng đáp tỉnh bơ:

- Bạn bè thì gặp nhau thôi!

- Vậy à?

- Chèn ơi! Bạn Kỳ giỏi lắm nghen!

Lại còn khen cái thằng Kỳ râu nữa chứ! Không biết vì sao mà nàng lại “mê” thằng quỷ sứ này vậy? Anh buồn bã. Vuốt mặt người ta mà còn nể mũi. Tại sao nàng lại “ca ngợi” Kỳ râu trước mặt anh? Anh nín thở:

- Nghe nói bạn thân với Kỳ lắm à?

- Ai nói vậy?

Anh cảm thấy tự ái dồn dập:

- Bạn có thân với Kỳ không?

Kim không trả lời. Vậy là rõ như ban ngày. Nàng chắc có “tình ý” gì với Kỳ râu nên mới im lặng, nên vừa rồi mới hỏi lại “Ai nói vậy?” Máu thám tử trong người anh nổi lên cuộn cuộn, nó như sóng lớn sẵn sàng cuốn phăng đi tất cả mọi trở ngại. Anh nheo mắt quan sát. Hãy xem kìa, ngón tay nàng đang gõ nhịp trên bàn. Đó là lúc người ta đang suy nghĩ về một điều gì đó. Nàng lại lơ đãng nhìn lên trần nhà. Đó là lúc người ta tìm một câu trả lời thật khéo léo. Nàng lại nhìn xuống chân. Đó là lúc người ta bắt đầu từ chối một việc gì mà mình nhờ cậy. Trời ơi! Nàng lại còn bẻ ngón tay nữa chứ! Đó là lúc người ta sẽ thú nhận một việc tồi tệ nhất. Nguyên lập tức hỏi ngay:

- Nghe nói bạn thân với Kỳ lắm à?

Nàng vẫn không trả lời:

- Ai nói vậy?

Nguyên phải trả lời sao đây. Có nên đổ qua cho thằng Quân không?

Suy tính một hồi lâu, anh ưỡn ngực đồng dục nói:

- Tui nói.

- Thật không?

- Thật!

- Cho bạn nói lại một lần nữa đó!

Chà! Lại cứ ồm ồm mãi. Nếu nàng không dám thú nhận thân với Kỳ, thì có nghĩa là nàng yêu ta. Vì nàng thương ta nên nàng mắc cỡ.

Nàng mắc cỡ nên nàng không dám nói. Nàng ơi! Kỳ đà cha các kè, các kè mẹ kỳ không, kỳ không là ông kỳ đà, kỳ đà là cha các kè. Thật là rắc rối! Nguyên suy nghĩ lung lăm, anh cương quyết đáp:

- Bạn hỏi ai nói à?

- Ủ! Ai nói?

- Tui nói.

- Cho bạn nói lại một lần nữa, trước khi suy nghĩ kỹ à ngen!

Hà hà! Kim đang bí đây. Hết đường chối cãi nhé! Mà thôi, nàng sẽ chối vì nàng yêu anh mà lỵ!

Nàng sẽ thồn thức mà nói rằng “Mình không thân với Kỳ đâu! Mình thân với Nguyên nhất! Bạn nói trật lất. Bạn đa nghi quá à! Mình chỉ thân với mỗi một mình Nguyên thôi!” Sức mảy mà nàng thú nhận là thân với Kỳ. Vì hình bóng của anh đang nằm trọn vẹn trong ngăn tim của nàng. Đúng vậy không hỡi Kim? Suy diễn một cách đầy logic như thế nên anh vội trả lời một cách hùng hồn:

- Tui nói!

- Vậy à! Tưởng ai nói, chứ Nguyên nói thì trúng phóc! Nguyên giỏi dễ sợ!

Nghe nàng đáp như vậy, anh muốn té xỉu. Sự thật phũ phàng quá vậy sao? Anh ngồi đần đờ. Anh muốn chui xuống đất. Anh muốn bay lên trời. Anh muốn chạy trốn khỏi không gian này. Còn gì nữa đâu mà thương với nhớ? Trong lúc anh chưa định hồn lại thì phía ngoài cổng có tiếng chó sủa.

Anh quay nhìn ra ngoài sân. Lại cái mặt của thằng Kỳ râu xuất hiện. Hấn cười tươi như hoa. Vẻ mặt hấn càng hơn hờ bấy nhiêu thì lòng anh càng tan nát bấy nhiêu. Đã thế, hấn còn đóng kịch nữa chứ! Khi con chó nhà nàng sủa “gâu gâu” thì hấn lại giở mũ ra, cúi gập người xuống một cách kính cẩn và nói “Xin chào ông chó!” Hai người đi sau Kỳ râu là Dũng lé và Quân thấy vậy bật tiếng cười khanh khách.

Chưa bước vào trong nhà mà hấn đã oang oang:

- Chào Kim năm mới! Happy new year! Happy life!

Kim vội đứng lên:

- Mời các bạn vào nhà chơi! Chào các bạn một năm mới đầy niềm vui.

Vừa chạm mặt Nguyên đang ngồi sờ sờ ra đó, Dũng lé vội nói:

- Ủa! Nguyên đây nè! Chà! Đạp đất nhà Kim năm mới là Nguyên đó ngen!

Mọi người đã ngồi vào bàn. Kim lẳng xăng chạy lấy thêm tách uống trà, thêm bánh mứt để mời các bạn. Không khí bắt đầu ồn ào những tiếng cười nói lẫn tiếng cắn hạt dưa. Ba người đến sau không hề biết

Nguyên đang buồn thúi ruột. Kể cả Quân người bạn thân nhất của anh. Đang ngồi chơi, nhưng anh suy nghĩ những chuyện vu vơ khác. Anh thầm mong ba người bạn đến sau sẽ đi về trước. Chỉ còn lại một mình Nguyên, anh sẽ đưa Kim đi dạo phố, đưa Kim lên nhà thờ ông ngoại nàng. Anh sẽ cầm lấy những ngón tay của nàng. Và tặng nàng một bông hoa cúc mà anh còn để trong túi áo. Thế nhưng, kế hoạch đó mọi người đâu biết đến. Lại cái giọng ồ ồ như tiếng xe cúp rú ga:
- Các bạn nè! Mình đề nghị là nên lên thăm chị Hồng, sau đó đi thăm nhà thầy cô. Các bạn đồng ý không?

Người hưởng ứng đầu tiên không ai khác hơn là Dũng lè:

- Hoan hô bạn Kỳ, bạn Kỳ đưa ra ý kiến thật tuyệt vời!

Và ngay lúc đó, ba má của Kim cũng vừa đi chùa về. Lũ học trò đứng dậy xin phép ra về.

Lời đề nghị của Kỳ được mọi người chấp nhận. Nguyên miễn cưỡng chấp hành theo. Bốn người bạn trai và một người bạn gái bước ra phố trong ngày mùng một Tết. Không khí ngày nguyên đán thơm nồng. Tiếng cười nói bay chạm vào trời xanh. Nguyên sờ lên túi áo. Vẫn còn đó một lời tỏ tình chưa ngỏ. Anh bước đi sau cùng và nhìn vào mái tóc Kim đang đùa bay trong gió. Anh thì thầm cho riêng anh nghe:

Đó là lúc mà tôi tìm mãi mãi

Một mùi hương nguyên vẹn buổi ban đầu

Đêm nay ngủ rồi sau này cũng vậy

Tôi sẽ hỏi thăm: Hoa cúc lạc về đâu?

Lê Minh Quốc

Phú Nhuận 4-1992

Nguồn: ThoiAoTrang.com

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Lê Minh Quốc

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 1

Cô gái ơi anh nhớ em

Như con nít nhớ cà rem vậy mà

Như con dế trống đi xa

Một hôm bỗng nhớ quê nhà gáy chơi

Con dế thì gáy một hơi

Còn anh thì gáy hết thời con trai ()*

Tôi đặt tờ giấy plure mỏng , màu hồng nhạt , lên bàn để viết những câu thơ đó . Có lẽ , Bích Châu sẽ cảm động đến bỏ ăn sáng , sẽ nằm ngủ mỗi đêm thấy toàn bướm và dế trong mộng mị của mình . Em sẽ đọc những câu thơ này và yêu tôi gấp một triệu lần ? Suy nghĩ như vậy , nên tôi quyết định đúng đắn là phải đưa tên em và bài thơ này . Ôi ông thi sĩ – tác giả của những câu thơ trên – xin đừng giận tôi nhé ? Khi yêu nhau ai mà không khờ khạo và độ lượng ?

Con dế thì gáy một hơi

Còn anh thì gáy hết thời con trai

Bích Châu tóc ngắn ngang vai

Ước chi được đặt trên tay anh hoài

Thật tuyệt diệu . Em thường đi học rất chăm chỉ , một năm có ba trăm sáu lăm ngày , trong niên khóa này tôi chưa lần nào thấy em trốn học như bọn con trai chúng tôi . Vốn là sinh viên Khoa Văn với nhau , tôi biết Bích châu rất yêu thơ . Những bài thơ như thế này chứa đựng sự lay chuyển tâm hồn em hơn bao nhiêu lời... văn xuôi tán tỉnh . Đừng phụ lòng tôi nhé Bích Châu ơi ! Để các bạn dễ hình dung về Bích Châu , tôi xin thành thật nói rằng Bích Châu là một cô gái đẹp . Chiều hôm nay , sau khi rời giảng đường , tôi ôm sách vở đi lang thang ngoài khu ký túc xá . Dọc hai bên đường là những hàng cây râm mát . Lá xanh biếc . Trên vòm trời có một bóng mây trôi lặng lẽ . Bất chợt tôi thấy phía trước là một tà áo trắng , một mái tóc dài – có nghĩa là một cô gái đang đi ngược về phía mình . Tôi nhận ra Bích Châu . Cơ hội tốt để tôi có thể nói với em một vài lời làm quen . Trong lớp học , hề gặp em là tôi đỏ mặt tía tai . Và thằng Quốc Chánh bao giờ cũng giành phần “phỏng vấn” Bích Châu - Chứ làm sao đến phần tôi.

- Châu đi dạo mát một mình à ?

- Dạ , em đi một mình.

Giọng Sài Gòn sao nghe ngọt ngào quá vậy ? Bây giờ phải hỏi thêm câu gì nữa để tranh thủ cơ hội tuyệt đẹp này . Ôi cái lưỡi thông minh của tôi đâu rồi ? Phải mất đến vài phút tôi mới mở được miệng :

- Vậy , Lê đi chung với Châu để nói chuyện cho vui nhé ?

- Chuyện gì vậy anh ?

- Ờ ờ chuyện học hành , chuyện sinh hoạt của lớp mình đó mà...

- Chuyện học hành thì ngày nào bọn mình cũng gặp ở giảng đường rồi , còn chuyện sinh hoạt lớp thì tuần nào chi đoàn mình không...

sinh hoạt !

Trời đất ! Vậy là em hiểu sai điều tôi muốn nói rồi . Sao tôi lại ngu ngốc đến như vậy . Khi tôi định mở miệng thì từ phía nhà bếp đã rung lên hồi chuông hấp dẫn . Ăn cơm chiều . Có lẽ cùng nghe và cùng đồng cảm như tôi nên Bích Châu đã nói :

- Đến giờ cơm rồi . Thôi em về nghe anh Lê . Hẹn mai mới gặp nhau. Em vừa nói xong thì đã quay gót bước đi . Tôi đứng ngẩn ngơ nhìn theo . Những chiếc lá vàng úa cũng rơi theo – như bỗng dưng có một nỗi buồn vô cớ của tôi cũng rơi đâu đó trong buổi chiều tắt nắng... Buổi chiều nay tôi ăn không thấy ngon miệng . Bữa cơm dành cho sinh viên bao giờ cũng vậy : Một tô nước rau muống trong veo , một đĩa rau muống luộc , một đĩa thức ăn mặn với vài ba miếng thịt nằm khiêm tốn . Trên bàn ăn bao giờ cũng quy tụ bạn bè cùng phòng với nhau để hợp ý trò chuyện cho bữa ăn thêm...thú vị . Thăng Chánh vừa thò đũa tìm miếng thịt vừa nói :

- Ê , Lê tao thấy nhỏ Bích Châu rất hay liếc mày . Liếc một cách cực kỳ tình tứ...

- Xạo !

- Hừ , xạo thì tao miễn kể tiếp nữa...

Cái thằng này hay xạo – nhưng biết đâu nó thấy sự thật thì sao ? Chỉ mới nghĩ như vậy tôi đã thấy tim mình rung lên những âm thanh rạo rức.

- Ủ ! Tao tin mày nói thật , nhưng có ai làm chứng mày đã thấy điều đó ?

Thăng Chánh tỉnh bơ :

- Môn tiếng Nga làm chứng !

Thế thì hết biết . Đây là môn học mà tôi kém nhất . Thường xuyên thi

lại . Tôi phát âm rất tồi , đến nỗi có lần cô Dung dạy tiếng Nga phải ngửa mặt lên trời mà than rằng : “Tội nghiệp cho bạn , lưỡi của bạn bị cụt bao giờ vậy ?”

Từ đó , mỗi lần đến tiết Nga Văn là bao giờ tôi cũng lầm rầm cầu nguyện “cô giáo ồm” . Nhưng như tất cả mọi chuyện trớ trêu trên đời này có thể xảy ra , cô Dung chẳng ồm yếu chút nào mà càng ngày càng khỏe như voi.

Có lẽ , không muốn thấy tôi cụt hứng nên thằng Anh Kiệt đã chen vào :

- Thằng Chánh nói vậy đúng đó Lê ơi ! Trong lớp mình có hai mươi nữ và mười sáu nam , nhưng chỉ mỗi mày là đi thanh niên xung phong về nên nhỏ Bích Châu hay liếc mày là phải . Nhưng tao nói thật với mày , ông Marxim Gorky có nói : “Từ vú mẹ đến vú người yêu là một chặng đường dài” , nhưng từ liếc nhìn nhau đến yêu nhau là một thời gian rất ngắn . Mày đồng ý như vậy không ?

Tôi nghe cũng thấy thính thích nhưng không dám gật đầu , sợ bị cho là bộp chộp . Và khi trở về phòng ký túc xá , tôi nhẹ nhàng leo lên giường nằm viết những chữ cho Bích Châu . “Cô gái ơi anh nhớ em”

- Từng dòng chữ nắn nót của tôi đã được viết một cách say đắm và :
Tái bút :

Bích Châu thân ái ,

Bài thơ trên đã giải bày hết mọi điều mà Lê muốn tâm sự với Bích Châu . Mong rằng Châu sẽ hiểu nỗi lòng của Lê và đừng cười cho sự đường đột này nhé . Xin Bích Châu giữ Bí Mật giùm...

Ký tên ,

Trần Lê

Chữ ký của tôi vốn ngoằn ngoèo như cọng rau muống , nên lá thư tình đầu tiên này tôi phải viết đi viết lại đến... tám lần . Lần nào viết xong và hồi hộp ký tên xong thì tôi cũng phải lập tức xé bỏ viết lại từ đầu . Làm sao có thể chinh phục được tình cảm của người khác phái khi chữ ký của anh giống hệt như cọng rau muống ? Đến lúc làm xong mọi động tác cần thiết , thư đã cho vào phong bì dán kín lại . Tôi cẩn thận để lá thư ấy dưới gối và nằm miên man suy nghĩ về mọi điều tốt đẹp sẽ đến . Nằm suy nghĩ một hồi thì tôi chợt nhớ - Phải nhờ ai chuyển bức thư này đến tận tay Bích Châu ? Không lẽ nhờ thằng Chánh , thằng Kiệt , thằng Hương ? Máy ông nội này có thể mở ra đọc thì có nước mà độn thổ . Không lẽ tự mình mang qua phòng của em ? Thôi , kỳ cục lắm , phòng toàn con gái có nước đau tim mà xỉu . Vậy ta phải nhờ ai ? Hồi đầu óc thông minh của tôi có còn cách nào không ?

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 2

Đầu óc của tôi thông minh thật . Dù không tham khảo ý kiến của ai , nhưng tôi vẫn tìm ra được một giải pháp tuyệt vời . Sáng nay , tôi diện bộ quần áo đẹp nhất . Và dậy thật sớm . Khu ký túc xá này nằm ở ngoại ô nên không khí buổi sáng rất trong lành . Tôi đi tắt qua ngõ sân bóng đá để đến giảng đường . Trên cỏ , trên cây vẫn còn long lanh những giọt sương . Với suy nghĩ sắp thực hiện một điều trọng đại nên trong cơn gió sớm thổi qua cũng làm tôi se lạnh... Tôi chọn một chỗ ngồi yên tĩnh nhất dưới gốc hoa sứ . Giả vờ lật quyển giáo trình tiếng Nga như đang ôn bài – nhưng thật sự mắt tôi cứ liếc về phía cổng trường . Năm phút , mười lăm phút trôi qua . Bạn bè từng tốp lũ lượt đi vào... Sao vẫn chưa thấy Bích Châu . Có lẽ nào em ốm ? Sao em dậy trễ quá vậy ? Kia , Bích Châu ! Tôi đứng lên và nhanh

chóng bước ra phía cổng trường.

- Bích Châu , cho anh hỏi thăm chút xíu.

- Dạ , có chuyện gì vậy anh Lê ?

Tôi ngó trước ngó sau thấy lũ con gái đã đi khá xa , tôi nói nhỏ :

- Châu cho anh mượn quyển vở bài tập Nga văn để anh... tham khảo lại câu hỏi số ba . Câu đó hóc búa quá , không biết phải đổi qua cách năm hay cách sáu ?

Nghe tôi nói đến chuyện học hành - Nhất là môn tiếng Nga mà tôi nổi tiếng là học kém nhất lớp nên Bích Châu tỏ ý thông cảm . Em liền đưa ngay cho tôi mượn vở và không quên dặn thêm :

- Đến tiết văn học cổ của thầy Mai Cao Chương thì anh Lê trả lại giùm em nhen.

Tôi chỉ chờ có vậy và gật đầu chào “đầy ý nghĩa” . Em có hiểu vậy không ? Vào lớp học , tôi hồi hộp cầm tập vở của Bích Châu . Trang vở của em có điều gì bí ẩn mà mỗi lần lật đến trang nào tôi cũng đều thấy xúc động lạ lùng :

Trang vở mỏng lật hoài không hết

Lật từng trang rồi lại lật từng trang

Tôi chưa dám một lần trốn học

Sao vở của em mới lạ huy hoàng ()*

Câu thơ của ai đó bắt chợt vọng đến trong trí nhớ của tôi , như muốn xẻ chia đôi điều tâm sự . Những dòng chữ mực tím viết rất tròn , ngay ngắn này cũng là một điều lạ . Thông thường sinh viên đại học có mấy ai viết mực tím như Bích Châu đâu . Suốt hai tiết văn học cổ tôi chỉ ngồi nhìn trang vở của Bích Châu , hơn là chăm chú nghe thầy giảng bài . Sau khi xem xong thì tôi để quyển vở của em dưới học bàn . Thằng Chánh ngồi bên cạnh đang ghi ghi chép chép nên không để ý điều gì cả . Hay lắm , tôi cẩn thận lấy lá thư đã viết đêm hôm qua đặt vào giữa trang vở của em . Tôi thấy tim mình đập thành thịch như đang thực hiện một điều gì vụn trộm . Trong lúc đó thầy Chương vẫn thao thao giảng bài . Thầy đâu biết rằng trong lớp này , trong lúc này , có một cậu sinh viên chỉ để tâm trí vào một chuyện duy nhất : Làm sao chuyển được lá thư tình đến cô bạn ngồi bàn thứ hai , mặc áo màu trắng rất duyên dáng kia.

Và tiết học cũng đã chậm rãi trôi qua . Tôi thở phào sung sướng . Và có lẽ may mắn hơn là Bích Châu cũng ngồi trong lớp - Chứ không xuống căn- Tin như mọi ngày.

- Châu nè , cho anh trả lại quyển tập Nga . Chữ viết đẹp ghê !

Em quay lại :

- Anh khen thật hay chỉ nịnh cho vui vậy ?

Không đợi tôi trả lời em đã nói tiếp :

- Câu hỏi số ba em dùng ở cách năm có trùng với giải đáp của anh không ?

Nghe Bích Châu hỏi như vậy tôi ngó người ra . Cách năm hay cách sáu thì có trời mới biết . Tôi vội vàng đánh trống lảng :

- Ủ , anh cũng nghĩ là ở cách thứ năm như em . Thôi xin cảm ơn Châu nhé , anh phải đi ra ngoài một chút...

Thế là xong một “bài toán” khá phức tạp và tế nhị , không phải bất cứ ai cũng thực hiện được như tôi . Chỉ cần vài ba phút nữa , đến tiết Nga Văn thì em sẽ lật vở ra . Rồi em sẽ thấy lá thư tình của tôi . Em sẽ tò mò . Em sẽ đọc ngấu ngiến . Đọc xong em sẽ cảm động và yêu tôi lập tức . Đôi cánh thần tiên của tình yêu sẽ đậu xuống vai tôi và vai em . Trong khi đó bọn thằng Kiệt , thằng Chánh sẽ phục tôi sát đất . Chúng nó sẽ đả tôi vài chầu cà phê để nhờ tôi “bật mí” bí quyết làm quen . Nhưng tao sẽ không bao giờ tiết lộ đâu Chánh ạ . Chỉ nghĩ đến vậy , tôi đã thấy tôi là người hạnh phúc nhất trần gian này . “Cô gái ơi anh nhớ em” tôi lầm nhảm câu thơ ấy như một thắng lợi của mình đã đạt được.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 3

Bỗng đâu sự việc ấy diễn ra như sét đánh ngang tai . Tôi không dám tin ở trên đời này lại có thể xảy ra chuyện như vậy . Trên cánh cửa của phòng 4B của các bạn gái lớp tôi lại có dán một “thông cáo” . Cả khu ký túc xá đồn ầm ĩ và mọi người đều lũ lượt kéo đến xem . Ấc nhất là bọn sinh viên khoa văn của chúng tôi vốn giàu óc tưởng tượng nên kể Lại câu chuyện trên rất hài hước . Nghĩa là có thêm mắm thêm muối chút đỉnh . . . Thằng Chánh thì quả quyết sự việc như sau :

- Đêm qua có kẻ trộm vào dãy B chúng mày ạ . Dãy B thì toàn con gái . Tên trộm này đi rón rén qua từng phòng một . Phòng nào hắt cũng đều liếc mắt ngó vào để xem động tĩnh ra sao . Hắt thấy phòng nào cũng như phòng nào , chính vì vậy mà bị kích mới xảy ra . Tao cam đoan là xảy ra vào lúc 12 giờ khuya . Tên trộm nhìn vào phòng thấy toàn là sách vở nên đã động lòng . . . trác ắc . hắt vốn có trình độ văn hoá nên đã làm thơ để lại chúng mày ạ ! Lạ Chúa , hắt làm thơ và dán ngay cửa phòng 4B thế mới hay chứ . Xin thưa quý vị

khán thánh giả quý mến , bài thơ ấy nguyên văn như sau . . .
Chỉ cần kể đến đó là hẳn đã toang toác cái mồm đọc ngay bài thơ mà
tôi đã gởi cho . . . Bích Châu.

Tôi sợng chín người . Tôi đành ngồi êm re không dám bình luận gì
thêm . Không hiểu Bích Châu hay bạn bè đã đem lá thư tình của tôi
dán ngay cửa phòng . Để trêu hay để thông báo cho mọi người biết
đến tình cảm của tôi dành cho em ? Nhưng khổ nỗi lá thư ấy còn
ghi thêm dòng này : “Đặc biệt người viết lá thư này rất mê cà- Rem .
Nếu ai có lòng tương tư vậy thì sẽ được ăn kem dài dài . . . Nay
thông báo . Ký tên , Tập thể sinh viên nữ phòng 4B” . Chính trò chơi
quái ác như vậy mà bọn con gái phòng 4B “nổi tiếng” như cồn .
Trong khi đó thì tôi mắc cỡ trốn né hết quan hệ với mọi người , nhất
là Bích Châu . Và giữa lúc tôi thật sự “nốc ao” như vậy thì bạn bè tôi
bắt đầu chú ý đến em . Bích Châu ơi ! Có còn cơ hội nào dành cho
tôi nữa không ? Không hiểu sao , tôi không giận em một chút nào mà
lại càng mê em hơn trước nữa chứ mới lạ . Một buổi tối , trên trời
đầy trăng sao nhưng cả khu ký túc xá cúp điện . Tất cả tối om om .
Chỉ còn có những ngọn đèn dầu lập lờ trong mỗi căn phòng . Đàn
hát một hồi cũng chán . Tôi nói với Chánh :

- Chánh ơi ! Trăng sáng như thế này mà ngủ thì cũng uổng . Tao đề
nghị là bọn mình kéo nhau đi chặt những cành trầm khô để đốt lửa
chơi cho vui đi . . .

Cả khu chúng tôi ở toàn là trầm xanh biếc . Mỗi lần muốn có củi nấu
nướng cái gì thì chúng tôi chỉ việc . . . bẻ cây trầm nấu thoải mái .

Nghe tôi nói như vậy thì thằng Hương lên tiếng :

- Ý kiến này hay đó . Tao xung phong đi kiếm cành trầm về làm củi .
Nhưng với điều kiện là thằng Kiệt , thằng Lê qua rủ bọn con gái
phòng 4B qua ngồi tán phét với bọn mình . Có như vậy thì mới . . .
hấp dẫn.

Thằng Chánh vốn liến láu và thực dụng rất đáng yêu nên bổ sung
thêm :

- Nhưng hai đứa bây qua đó nhớ dụ khị các em đem đậu xanh và
đường qua đây nấu chè luôn thì mới ngon . Nếu không có gì nấu
nướng thì uổng lắm . . .

Tôi phân vân :

- Bây giờ lửa củi chưa có mà qua nói như vậy tao sợ mấy em chê
mình là đồ háu ăn thì phiền lắm.

- Mày ngu lắm . Qua đó mày đừng gợi ý trắng trợn như tao nói vừa
rồi . Mày với thằng Kiệt chỉ cần mời các em qua đây . Khi các em
chuẩn bị đóng cửa phòng thì mày mới nói rằng “Ước chi Kiệt nhỉ”

thằng Kiệt sẽ nói “Ước cái gì vậy ?” thì lúc đó mày mới hét lên thật to “Ước chi có đậu đường để nấu chè đãi các bạn nữ phòng 4B” . Chỉ cần động tác đơn giản như vậy thì các em sẽ hiểu ngay ý đồ của mày . Các em sẽ khoái tính dững cảm nói thẳng nói thật của mày rồi sẽ đem đường đậu qua đây . Thế là chúng mình đã thành công một cách rực rỡ . Mày hiểu chưa ?

Thế là nhiệm vụ đã được phân công một cách chu đáo . Tôi và Kiệt xăm xăm bước qua dãy 4B . Trong lúc thằng Kiệt bô bô nói về tình hình thế giới mà sáng nay hắn có đọc được ở thư viện , còn tôi cứ lẩn quẩn với suy nghĩ : Khi gặp Bích Châu thì mình sẽ nghiêm mặt như không hề quen biết hay sẽ kín đáo cười tình tứ với em ? Mà quả thật , người mở cửa cho chúng tôi chính là Bích Châu . Tôi đứng im re . Thằng Kiệt lên tiếng rất . . . mùi :

- Xin chào các cô nương phòng 4B , nhân lúc tắt lửa tối đèn như thế này , chúng tôi xin mời các bạn qua dãy A để tham dự lửa trại với chúng tôi . . . vậy.

Nhỏ Thu An hỏi ngay :

- Đốt lửa trại nhưng lớp mình gồm có những ai vậy anh Kiệt ?
- Chỉ có mấy đứa phòng bọn anh với các bạn thôi . Bọn mình làm lễ kết nghĩa với nhau để . . . cùng tiến bộ . Các bạn có đồng ý không ?
- Hay đó , kết nghĩa với nhau kèm cho anh Lê thêm môn Nga Văn.

Nhỏ Thu An đã nói như thế . Không rõ có ẩn ý gì không ? Đầu óc tôi rối bời . Và thay vì để nói một lời nào thật đúng điệu thì thằng Kiệt thúc cùi chỏ vào bụng tôi :

- Thằng Chánh dặn rồi đó . Mày nói tiếp đi . . .

Tôi nói như một cái máy :

- Ước gì Kiệt nhỉ ?

Có lẽ chỉ chờ có vậy nên thằng Kiệt đã quay sang Bích Châu mà nói lớn :

- Châu ơi ! Châu nghe thằng Lê nói điều ước lớn nhất , thiêng liêng nhất trong năm thứ hai này nè . . .

Không hiểu sao tôi lại mở miệng như một cái máy và dững cảm hét to lên :

- Ước gì có đậu đường nấu chè . . .

Trời ơi ! Ma bắt quỷ tha cho cái lưỡi tôi đi . Trời ơi ! Ma tha quỷ bắt cái thằng Chánh chết tiệt kia đi cho rồi . . . Tôi chỉ kịp giật mình thấy sự hài hước của mình thì các bạn trong phòng đã cười lên rũ rượi , cười như nắc nẻ . Còn tôi , tôi đứng trân người . Và thằng Kiệt cũng chớp lấy cơ hội nói nghiêm chỉnh :

- Ủ , ý kiến đó hay lắm . Bọn mình vừa ngồi quanh đồng lửa , vừa

nấu chè , rồi vừa ăn chè vừa nói chuyện thì rất tuyệt . . . vậy.
Cả phòng nữ hoàn toàn hưởng ứng với đề nghị trên . Như vậy là chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.
Khi trở về phòng , chúng tôi đã thấy phía ngoài sân một đồng củi lớn . Những ngọn lửa cháy bập bùng rất sáng . Thiên nhiên bao giờ cũng thân thiện với con người . Gần gũi với thiên nhiên con người bao giờ cũng cảm thấy dễ gần nhau về mặt tâm hồn . Qua ánh lửa , tôi thấy đôi mắt Bích Châu rất sáng . Có lúc nào em liếc nhìn tôi không ? Còn tôi mỗi phút mỗi giây đều len lén liếc nhìn sang phía của em . Chính như thế tôi cảm thấy một hạnh phúc , bằng khuâng khó tả . Và khi ánh trăng chênh chếch bóng thì nồi chè cũng bắt đầu chín tới . ..

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 4

Điều làm tôi khổ tâm nhất , bạn bè cùng phòng chẳng đứa nào biết tôi là tác giả của bức thư được tuyên dương trên cánh cửa của phòng nữ . Giữa lúc chuyện trò vui vẻ nhất thì thằng Kiệt lại buột mồm nói câu dễ ghét nhất :

- Tao đồ thằng Lê , ai là tác giả của bài thơ đã gửi cho các bạn phòng 4B ? Nếu mày nói trúng thì tao xung phong đi rửa nồi rửa chén.

Tôi biết nói gì bây giờ ? Thằng Kiệt không biết thật hay chỉ giả vờ như vậy để chọc quê tôi ? Thằng Chánh vội chen vào :

- Mày hỏi như vậy thì sao thằng Lê trả lời được . Có các bạn nữ đây sao mày không hỏi thử , có hay hơn không ?

Các bạn nữ thân mến của chúng tôi lại cười rộ lên . Chưa bao giờ tôi thấy dễ ghét như bây giờ . Thu An đứng đĩnh đứng lên xô nhánh củi vào để ngọn lửa sáng hơn và ồm ờ :

- Ai là tác giả thì khoan hãy nói tới , nhưng nếu được người đó “đề ý” tới mình thì cũng hay lắm . Thứ nhất là có thơ để đọc , thứ nhì là có kem ăn dài dài . . . Có đúng như vậy không Bích Châu ?

- Không , mình không thích ăn kem đâu . Ăn nhiều ê răng.

Sao Bích Châu lại nói vậy ? Tôi thấy tim mình đau buốt . Trò chơi này kéo dài đến bao giờ hờ trời . Lại giọng thằng Chánh :

- Con gái sướng thật . Được bao nhiêu người ái mộ gửi thư đến tán tỉnh , còn bọn mình có được như vậy đâu . Anh đề nghị với Thu An , Bích Châu , Thủy Đại , Phong Lan như vậy , nếu có ai gửi thư cho

mấy bạn thì mấy bạn cứ giữ lại . Biết đâu mình sẽ có một tập thư tình hay nhất thế giới.

Phong Lan lâu nay vốn tỏ ra dè dặt khi nói chuyện , tự nhiên nói oang oang :

- Em có ý kiến , từ nay anh em mình “kết nghĩa” với nhau , thì không ai trong nhóm được làm thơ tán tỉnh với nhau nhé ! Nếu ai không chấp hành thì bị nghỉ chơi luôn.

Ý kiến đó là sao tôi chấp nhận được . Tôi đang “để ý” đến Bích Châu , mọi người có hiểu được điều đó không ? Hay là nhỏ Phong Lan ngụ ý “răn đe” tôi trước . Bích Châu vẫn không nói thêm gì cả . Thôi từ nay đừng hòng mà thư với từ gì nữa cho mệt xác.

Những đóm lửa bắt đầu tàn . Sương khuya đã chùng xuống . Trên vùng đất mênh mông này , chúng tôi đều cảm thấy lạnh . Các bạn phòng nữ đều đứng dậy về . Ngày mai có tiết Nga Vãn thì đâu có thể mà giỡn được . Dù biết vậy tôi vẫn láu lỉnh xung phong được đi theo với bọn con gái để . . . xách nôi , chén về phòng giùm . Đó là một ý đồ mà bọn thằng Chánh không thể nào hiểu nổi . Tôi lẻo đẻo đi theo sau Bích Châu . Khi gần đến phòng nữ , tôi quyết định . . . vấp ngã . Tôi lé lẩn cù với nôi chén lỉnh kỉnh . Bọn con gái thấy tội nghiệp cho tôi , nên đã dành nhau xách hết mọi thứ cho tôi . Lúc này tôi thấy là lúc thuận tiện để có thể nói với em điều gì đó . Tôi nói :

- Sao lại nghịch ngợm quá vậy ? Châu đem tình cảm chân thật nhất của anh để làm trò đùa quái ác như thế . . . Châu biết anh sẽ như thế nào không ?

Em đã tròn xoe mắt nhìn tôi . Như có một sự ngập ngừng lẫn bối rối :

- Như thế nào hở anh Lê ?

Bị hỏi lại như thế tôi không biết phải trả lời ra sao nữa . Tôi đáp rất . . . vu vơ :

- Thì anh buồn lắm chứ sao !

- Tại mấy đứa bạn cùng phòng xúi Châu , chứ Châu đâu có muốn . . .

- Bộ Châu từ chối không được à ?

- Trong phòng bọn em có quy ước với nhau là thư của ai gửi đến cho bất cứ ai trong phòng thì cũng được đọc lẫn nhau cả , đọc chung để chia xẻ tình cảm với nhau đó anh Lê.

Tôi còn biết bắt bẻ em sao nữa . Ước chi tôi có tài mồm mép như thằng Chánh thì sẽ hay biết chừng nào . Mặc dù còn ức lăm nhưng tôi đành . . . chào thua . Trong lúc tôi im lặng để tìm câu đối phó lại thì em đã nói trước :

- Anh Lê nè , anh viết thư cho Châu như vậy bộ không sợ . . . không sợ cô Kim Oanh bên khoa Sử buồn à ?

Tôi đờ người ra :

- Kim Oanh nào vậy ?

- Thì cô bạn trước đây hay đi khiêu vũ với anh đó , bộ anh quên rồi sao ?

À ! Ra vậy . Ai dám nói người phụ nữ là phái yếu ? Trí nhớ của họ mạnh mẽ lắm chứ không “yếu” chút nào đâu . Kim Oanh chính là người tuyên bố trong đêm văn nghệ toàn trường một câu xanh rờn “Học khiêu vũ nếu không ứng dụng nó vào đời sống , trong sinh hoạt hàng ngày thì học để làm gì ? Thú thật với các bạn nếu chúng ta bước đi giống điệu nhảy thì cũng là một nghệ thuật cao cấp lắm rồi .” Hồi đó mới chân ướt chân ráo từ môi trường thanh niên xung phong trở về trường đại học nên tôi rất mê câu nói ấy , và thường xuyên cập kê với cô ta đến giảng đường . Vì quá mê khiêu vũ nên Kim Oanh thường đến giảng đường trễ giờ quy định . Khi dừng xe trước cổng cô ta đã vội vàng sửa sang lại quần áo để . . . quay một vòng và bước lên ba bước để chào mọi người . Cứ thế , như một con chim nhí nhảnh giữa sân trường , Kim Oanh đã thu hút cặp mắt tò mò của tất cả sinh viên . Cánh con gái cũng phải phát ghen lên trước sự thu hút đó . Từ đó , bất cứ nơi nào cô ta cũng trở tài khiêu vũ của mình . Có lần chúng tôi rủ nhau đi xem phim – chỉ riêng cái tựa phim cũng đủ làm Kim Oanh mê mết : Sàn nhảy dành cho hai người . Khi vào cửa soát vé , như một thói quen cô ta đã uốn éo cánh tay ôm choàng lấy tôi và nói nhỏ : “Hai đứa mình vào cửa bằng điệu Cha- Cha- Cha anh Lê nhé !” . Bất ngờ quá , tôi muốn ngăn cản , muốn nói một điều gì đó thì . . . Kia , cô ta đã lui chân phải , lên chân trái , ngược mắt nhìn mọi người và nhảy một mình . . . vào cửa soát vé . Lập tức mọi người cười ồ lên . Tình bơ như không có chuyện gì xảy ra , cô ta lại huýt sáo theo điệu nhảy Cha- Cha- Cha quen thuộc của mình . Có lần khác , chúng tôi vào nhà ăn của ký túc xá , đáng tiếc là hôm ấy loa phóng thanh của ban tự quản sinh viên lại cho phát những điệu nhạc du dương êm ái . Tôi đang ngồi ăn với thằng Chánh , thằng Kiệt thì Kim Oanh từ đâu lò mò tới và cúi xuống nói nhỏ với tôi : “Anh Lê ơi , em lại thấy ngứa tay ngứa chân quá ! Bản nhạc này thích hợp với điệu Cha- Cha- Cha phải không anh ?” Vì đang nhai những cọng rau muống dài loằng ngoằng nên tôi không thể trả lời được . Nhưng vừa nói xong thì cô ta đã đứng lên và... nhảy . Lúc đó , mọi người đều dừng ăn để tròn xoe mắt mà nhìn . Riêng tôi , tôi muốn lạy trời “Nhờ ai bẻ giùm đôi chân nhún nhảy ấy đi”.

Vì chính Bích Châu đã đột ngột nhấc tới Kim Oanh nên tôi bỗng bật cười một mình và nhớ lại những kỷ niệm khó quên của năm học thứ

nhất . Chính vì từ chuyện đó nên bây giờ ở chung phòng với nhau , bọn thằng Chánh cấm tôi quan hệ với Kim Oanh nữa . Nhưng chuyện ấy đã “xưa như học kỳ một” mà Bích Châu còn nhắc đến tên Kim Oanh là có dụng ý gì ? Có phải , sau trò chơi quái ác kia , em đã có cảm tình “đặc biệt” với tôi rồi phải không ? Hồi nãy vì đồng người nên em không nói chẳng ? Hay bây giờ mới đúng là lúc để em nói ? Tôi chờ đợi.

- Thôi mình về đi anh Lê ơi ! Khuya rồi , mai mốt còn gặp nhau thì chúng mình nói chuyện nữa . Chúc anh ngủ ngon.
Không lẽ chỉ có vậy thôi sao ? Vâng , chỉ có những lời rất xã giao như vậy , chứ đâu có gì “đặc biệt” như tôi chờ đợi . Em đã bước đi rồi...

Đêm đã khuya . Cả khu ký túc xá yên tĩnh lạ lùng . Những cánh chim ăn đêm bay vút qua xao động những nhánh trâm . Lúc ấy mới biết vai áo mình hơi ẩm ướt sương đêm.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 5

Như vậy là tôi dừng hòng tư tưởng đến tình cảm của Bích Châu dành riêng cho tôi. Buổi đối thoại ngắn ngủi của đêm trước chỉ đem về cho tôi một sự phiền muộn, thất vọng. Tôi không ngờ Bích Châu lại dừng dừng với tôi như vậy. Từ đó, tôi ghét luôn cả Kim Oanh – dù cô ta chưa hề xuất hiện trong những ngày tháng này. Có một lần tôi hỏi “quân sự quạt mo” của mình là bọn thằng Chánh, thằng Kiệt một câu ngớ ngẩn như sau:

- Này mấy ông nội, tao hỏi thật tình một câu rất ư là quan trọng: Làm thế nào để chinh phục một cô bạn sinh viên?

Thằng Hương đang cúi mũi xuống quyển Văn học Phương Tây bỗng ngẩng đầu lên hỏi:

- Em nào vậy hử Lê?

- Bí mật!

Thằng Kiệt đáp chát ngay:

- Nếu mày không thành thật khai báo thì bọn tao không thể truyền bá lại kinh nghiệm cho mày đâu.

Thằng Kiệt nói như vậy là có cái lý của nó. Nó quê ở Long An, trước kia nó cũng đi thanh niên xung phong như tôi nên khoa ăn nói của nó rất lanh lợi, được lòng các bạn nữ. Mặc dù thằng Kiệt to như con voi,

tóc húi cua và ăn mặc xề xòa – thậm chí còn hơi... chua chua nữa là khác. Đám con gái hay kể lể về giai thoại của thằng Kiệt như sau: Hồ nước của sinh viên lúc nào vòi nước cũng chảy như “thần lằn đất”, ở đó mọi người chỉ có thể đánh răng và rửa mặt, nhưng thằng Kiệt thì đã tắm ở đó một cách thoải mái nhất. Việc đầu tiên là thằng Kiệt lấy chén ăn cơm chịu khó đứng hứng nước, khoảng năm phút sau thì nước chảy vào đầy chén. Sau đó thằng Kiệt lấy cái khăn rằn Nam bộ nhúng vào đó cho thấm nước. Với cái khăn như vậy thì thằng Kiệt sẽ lau hết thân thể đồ sộ của mình. Đến lúc khăng không còn vắt ra một giọt nước nào thì thằng Kiệt bắt đầu kỳ cọ thân thể. Trời ơi! Cơ hồ đó là đất, là cát bắn đến khủng khiếp. Bằng năm ngón tay to như trái chuối, Kiệt cẩn thận phui hết những gì bám trên thân thể mình. Sau đó Kiệt lại ung dung chìa chén vào vòi nước để hứng cho đầy chén nước. Với một dung lượng nước ít ỏi như vậy nó mới bắt đầu dội mạnh lên người mình. Nước chảy đi đâu cũng mặc kệ. Vậy là xong một “công đoạn” tắm rất là lý thú của sinh viên Anh Kiệt – Năm thứ hai khoa Văn. Nhưng điều lý thú hơn cả là sau mỗi lần tắm xong Kiệt bao giờ cũng hỏi bạn bè trong phòng: “Bọn mày còn xà phòng không? Tao cần một chút để... rửa tay”. Dù có đồn ầm lên về “vệ sinh cá nhân” của thằng Kiệt như vậy – nhưng bọn con gái rất mến mộ nó. Có lẽ, một phần chính là cách ăn nói bạt mạng, ngang như cua của chàng con trai Nam bộ tốt bụng. Nghe thằng Kiệt nói như vậy, tôi định chuồn êm thì thằng Chánh thò ngay một câu “chụp mũ” trúng ngay tim đen của tôi :

- Tao hỏi thật mày, có phải mày “mết” con nhỏ Bích Châu không? Mày cứ nói thật đi, bọn tao sẽ có cách giúp đỡ mày chinh phục được em trong thời gian ngắn nhất. Năm sau, về Saigon học thì tại giảng đường cơ sở 2, mày có thể hẹn hò dẫn em đi chơi ở Sở Thú.

Chao ơi! Lời hứa hẹn sao mà ngon lành quá vậy. Tôi thành thật :

- Ủ, tao muốn làm quen với nhỏ Bích Châu, nhưng khó quá.

- Không khó gì hết, tối nay sau khi ăn cơm chiều mày chiều đãi anh em trong phòng một chén cà phê ở quán bà Tư Cày thì bọn tao sẽ “hội ý” và “lên phương án” giúp đỡ cho mày.

Tôi gật đầu đồng ý Bốn thằng đã có mặt tại quán bà Tư Cày đúng vào lúc 19 giờ chiều ngày thứ sáu. Vì sửa soạn cho một việc rất quan trọng như vậy nên ngày giờ của buổi cà phê này tôi nhớ rất rõ. Sau khi nghe hết những bản nhạc rất cải lương từ hồi Thanh Tuyền, Chế Linh còn... ăn khách, thằng Chánh mới lên tiếng:

- Bắt đầu từ ngày mai mày đừng có đi học nữa. Mày chịu khó nằm lì trong phòng, đắp chăn kín mít và cố gắng rên hừ hừ như bị bệnh sốt

rét đã tái phát. Bọn tao sẽ loan truyền tin đó với bạn bè trong lớp. Mọi người sẽ đi mua quà bánh đến thăm mày. Lúc đó, em Bích Châu sẽ đến thăm mày. Thấy mày bệnh như vậy thì em sẽ nắm tay mày, rồi em đặt bàn tay búp măng lên trán mày. Nhưng mày cứ rên hừ hừ rồi mày lấp bắp nói “Tôi yêu em” thì em sẽ cảm động mà cúi xuống hôn mày ngay lập tức...

Thằng Hương nói thêm một cách đứng đắn:

- Khi đã hôn nhau thì rõ ràng là người ta yêu nhau chúng mày ạ !
Tôi ngần ngại chưa muốn thực hiện theo cách đó, bởi chỉ còn vài bữa nữa là bước vào thi học kỳ những môn như Nga văn, Hán nôm, Triết học... nếu giả vờ ốm để nghỉ học thì có nước mà... húp cháo. Tôi lấy lý do đó ra thì thằng Kiệt gật gù:

- Đúng đấy, phương án ấy có vẻ khoa học nhưng trong thời điểm này chưa thực hiện được. Vậy tao đề nghị là từ ngay hôm nay mày phải chịu khó sáng tác thơ, nhưng không phải là mày trực tiếp gửi đến em mà mày gửi cho báo chí thành phố. Với bài thơ mang tựa đề như “Tiếng hát Bích Châu” hoặc “Chiều mưa Bích Châu”... được viết theo thể song thất lục bát hoặc thể thơ tự do thì người ta dễ chọn đăng hơn. Tao đề nghị với mày là cứ gửi cho báo Tuổi trẻ, báo Phụ Nữ Thành Phố... người ta rất khoái chuyện phát hiện ra tài năng trẻ, nên thơ của mày sẽ được đăng liền. Khi bài thơ đó được đăng thì mày mua chừng vài chục số biểu cho Bích Châu. Em sẽ đọc thơ mày, sẽ hãnh diện về mày. Trên đời này được một nhà thơ yêu mình, đau khổ vì mình đau phải là chuyện dễ. Lúc đó mày sẽ nổi tiếng khắp khu ký túc xá này thì con gái sẽ nườm nượp theo mày, tao biết rằng trong đó có cả em Bích Châu. Em sẽ van xin tình yêu của mày, chứ không cần mày phải cầu xin điều gì cả. Đúng không nào?

Cả bọn ngồi lắng nghe tiếng Kiệt “thuyết trình” về... nghệ thuật chinh phục phụ nữ như vậy thì bỗng đồng loạt hô lên những tiếng Nga đã được học: “Ôi, khơ-ra-sô, Khơ-ra-sô”. Vậy là từ buổi hôm đó, tôi được mang một trách nhiệm rất nặng nề là phải trở thành... nhà thơ để chinh phục Bích Châu.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 6

Bất cứ lúc nào ngồi trong lớp, tôi cũng đều không quên trách nhiệm

vẻ vang của mình. Tôi hý hoáy làm thơ trên những phần trống của tất cả quyển giáo trình đang học. Những bài thơ ấy đều mang tâm trạng tốt cùng – đại loại như:

Bích Châu ơi hồi Bích Châu

Hôm qua thức trắng tóc râu anh dài

Yêu Châu anh ôm anh gầy

Đêm đêm anh chỉ viết bài Bích Châu

Không hiểu những bài thơ rất nồng nhiệt yêu và nồng nhiệt đau khổ như vậy – tôi gửi cho rất nhiều báo, nhưng chẳng có một nơi nào đoái hoài đến tác phẩm của tôi cả. Đến lúc tôi muốn bỏ bút không thèm làm thơ nữa thì trong phòng tôi đã xảy ra một chuyện khá hấp dẫn. Số là vào một buổi sáng rất đẹp trời, thằng Kiệt nằm chèo queo trên giường sắt nói vọng xuống tôi:

- Lê ơi! Sáng nay mày chịu khó dậy sớm quét sân đi nhé. Hôm qua bên Ban Quản Tự Quản sinh viên phê bình phòng của mình để sân bẩn quá mức. Mày dậy đi nhé!

Nghe Kiệt nói vậy, nên mặc dù ngoài trời khá lạnh tôi cũng cố gắng thò chân xuống giường. Khi tôi vừa mở cửa thì thấy rớt xuống một tờ giấy trắng được gấp tư vuông vắn. Thư gửi cho ai vậy? Tôi tò mò mở ra đọc thử xem sao! Nét mực tím đã ghi những dòng chữ như vậy. Tôi vừa nín thở vừa đọc. Càng đọc tôi càng thấy tim mình rộn rã những tình cảm kỳ lạ mà tôi chưa bao giờ có được.

“Anh Lê ơi! Bằng linh cảm của một người con gái, em nhận ra là anh đã yêu em. Nhưng em ngại bạn bè ở đây. Chín giờ sáng ngày mai (chủ nhật) chúng ta sẽ gặp nhau ở cơ sở 2 Đình Tiên Hoàng. Chào anh. Ký tên Bích Châu”.

Chao ơi! Vậy là Bích Châu đã yêu tôi rồi. Tôi sung sướng bước vào giường của mình, tôi đặt lá thư ấy dưới gối. Sức mấy mà bọn thằng Kiệt biết được “tình hình thế giới” đã có những thay đổi quan trọng như vậy. Vừa quét sân tôi vừa quyết huýt sáo. Tôi thầm cảm ơn thằng Kiệt đã gọi tôi dậy sớm, nếu đưa khác dậy sớm thì làm sao mà nó chuyển lá thư cho tôi?

Lá thư ấy đã làm tôi vui vẻ suốt một ngày liền. Sáng ngày chủ nhật, tôi nói láo với bọn thằng Chánh là phải về Saigon gấp để nhận quà từ ngoài Trung đem vào. Mấy đứa tin thiệt. Thằng Chánh gửi tiền cho tôi mua tờ Tuổi Trẻ Thứ Bảy, thằng Kiệt nhờ bỏ giùm mấy lá thư ở bưu điện, còn thằng Hương thì hí hục bơm xe đạp và sửa lại cái thắng xe cà rịch cà tang của tôi. Vậy là ổn thỏa. Một cuộc hẹn hò hấp dẫn nhất mà chỉ riêng tôi với Bích Châu biết được mà thôi. Mang ý nghĩ ấy trong đầu nên đôi chân của tôi đã đạp xe rất khỏe. Từ ký túc

xa chỉ leo một dốc là tôi đã có mặt ở Thủ Đức. Suốt hai năm học, đây là lần đầu tiên mà tôi đạp bon bon lên dốc, không cần phải xuống xe dắt bộ như mọi lần. Ngồi ở ngã tư Thủ Đức và Chợ Nhỏ – Tôi ngồi uống nước mía và đọc lại lá thư ấy một lần nữa. Chính lần này tôi mới phát hiện ra dòng chữ trong thư không giống lắm với chữ của Bích Châu, không giống như trong quyển vở tập Nga văn mà có lần tôi đã mượn. Ôi! Nào có hề chi! Chắc là khi đó em quá cảm động, quá run... vì yêu nên né chữ không được đẹp chăng? Từ Thủ Đức về Saigon tôi vừa ngắm cảnh hai bên đường, vừa suy nghĩ mọi cách để tìm những câu văn vẻ nhất để “đối thoại” với Bích Châu. Có lẽ câu đầu tiên là tôi sẽ hỏi rất lịch sự:

- Xin lỗi, Châu ngồi đợi anh có lâu không?

Em sẽ trả lời bằng giọng Saigon rất ngọt:

- Không, em đợi không lâu lắm anh Lê ơi!

Rồi mình sẽ hỏi tiếp:

- Lá thư của Châu đã làm anh rất ư là sung sướng và Châu có biết là từ đó anh đã làm được những bài thơ nào không?

Tất nhiên là em sẽ trả lời không, mình sẽ trở tài thi sĩ và đọc liên tiếp những bài thơ tình cảm của mình. Dù không hề được đăng báo, nhưng những bài thơ ấy sẽ đánh đổ được trái tim em. Em sẽ thôn thức nức nở... Lúc đó thì mình sẽ độ lượng ngồi xuống bên em mà nói khẽ “Ôi con chim chích chòe của đời anh”. Rồi sao nữa nhỉ? Rồi mình sẽ dẫn em đi chơi Thảo Cầm Viên. Sau đó hai đứa xuống Lê Lợi ngồi ăn kem Bạch Đằng... Chỉ mới nghĩ đến những đoạn đường, những nơi vui chơi với Bích Châu như vậy – bất giác tôi thò tay vào túi quần của mình. Eo ơi! Chỉ có vài trăm bạc thì sao đủ? Không lẽ ngồi với em mà lại hút những điếu Đà Lạt khét lẹt thì còn gì là tình điệu. Dù vậy, đến ngã tư Hàng Xanh tôi cũng quyết định dừng xe lại để mua vài điếu Khánh Hội cho vào túi áo. Từ đây đến cơ sở 2 tôi chỉ dùng đến Đà Lạt mà thôi. Còn khi ngồi có em thì tôi sẽ cố tình rút ra điếu Khánh Hội, tôi sẽ châm thuốc và đểnh đoảng thả khói bay... Rồi tôi sẽ nói những gì nhỉ?

- Châu ơi! Không hiểu sao những đêm gần đây anh thường nằm mơ thấy Châu, toàn là thấy Châu đang cười với anh. Nếu sự thật ngoài đời cũng như vậy thì đẹp tuyệt phải không Châu?

A, câu này hay đấy. Không hiểu sao tôi lại nghĩ ra một câu thú vị và bóng bẩy văn chương như vậy? Có phải khi tỏ tình thì phải nói những câu bóng gió như vậy chăng? Vừa đạp xe vừa nghĩ đến những câu đối thoại với em, nên chẳng mấy chốc tôi đã có mặt ở đường Đinh Tiên Hoàng. Đây là cơ sở 2 mà sang năm, bước sang

năm thứ 3 thì chúng tôi sẽ chuyển về đây. Phía trước cổng trường là những vòm cây hoàng diệp rất xinh xắn. Như muốn chứng kiến cho buổi hẹn hò đầu tiên này nên hoàng diệp đã nở những bông hoa vàng nhạt rất đẹp. Trời thì trong veo những nắng, còn tâm hồn tôi thì đầy ắp nỗi rạo rực. Tôi mỉm cười sung sướng. Đứng trước cổng trường hồi lâu, nhìn sau ngó trước, tôi vẫn chưa thấy Bích Châu đâu cả. Nhìn qua bên kia đường, trong quán nước tôi chỉ thấy những sinh viên Y Dược đang ngồi tán gẫu mà thôi. Vậy Bích Châu ở đâu? Hay là em vẫn chưa đến vì xe hư dọc đường? Tôi lặng lẽ bước qua quán nước mía ngồi đợi vậy. Tôi gọi cho mình một ly thật lớn và chỉ dám hút những điệu Đà Lạt thôi. Những điệu Khánh Hội ngoan ngoãn nằm chờ đợi trong túi áo, khi Bích Châu xuất hiện thì khói thuốc này sẽ bay... Ngồi chừng nửa tiếng đồng hồ, tôi bắt đầu sốt ruột. Lúc đó, ngó qua cổng trường tôi lại thấy một gương mặt rất quen thuộc. Tim tôi đập mạnh. Tôi muốn lánh mặt. Nhưng không kịp nữa rồi. Người xuất hiện ấy không phải là Bích Châu mà tôi đang nóng lòng chờ đợi mà chính là... thằng Chánh. Thoáng thấy tôi hấn đã bô bô cái miệng:

- Ê Lê, mày ngồi làm gì đó?

Vừa nói hấn vừa dắt xe đạp qua Lê nào sáng nay thằng Chánh cũng về Saigon? Ngồi bên tôi, hấn hỏi:

- Mày ngồi đây để đợi ai vậy?

Không trả lời câu hỏi có tính cách soi mói và đụng chạm đến đời tư người khác nên tôi hỏi:

- Bộ mày về thôi sao? Còn thằng Kiệt, thằng Hương có về chung với mày không?

- Có, bọn nó lên thẳng Cơ sở I Nguyễn Văn Cừ rồi. Nhưng tao hỏi lại là mày ngồi đây đợi ai vậy?

Thằng này dễ chán quá. Sao lúc này này nó lại quan tâm đến tôi dữ vậy. Tôi im lặng. Phải đến năm phút sau hấn bỗng nhiên cười rũ rượi và nói "Bằng linh cảm của một người con gái, em nhận ra là anh đã yêu em".

- Có phải là em Bích Châu đã gửi thư cho mày như vậy không?

Tôi ngó người ra, chưa biết đầu cua tai nheo như thế nào cả, thằng Chánh đã nói tiếp:

- Thôi thành thật chia xẻ cùng nỗi buồn của mày, thằng Kiệt đã nhờ mấy đứa con gái lớp mình bịa ra bức thư đó. Mày tin thiệt thì mày ráng mà chịu Lê ạ!

Nghe vậy, tôi nóng bừng mặt. Vậy là đi tong một đoạn đường 15 cây số từ Cơ sở 3 để về đây ngồi đợi Bích Châu trong... tưởng tượng.

Sao bọn nó cố tình chọc tôi như vậy? Ôi tình yêu, tình yêu! Tôi cảm

thấy nóng mũi nên gây sự với thằng Chánh:

- Sao bọn mày độc ác như vậy? Đùa giỡn trên sự đau khổ của người khác thì trời sẽ không dung đất không tha và chắc chắn bọn mày sẽ thi lại môn tiếng Nga và môn chính trị kỳ này. Tao thề sẽ không ở chung phòng với bọn mày nữa, bạn bè mà như vậy thì...

- Thì sao hở Lê?

- Thì không phải là bạn tốt chứ sao?

Thằng Chánh khịt khịt mũi:

- Bọn tao thương mày nên mới bày ra trò chơi đó. Thôi mày lấy đó làm kinh nghiệm cho mỗi tình sinh viên đi mày ạ ! Buồn vì tình yêu thì buồn làm gì?

Không đợi tôi phản pháo lại, thằng Chánh tiếp tục “giảng moral” cho tôi :

- Con gái kỳ cục lắm, khi mình theo đuổi toát mồ hôi hột thì nó chẳng thèm đoái hoài đến đâu, ấy thế mà khi mình giả lơ đi một chút thì các em sẽ “tấn công” mình tới tấp. Bây giờ tao mới nói thật “bí quyết” cho mày đó Lê ơi!

Không biết bí quyết đó có đúng bao nhiêu phần trăm, nhưng khi nghe giọng nói có vẻ thành thật nên tôi cũng nguôi ngoai dần. Những năm tháng thanh xuân của mình, có bao giờ tôi được trò chuyện với một người bạn gái đâu. Năm mười tám tuổi tôi đi thanh niên xung phong – lúc đó chiến tranh Tây Nam bùng nổ, được đọc những bài thơ, những tiểu thuyết viết về chiến tranh và quê hương tôi thấy hấp dẫn quá nên làm đơn tình nguyện vào hàng ngũ thanh niên xung phong. Thời đó sao mà đẹp vậy?

- Ngày Lê, tao hỏi thật là từ trước tới nay mày chưa tán tỉnh cô nào phải không?

- Đúng vậy !

- Tao thành thật khuyên mày, cứ thực hiện câu này “nhất cự ly nhì cường độ” thì sẽ thành công với em Bích Châu. Khi yêu phải biết kiên nhẫn mày ạ! Kiên nhẫn là một đức tính tốt. Mày cứ kiên nhẫn làm thơ thì một ngày nào đó thơ mày sẽ được đăng báo thì em sẽ đọc. Khi em đã đọc thì em sẽ xúc động ghê gớm, là coi như mày đã nắm lấy trái tim em trong lòng bàn tay của mình. Chúc mày thành công...

- Nhưng rủi không thành công thì sao?

- Không thành công thì tao sẽ có cách giúp mày kiểu khác. Mày hãy tin tao đi Lê ơi!

- Tao chưa hề thấy mày có người yêu sao mày rành tâm lý phụ nữ quá vậy?

Thằng Chánh đốt thêm một điếu thuốc nhả khói lên trời rồi nói:

- Tao nói thật với mày rằng: Không phải tao chưa có người yêu mà tại tao chưa muốn đó thôi: Còn chuyện rành tâm lý phụ nữ thì dễ như ăn ốc. Chỉ cần mày chịu khó nghiên cứu triết học thì mày sẽ có chiếc chìa khóa vạn năng trong tay...

Chiếc chìa khóa vạn năng ấy công dụng đến cỡ nào tôi chưa biết, nhưng thiệt tình là tôi nguôi giận và tự mình tự chủ một câu rất “cổ điển”:

- Thất bại là mẹ của thành công phải không Chánh?

- Thôi bọn mình lên cơ sở 1 rủ thằng Kiệt, thằng Hương ra quán bà Cả Đọi ăn cơm trưa nghe Lê.

- Ủ, đành vậy chứ còn biết chờ em Bích Châu đến bao giờ...

Nghe tôi nhắc đến Bích Châu thằng Chánh lại phá lên cười “Bằng linh cảm của một người con gái em nhận ra anh đã yêu em”. Ha, ha, ha...

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 7

Tiếng cười khoái trá của thằng Chánh còn ám ảnh tôi đến lúc vào quán ăn bà Cả Đọi. Đây là quán ăn nằm khiêm tốn trên đường Đồng Khởi, mà giới sinh viên rất khoái. Món ăn ngon nhưng giá tiền lại rẻ hoàn toàn phù hợp với túi tiền của sinh viên và giới lao động bình dân. Bọn tôi leo lên gác ngồi ăn cho bảnh.

Sau bữa cơm ngon lành như vậy, chúng tôi kéo nhau vào rạp Bến Thành. Lâu lâu mới có dịp về Saigon nên chúng tôi tranh thủ thời gian để tận hưởng những gì mà trong đời sống tinh thần thiếu thốn. Hơn thế nữa, cả bốn thằng đều không có nhà bà con cư ngụ tại thành phố nên lúc nào cũng chọn rạp chiếu bóng làm nơi nghỉ trưa. Ở đó thật thuận tiện. Chúng tôi vừa có nước rửa mặt, vừa có ghế nằm dài nếu thức thì mở mắt ra xem phim, còn không thì cứ việc... ngáy khò khò. Chẳng phiền toái đến ai. Bữa trưa đó, chúng tôi chọn bộ phim Hòn Đất. Tác phẩm này thì tôi biết quá rồi, từ hồi học trung học tôi đã đọc. Thế là tôi nằm ngủ một giấc, lấy lại sức cho đôi chân đạp từ ký túc xá về đến Saigon. Tôi đang thiu thiu ngủ thì thằng Chánh đập vào tay tôi:

- Phim cũ mềm. Bọn mình kéo nhau lên nhà Phong Lan dự sinh nhật em gái nó cho vui đi.

- Nhưng nhà Phong Lan ở đâu , đũa nào biết ?

Thằng Kiệt nói :

- Nhà Phong Lan thì tao vào một lần rồi , bên hông ký túc xá trường đại học Sư phạm có một cái hẻm nhỏ , cứ đi vào đó chừng mười cái nhà là đến thôi . . .

Vừa đi chúng tôi vừa trao đổi với nhau những suy nghĩ về bộ phim đã xem . Ấn tượng lớn nhất mà đũa nào cũng đồng ý là một bộ phim màu rất đẹp . Chỉ có vậy thôi . Ngoài ra chẳng có đũa nào nhớ gì thêm . Vừa đến nhà "Trưng bày tội ác chiến tranh" thì xe tôi nổ lốp . Tôi bảo mấy đũa cứ đi trước khi nào vá xong xe thì tôi sẽ đạp theo sau . Do đó tôi đến nhà Phong Lan chậm hơn nửa tiếng đồng hồ - So với bọn thằng Chánh . Không còn mặt mũi nào ung dung đi vào cổng trước nên tôi đã lén vào cổng sau , tức là đi vòng qua sau bếp . Điều bất ngờ đã xảy ra cho tôi . Trời ơi ! Cám ơn cái giây phút hiếm có này . Trong lúc trên nhà bạn bè đang cười nói với tiếng nhạc xập xình vọng lại rất êm ái "Anh đi sinh nhật em với cây đàn ghi ta , anh đi sinh nhật em không có bánh và không hoa , anh đi sinh nhật em chỉ có bản tình ca , chỉ có trái tim yêu đang ca hát rộn ràng là lá la . . ."(Nhạc Diệp Minh Tuyền) .

Tôi phải sửng lại vì bắt gặp một hình ảnh đáng yêu . Một cô gái khoảng tròn đôi mươi đang rón rén mở lồng bàn , và nhanh như chớp cô ta cho ngay cái đùi gà lên miệng nhai ngấu nghiến.

- Ê , giơ tay lên ! Bắt quá tang đang ăn vụng đấy nhé !

Cô ta cũng láu lỉnh không kém :

- Thứ nhất ăn vụng mới ngon

Thứ nhì ai dám đến hôn mới tài

Cô này quỷ quái quá sức . Đến mức này thì tôi đành chịu thua và lảng lảng lên nhà như người lịch sự nhất . Không biết lúng ta lúng túng thế nào tôi lại ngồi ngay cái ghế của cô gái ăn vụng dưới bếp . Năm phút sau cô gái ấy lên và ngồi cạnh tôi . "Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy" , tôi ngồi bên cạnh cô ấy và cảm thấy có cảm tình giọng nói của cô bạn mới quen này . Cô ta thủ thỉ :

- Anh biết không , ăn vụng đích thực là một nghệ thuật tuyệt vời nhất trên đời này . Phạm món ăn còn nghi ngút khói , nếu ta dừng cảm cho vào mồm thì mới tận hưởng được cái thơm ngon béo bở như thế nào . À anh có biết ăn thịt chó không nhỉ ?

Cô này sao lạ vậy ? Chưa hề biết tên tuổi nhau thì đã hỏi lung tung tí mết . Tôi đưa mắt cầu cứu bọn thằng Chánh thì chúng nó lờ đi - Coi tất cả bình yên như vậy , chẳng có gì đâu mà ầm ĩ . Tôi còn ngúc ngắc chưa biết trả lời ra sao thì cô ta đã phán ngay :

- Những ai sống ở trên đời

Không ăn thịt chó là đời bỏ đi.

Thiệt hết biết . Thờ thần kiêu này thì ai mà chịu được . Vốn là một sinh viên khoa văn nên tôi đành lịch sự ầm ừ cho qua chuyện .

Nhưng cô ta quyết không buông tha tôi :

- Thịt chó rất nhiều chất bổ dưỡng anh ạ ! Khi còn riu riu trên bếp , mở nắp vung nhìn miếng thịt chó còn "đỏ mặt trời tiềm thức" thì anh sẽ mê ngay . Và nếu nhanh tay bốc ngay một miếng ném vào miệng thì anh sẽ vô cùng phấn khởi . Ăn như vậy mới là người sành ăn phải không anh ?

Khổ quá , tôi biết làm sao hơn , đành ngồi chịu trận . Như bắt được tri kỷ trăm năm về chuyện này nên cô ta tiếp tục liến láu :

- Ăn vụng như vậy thì mới thú nếu dọn lên mâm thì khi ấy đã nguội , ruồi bay vo ve rất mất vệ sinh phải không anh ?

Do thám nhuần những lời khuyên răn của bọn thằng Chánh - Phải nắm bắt lấy tâm lý của phụ nữ - Nên tôi không thể không đồng ý được . Tôi đành gật đầu , gật gù tán thưởng mặc dù muốn lộn ruột về chỗ ngồi oái oăm này . Khi tàn buổi tiệc của em gái Phong Lan , mọi người lục tục đứng ra về thì cô ta lại quyết bám lấy tôi để bàn về nghệ thuật . . . ăn vụng . Không lẽ từ chối yêu cầu của một cô mới quen ? Không muốn làm một thằng ngu nên tôi bấm bụng mà đồng ý . Chúng tôi đạp xe về hướng sông Saigon . Nhờ vậy tôi mới biết được tên cô ta là Kim Loan , tốt nghiệp lớp mười hai nhưng thi rớt đại học nên ở nhà phụ với mẹ bán quán cơm bình dân trước cổng trường Đại học Sư Phạm . Tôi , Kim Loan và thằng Kiệt đạp xe lên trước . Còn thằng Chánh và thằng Hương đạp xe theo sau . Về chiều , dường như những ngọn gió sau một ngày lang thang cũng muốn trở về nên tôi thấy gió nhiều hơn . Ngước mắt nhìn lên trời tôi thấy vòm trời màu tím than , thỉnh thoảng được đánh lên đó những ngôi sao bé tí teo . . . Tất cả những điều ấy tạo cho người ta chỉ muốn nói chuyện tình tự với nhau , chứ đừng nên đại dốt tranh luận một điều gì cả . Nếu sa đà vào chuyện tranh luận thì anh sẽ không thấy được những chiếc lá me kia đang rơi . . . Nó rơi hững hờ lại cổ tình lơ lửng trên không . Và Saigon lạ lùng những bát ngát vòm me xanh , tôi cảm tưởng như trời đang nắng lại dịu mát vô cùng . Nhưng hỡi ôi ! Kim Loan không hề đoái hoài đến những ý tưởng viển vông như vậy.

- Em quen với chị Phong Lan lâu lắm rồi . Từ ngày còn học ở trường Trung học Lê Hồng Phong kia . Chị Phong Lan rất thích em , vì tính em nhí nhảnh , có sao nói vậy chứ không để tâm để bụng như người khác đâu . Anh Lê nè , hồi nãy anh thấy em ăn vụng dưới bếp anh có

cười em không ? Chỗ thân tình với gia đình chị Phong Lan nên em mới vậy , chứ đâu có gì đáng trách phải không anh ?

Tôi chưa kịp nói gì , còn thằng Kiệt chẳng biết ắt giáp gì vội hòa vào :

- Ủ đúng đó anh thấy em nhí nhảnh rất đáng yêu . Người con gái mà mặt mày lúc nào cũng cau có thì ai mà thích làm quen , đúng không Loan ?

- Dạ , em cũng thấy như vậy . Nhưng ngược lại em rất ghét khi thấy những ông mãnh mà mặt mày lúc nào cũng lạnh như cà rem . ..

Không biết vô tình hay hữu ý mà Loan nói như vậy . Tôi cảm tưởng như cô ta đang chơi trò hú tim gì đây . Lúc này tôi chợt nhớ đến Bích Châu ghé gớm . Nỗi nhớ buộc tôi im lặng để tan vào vùng cảm giác đó . Chiều chủ nhật này , cùng bạn bè đi lang thang như thế này , bất giác tôi mơ ước có Bích Châu cùng đạp xe đi như chúng tôi . Chao ôi ! Khi ấy em sẽ lú lo như con chim chích chòe trò chuyện với tôi , chúng tôi sẽ nhắc nhở lại kỷ niệm thuở xa xưa . Tôi sẽ hỏi :

- Giàn hoa giấy trước hiên nhà em là do ai trồng vậy ? Có phải ba em trồng không ?

Mình sẽ nói tiếp :

- Giành hoa đó râm mát thiệt , anh ước chi mỗi chiều được ngồi ở đó chơi đàn ghi ta thì hay biết bao nhiêu.

Không cần em phải trả lời mình , mình sẽ cố tình hát khe khẽ "Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng , em chở mùa hè của tôi đi đâu ?

Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám , thuở chẳng ai hay thắm lặng mối tình đầu là lá là . . .(Thơ Đỗ Trung Quân , Vũ Hoàng phổ nhạc) .

Tổ tình bằng âm nhạc như vậy thì còn gì thú vị hơn ? Tôi lan man suy tưởng , nhưng thỉnh thoảng tôi cũng nghe được những lời hoa mỹ của thằng Kiệt dành cho Kim Loan.

Bộ hấn ta đã bị "tiếng sét tình yêu" chạm đúng vào ngay trái tim rồi sao ? Có lẽ vậy , nên tôi nghe hấn nói bằng cái giọng thiết tha :

- Anh thấy em giống cô bạn học lớp anh mà anh rất có tình cảm.

- Giống là giống như thế nào hở anh ?

- Anh nói là gương mặt , tính tình và cách nói chuyện cũng giống em vậy.

Cô ta cũng thiết tha như thằng Kiệt.

- Ủ , hai người không quen biết nhau mà lại giống nhau như vậy thì lạ quá hén ?

- Lạ nhưng cũng không lạ lắm đâu Loan ơi ! Em thì còn trò chuyện với anh , còn cô ấy ghét anh như ghét bệnh dịch tả . Cho nên anh không có cảm tình với cô ta chút nào . ..

- Anh nói xạo để lấy lòng em.
- Không , anh nói thật mà . . . Em không tin thì hỏi anh Lê là biết liền hà.

Tôi thoáng nghe như vậy vội rút lui ngay . Tôi giả vờ đạp xe chậm lại , nhường cho hai tâm hồn đồng cảm được thoải mái đi trước . Vậy là tôi đi chung với thằng Chánh , thằng Hương . Lúc này tôi mới biết là hai thằng còn đang tiếp tục bình luận về bộ phim đang coi trưa nay.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 8

Năm đưa tôi kéo vào quán cà phê cuối đường Hai Bà Trưng để giải khát . Thằng Kiệt vui vẻ hoạt bát hẳn lên . Thằng Chánh và thằng Hương sẽ không hiểu được động cơ nhiệm màu nào đã làm cho thằng Kiệt thay đổi như vậy . Quán cà phê này rất đáng yêu , bởi phía trước có trồng khá nhiều bụi trúc và nhìn xa xa một chút là tượng đức Trần Hưng Đạo uy nghi . . . Dòng xe cộ xuôi ngược đến là vui mắt . Bà chủ quán nói rất một giọng Nam Bộ :

- Mấy chú uống gì đây ?

Tôi vốn là dân miền Trung , nhưng mấy năm theo học ở Saigon tôi bỗng nhiên mê giọng nói của họ một cách lạ lùng . Ngày xưa , ngày tôi còn nhỏ , tôi còn nhớ ông dượng - Chồng bà dì ruột tôi - Thường xuyên đi Saigon . Với tôi Saigon là một địa danh , một vùng đất xa vời vợi mà tôi không thể hình dung nổi , họ sống họ sinh hoạt như thế nào cả . Ở quê tôi mỗi lần có người đi Saigon là cả xóm vây quanh đến hỏi "tình hình trong nớ" ra sao ! Có người còn giữ được giọng Quảng Nam , nhưng cũng có người cố tình nói theo giọng Saigon . Kỷ niệm tôi còn giữ lại trong ký ức là có lần ông dượng tôi nói bằng giọng hai miền cộng lại : "Tao vào trồng đi xe buýt sướng dễ sợ , xe chạy vù vù . . . Tao vào trồng uống la- De và ăn mì xò" . Lẽ ra nói mì xào thì ông dượng tôi lại nói "mì xò" rất Quảng Nam nên mọi người cười như nắc nẻ . Dù sao , cái đáng quý là đi đâu , đến đâu , những người của mỗi vùng vẫn giữ lại được giọng nói của mình . Nghe bà chủ quán nói vậy , thằng Kiệt đã láu táu trả lời :

- Dạ , dì cho bọn cháu xin năm ly trà đá.

Bà chủ quán và Kim Loan cười ồ lên . Loan vội nói đỡ lời :

- Thông cảm dì Hai ơi ! Mấy ảnh là sinh viên nên quen uống trà đá

hơn là cà phê . . .

Kim Loan đã nói đúng . Với đồng tiền ít ỏi của học bổng và tiền viện trợ thất thường của gia đình đã tập cho chúng tôi dễ dàng quên đi những thói quen cần thiết . Có Kim Loan , vậy là chúng tôi đã có thêm một người bạn mới . Cô ta liếc nhìn Kiệt và nói :

- Em quen với mấy anh rất tình cờ , nhưng biết mấy anh là bạn của chị Phong Lan nên em rất miễn . Má em bán quán cơm cho sinh viên , lúc nào bả cũng cho sinh viên ký nợ . Năm sau mấy anh về dưới này học thì ghé đến quán má em ăn cho vui . Má em bán rẻ lắm . . .

Bằng sự thông minh đột xuất , thằng Chánh buột miệng :

- Ngay từ bây giờ má em có cho bọn anh ký nợ không ?

- Em sẵn sàng . . .

Vừa nói xong , Kim Loan đã rút lấy cây bút trong túi áo thằng Kiệt và lật tay thằng Kiệt lên để ghi địa chỉ vào đó . Địa chỉ mà những lần sau về Saigon chúng tôi có thể . . . ký nợ . Thật là một dịp may hiếm có đã xảy ra trong buổi chiều tốt đẹp này . Ngồi nói chuyện với nhau chán chê , có lẽ muốn tỏ sự "uyên bác" nên thằng Kiệt mới bày ra trò chơi đố nhau . Cái khó của trò chơi này là phải tìm ra một câu nói khá thông dụng , có thể là tên phim hoặc tên quyển sách nào đó để định nghĩa một địa điểm nào đó trong đời sống sinh viên . Kim Loan có lẽ khoái trò chơi này , cô ta hưởng ứng nhiệt tình . Mở đầu thằng Kiệt đố :

- Phòng ăn ký túc xá ?

Thằng Chánh trả lời :

- Nơi gặp gỡ của tình yêu.

- Không được , ăn uống có cái quái gì đâu mà yêu với đương.

- Vậy tán thảm kịch sau buổi đi săn.

- Tạm được.

Nhưng Kim Loan vội phản bác :

- Như vậy chưa hay lắm theo em phải nói đó là nơi mà mọi người tìm ngọc trong đá mới đúng.

- A ! Loan cũng thông minh đấy.

Thằng Kiệt reo lên như vậy . Đây là tên một tác phẩm của nhà văn Nguyễn Đồng Thức mà thằng Kiệt khoái lắm . Và nó đố tiếp :

- Giảng đường của sinh viên ?

Đối với tôi , đó là nơi tôi đang mồi mơn vì tình cảm của Bích Châu nên trả lời :

- Con đường đau khổ.

Thằng Hương không đồng ý vậy :

- Những con chim ẩn mình chờ chết.

Thằng Chánh vội hét lên :

- Định nghĩa như vậy là bậy . Theo tao phải nói là tự thú trước bình minh mới đúng . Bọn mày tưởng tượng có đúng vậy không ?

Mấy đứa gật đầu đồng ý.

Thằng Kiệt lại đổ tiếp :

- Phòng ngủ của sinh viên trong ký túc xá ?

- Ngôi nhà của những hồn ma.

Kim Loan lắc đầu :

- Anh Hương nói chi mà ghê quá , không được đâu.

Mọi người im lặng một hồi Kim Loan mới nói tiếp :

- Theo em là nên định nghĩa phòng trọ ba người , như vậy mới đúng hơn.

Cô này cũng đọc khá nhiều sách đấy . Quyền truyện này của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh , tôi đã có lần đọc qua nên thấy định nghĩa như vậy là đúng mức . Thằng Kiệt liên tục vỗ tay để lấy lòng Kim Loan , và nó lại đổ :

- Xin lỗi Kim Loan nhé ! Anh phải đổ thêm cái này mới thú vị , biết đâu chúng ta sẽ tìm được lời giải đáp tuyệt vời nhất . Nè Lê , mày đồng ý không ?

- Tao chưa biết mày định đổ cái gì mà đồng ý với không đồng ý , mày thử nói đi.

Thằng Kiệt vẫn làm ra vẻ quan trọng.

- Tao đổ cái này nhưng bọn mày không được bịt mũi đấy nhé.

Kim Loan chen vô :

- Anh Kiệt nói chi mà ghê quá !

- Không có chi ghê đâu . Vậy . . . mùi QuC trong ký túc xá gọi là gì ?

Kim Loan ngúng nguẩy :

- Thôi , đổ chi mà ghê . Em không tham dự vào câu này.

Thằng Chánh vốn mê nhạc nên liên tưởng ngay :

- Hương thơm.

- Chưa xuất sắc lắm.

Thằng Hương đáp theo :

- Hương tình yêu.

Thằng Kiệt tiếp tục gạt ngang :

- Sự liên tưởng thô thiển.

Tôi trả lời :

- Để tưởng nhớ mùi hương.

- Trả lời lạc đề . Không được.

- Vậy thì Hương tóc.

- Lại càng không được , bài thơ của Nguyễn Thái Dương thơ mộng

lắm , thôi mày đừng nói nữa , để thằng Chánh trả lời thử coi.
Thằng Chánh làm ra vẻ suy nghĩ lung lắm , rồi đáp :
- Tao chịu thua . Chỉ còn cách là . . . là hoa sứ nhà nàng !
Từ nãy giờ ngồi im lặng , nghe vậy , Kim Loan vỗ tay lớp đốp tán
thường . Thằng Kiệt này ngu thật - Hắn ta chỉ cần thấy Kim Loan vỗ
tay như vậy thì đã gật đầu :
- Đúng , đúng tao cũng nghĩ vậy đó Chánh ạ.
Buổi chiều lan dần xuống . Những ánh nắng vàng rải xuống dòng
sông phía trước . Một ngày chủ nhật thú vị sắp trôi đi qua . Tôi ngồi
tư lự một mình . Một ngày đi qua rất nhanh , mới đạp xe từ ký túc xá
về Saigon , vậy mà sắp hết một ngày . Bích Châu đâu tôi chẳng thấy
. Tôi cảm thấy một nỗi buồn vô cớ len lén bước vào ngăn tim hiu
quạnh của mình . Chỉ riêng thằng Kiệt , tôi biết , hắn đang đến với
một niềm vui mới . Điều này chắc hẳn thằng Hương , thằng Chánh
cũng đã cảm nhận được . Và chiều dần xuống . Gió thổi lao xao qua
mái tóc dài của Kim Loan . Chúng tôi chia tay nhau . Bốn thằng học
cùng lớp , ngủ cùng phòng lại tiếp tục đi song đôi nhau về lại ký túc
xá . Chúng tôi đi dọc theo đường Tôn Đức Thắng . Những chiếc lá
rơi vạt vờ như cũng luyến tiếc một ngày đã đi qua . . .

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 9

Biết mình không thể nào chiếm lĩnh được Bích Châu . Đôi mắt tròn
lay láy kia không dành cho tôi những cái nhìn thân ái . Đôi bàn tay
mềm mại kia chưa một lần đặt trên vai tôi . Bích Châu xa vời vợi đến
nghìn trùng . Trong lớp học chỉ ngồi cách nhau một cái bàn nhưng tôi
tưởng chừng như xa lắc . Trong khi đó Kim Loan và thằng Kiệt xa
nhau đến 15 cây số mà tôi có cảm tưởng rất gần gũi . Những lá thư
tình đã níu kéo họ lại gần với nhau . Có chủ nhật thì thằng Kiệt đạp
xe về Saigon , hoặc có chủ nhật thì Kim Loan lại lên đây . Niềm hạnh
phúc ấy có thật trong đời sống sinh viên của thằng Kiệt . Điều đó làm
chúng tôi vui lây . Mỗi lần Kim Loan lên đây thì căn phòng của chúng
tôi nhộn nhịp hẳn lên . Bao giờ cô ta cũng mang lên những thức ăn
tươi mà trong ký túc xá có nằm mơ cũng không thấy . Nào là thịt , cá
, rau . . . Mỗi thứ một ít được gói gọn trong xách tay . Thế là cả ngày
chủ nhật đó , chúng tôi chỉ loay hoay với cái bếp , cái nồi để nấu

nướng cải thiện bữa ăn cho mình . Sự nhiệt tình của Kim Loan như vậy làm những cây tràm trước căn phòng của chúng tôi ngày càng trụi cành , trụi lá trông xác xơ đến là thảm hại . Từ đó , có Kim Loan đến , chúng tôi thấy đời sống thêm một chút mơ mộng , thi vị của những bữa ăn ngon miệng . ..

Nhưng không vì nhờ vậy mà môn học tiếng Nga của tôi khá hơn . Mỗi lần nghĩ tới môn học này , tôi lại nhớ đến người học giỏi nhất lớp môn này là Bích Châu . Cái tên đó làm tôi ngao ngán bỏ tập giáo trình xuống giường rồi lăn đùng ra ngủ với những vản thơ lan man trong đầu . Sáng nay , thi học kỳ hai môn Nga văn . Chao ơi , ngôn ngữ của những nhà văn kiệt tác như Dostoivsky , Léon Tolstoi . . . sao không chịu nhập vào đầu tôi ?

Buổi thi này chia ra làm hai phần . Phần thứ nhất là thi viết , phần thứ nhì là thi vấn đáp . Mọi sách vở giáo trình tiếng Nga đều được để ở ngoài cửa lớp . Mỗi sinh viên bước vào với tay không và chỗ ngồi cách xa nhau , khó có thể mà copy nhau được . Phần thi viết , không biết trớ trêu như thế nào mà cô Dung lại xếp tôi ngồi sau lưng Bích Châu . Buổi sáng này đã làm tôi ngáy ngất . Những sợi tóc lòa xòa trên tờ giấy làm bài tập của tôi . Không biết sợi tóc có linh hồn không nhỉ ? Tôi cảm thấy một niềm vui đang chậm bước vào tâm hồn mình . Bích Châu không hề biết điều đó , em cứ cắm cúi viết . Còn tôi , câu hỏi từ số một đến số năm đều xa lạ một cách đáng ghét . Khi cô Dung bước lên bục giảng , tôi thấy thời cơ thuận tiện đã đến . . . Tôi lấy cái bút của mình chạm nhẹ vào lưng của Bích Châu :

- Châu ơi ! Sáng nay Châu mặc áo màu đỏ đẹp ghê !

Em vẫn im lặng.

- Châu ơi ! Châu mặc áo đẹp sao Châu khó tính quá vậy ? Châu không rộng lượng một chút nào . ..

Những lời ba hoa của tôi chỉ làm cho em thêm im lặng mà thôi.

- Châu ơi ! Châu để tờ giấy thứ nhất qua phía tay trái giùm Lê một chút . Lê nhìn thử phần giải đáp của Lê có giống như của Châu không ?

Em lẳng lặng kéo bài làm của mình qua một bên theo yêu cầu của tôi , nhưng khó hiểu là em vẫn im lặng . Em xem trên đời này , cụ thể nhất là ở phía sau em không hề có ai tên Lê cả . Còn tôi , tôi mở tròn con mắt mà ghi lại nguyên xi những gì em đã viết . Vừa ghi vừa liếc nhìn , vừa vò đầu bứt tay như mình cũng đang suy nghĩ ghê lắm . Điều đó làm cô Dung không một chút nghi ngờ gì về tôi cả . Trong lớp học không khí im lặng lạ thường . Bọn thằng Chánh cũng đang cắm cúi xuống trang giấy bài tập . ..

- Châu ơi ! Tối nay Châu có bận chuyện gì không ? Lê mời Châu đi uống cà phê cho vui nghe . Thi xong rồi thì bọn mình ăn mừng chứ ! Châu không đáp . Em viết ra mảnh giấy nhỏ dòng chữ "có thật là ăn mừng hay hối lộ người ta ?" . A , hay đấy ! Chỉ riêng một dòng chữ như vậy cũng đủ sức cho tôi tạo cảm hứng để làm thơ . Sao mà trái tim tôi dễ dàng rung động như vậy . Bài thơ tôi chưa kịp làm xong , đã nghe tiếng chuông reng lên . Mọi người nhanh chóng dừng bút đem giấy làm bài của mình nộp cho cô Dung . Sau đó chúng tôi tiếp tục thi vấn đáp . Đây là môn mà tôi ớn nhất . Lo gì ? Tôi sẽ có cách của tôi . . . Khi chuẩn bị bước vào phòng thì thằng Chánh bảo :

- Nè Lê , cô Dung rất khoái đọc thơ . Mà cứ thú thật mà mày là thằng làm thơ , dù thơ chưa hề in báo nhưng cô Dung sẽ có cảm tình với mày ngay . Rồi sao đó thì mày tùy cơ mà ứng biến.

Tôi như người chết đuối vớ được cái phao giữa trùng khơi . Âm thanh và ngôn ngữ tiếng Nga trong buổi thi vấn đáp này đã tạo thành những đợt sóng hồng nhận chìm tôi xuống . Đùng hòng ! Tôi đã tự nhủ như thế.

Khi bước vào phòng , thoát thấy cô Dung , tôi đã nhoẻn miệng cười cầu tài . Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ . Cô Dung bảo :

- Anh hãy dịch câu này sang tiếng Nga "Có thêm một ngoại ngữ là ta sống thêm được một đời" và anh cho biết là đã sử dụng cách mấy ? Câu này , với trình độ kém cỏi của mình , nếu được ngồi bình tĩnh mà viết ra trên giấy thì tôi có thể làm được . Khổ nỗi , phải làm ngay lập tức . . . Tôi ú ớ như con vẹt mới được học dăm ba chữ . Cô Dung đành đoảng nhìn lên trần nhà . Tranh thủ lúc đó , đó là lúc mà cán bộ giảng dạy mệt mỏi và thích được nghỉ giải lao vậy ! Tôi vội nói :

- Thưa cô , em rất thích tiếng Nga , nhất là nền thơ ca cổ điển Nga với Puskin , Lecomngtov . . . rất tuyệt diệu . Những vần thơ đó nếu được đọc qua một lần rồi thì người ta sẽ không thể nào quên được .

..

- Anh thử đọc một bài thơ nào mà anh thích nhất , thơ của Puskin , bằng tiếng Nga.

Nghe cô Dung nói như vậy , tôi cứng lưỡi . Tôi lẩm nhẩm "Anh yêu em đến nay chừng như có thể . Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai" Và phải cố gắng lắm , tôi mới thốt ra được :

- Thưa cô , đọc thơ Puskin bằng tiếng Nga với cái giọng của em - Thì em sợ rằng cô sẽ ôm bụng mà cười thôi . Nhưng chính thơ của Puskin đã tạo nên cho em một cảm hứng làm thơ ạ !

Nói xong câu đó tôi thấy lưng mình lạnh buốt mồ hôi . Còn cô Dung thực sự ngạc nhiên :

- Anh cũng có làm thơ nữa hay sao ?
- Vâng , đúng như vậy thưa cô.
- Thôi được , vậy hôm nào anh chép cho tôi xin những bài thơ của anh nhé . Còn bây giờ anh hãy đọc một bài thơ của anh.
Không lẽ đọc thơ của mình ? Bọn lớp tôi sẽ nghĩ như thế nào về những bài thơ tôi đã làm vì Bích Châu ? Tất cả sẽ cười vào mũi tôi mà thôi . Nghĩ như thế tôi vội nói :
- Em có một tật xấu là không thể nào nhớ được thơ của mình , hôm nào em sẽ chép tặng cô sau . Còn bây giờ em xin đọc một bài thơ ngắn mà em rất thích.

Không đợi cô Dung có đồng ý hay không . Tôi đọc luôn một lèo :

- Xin lỗi em vì một lý do nào

Thềm nhà tôi vắng tiếng chân em bước

Thì lúc ấy - Lối đi ngoài cổng trước

Tôi vẫn tin cỏ chưa vội mọc đầy

Cỏ độ lượng cỏ cần biết rõ

Tôi có gì xúc phạm với em đây (Thơ Đoàn Vị Thượng)

Cứ như thế tôi đọc hết bài thơ "Xin lỗi em" của Đoàn Vị Thượng .

Đến chấm dứt câu cuối của bài thơ là "Cầu em được người tình như tôi đã yêu em" thì cô Dung hỏi tôi :

- Có phải câu này của Puskin không ?

- Thưa cô đúng vậy.

- Thôi được , mời anh ra ngoài . ..

Buổi sáng thi môn tiếng Nga đã đi qua một cách thanh thản . Và tôi nghĩ rằng : Tối nay sẽ qua phòng 4B rủ Bích Châu đi uống cà phê vậy . Khi tôi chuẩn bị bước ra khỏi phòng thì Kim Oanh đến . Người bạn gái này hoàn toàn không nằm trong dự kiến của tôi.

- Tối nay anh Lê có rảnh không ? Đi dạo chơi với Kim Oanh nhé , Oanh có điều cần nói với Lê.

Tôi vội mừng tượng đến "Đại lộ tình yêu" . Con đường rải nhựa chạy ngang dọc ngoài khu ký túc xá . Không biết tự bao giờ nó đã được sinh viên đặt cho cái tên kỳ diệu như thế . Đây là nơi sinh viên hò hẹn với nhau . Tuyệt nhất là những đêm trăng sáng như đêm nay , con đường như được trải một lớp trắng ánh bạc , và bao giờ cũng vang lên những tiếng cười trong trẻo của sinh viên . Tôi phân vân không biết trả lời như thế nào.

Liệu tôi qua rủ Bích Châu đi uống cà phê , em có đồng ý hay sẽ từ chối một cách thẳng thừng . Tôi rất sợ sự thẳng thừng đó . Tôi quan niệm : Đôi khi cần nuôi dưỡng một sự tưởng tượng mơ hồ nào đó , người ta bám víu vào nó để mà sống , cuộc sống sẽ thêm phần mơ

mộng đáng yêu hơn . Bích Châu đối với tôi phải chăng cũng chỉ là một sự tưởng tượng mơ hồ ? Còn bây giờ từ chối Kim Oanh thì cô ta sẽ nghĩ về tôi ra sao ? Lẽ nào , một thằng con trai cứ giữ mãi một thành kiến đã qua - Đối với một người bạn gái mà trước đây hai đứa như "cặp bài trùng".

"Thôi đi chơi với Kim Oanh vậy" . Tôi chắc lười tự nhủ với mình . Thú thật , đi chơi với Kim Oanh , tôi không hề thấy một sự hứng thú nào cả . Hình ảnh Bích Châu nằm nguyên vẹn trong tim tôi . Câu chuyện rời rạc không níu kéo cho hai đứa lại gần với nhau . Trên đầu chúng tôi là một vầng trăng sáng ngời , nhưng tôi vẫn hờ hững không một chút xúc động . Hai bên đường những vòm cây lấp lánh dòng sữa trắng tinh khiết , nhưng tôi vẫn không thấy cái gì đáng yêu hơn đâu . Hay là trong sự im lặng như vậy , người ta cũng có thể hiểu được bao nhiêu điều cần nói . Chúng tôi cứ đi sóng đôi bên nhau . Và tôi tế nhị không nhắc đến chuyện "Cha - Cha - Cha . . . chát xình" của thuở nào đã qua . Không lẽ cứ im lặng mãi . Kim Oanh hỏi tôi :

- Anh Lê ạ , trong các môn học anh thích nhất môn nào ?

Không cần suy nghĩ , tôi buột miệng đáp :

- Môn tiếng Nga !

- A , vậy là hai đứa mình cùng chung sở thích với nhau rồi đó.

Khi Kim Oanh vừa reo lên thì tôi thoáng thấy từ phía xa có bóng dáng của ai đó rất thân tình đang đi ngược chiều về phía mình . Tôi chợt rùng mình . ..

- Hay là bọng mình vào bãi cỏ này ngồi chơi , nghỉ chân một chút , Kim Oanh ?

- Vâng.

Hai đứa ngồi bệt xuống bãi cỏ . Cỏ mượt như hạnh phúc . Kim Oanh không hề biết tôi đang đắm đắm nhìn lên lẽ đường . Tim tôi như bị ai bóp nghẹn lại . Người mà tôi thoáng thấy chính là Bích Châu . Em đang đi với một nam sinh viên khác . Người con trai này tôi không biết tên . Có lẽ , càngh ta học ở khoa Vật Lý . Còn nghi ngờ gì nữa , khi hai người cầm tay nhau thân mật . Cầm tay nhau chỉ xảy ra với những ai đã "phải lòng" với nhau . Tôi vội cúi mặt xuống , xấu hổ như bị ai bắt quả tang đang làm một việc gì mờ ám . Kim Oanh không đủ thông minh để hiểu được điều đó . Cô ta cứ huyền thuyên hỏi :

- Anh Lê nè , bắt đầu từ tối mai , sau khi cơm nước xong thì mình lên giảng đường học thêm môn tiếng Nga nhé ! Có hai người trao đổi với nhau thì mới mau tiến bộ được anh Lê ạ !

Tôi còn biết nói gì bây giờ ? Tôi chỉ muốn mau chóng trở về phòng để nằm hồi tưởng lại giây phút bất ngờ vừa qua . Nhưng Kim Oanh

quyết không tha tôi.

- Anh Lê , có đồng ý không ? Khi nào học xong quyển giáo trình năm thứ hai thì bọn mình dịch những bài thơ Nga ra tiếng Việt để đọc cho nhau nghe.

Lại chuyện thơ thần , tôi chán ngấy hết thấy mọi thứ trên đời này .

Tôi muốn được về nên đã gật đầu đồng ý với Kim Oanh . Trên đường về ký túc xá ngược lên trời tôi đã thấy những vệt sao rơi . . .

Hồi ngồi sao xa thăm thẳm có chia xẻ giùm tôi nỗi buồn này không ?

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 10

Tôi trở về căn phòng số sáu của mình . Bọn thằng Chánh vẫn còn đi chơi chưa về . Tôi leo lên chiếc giường sắt quen thuộc với tất cả sự mệt mỏi . Ngọn đèn trong phòng không đủ sáng với màu vàng vọt vờ dễ chịu . Tôi phải làm gì bây giờ ? Tiếng muỗi bay vo ve như muốn gửi đến tôi một lời van xin nào đó . Có nên kể chuyện này cho bọn thằng Chánh biết hay không ? Biết đâu bọn nó sẽ có cớ để trêu chọc tôi nữa thì thật phiền . Nằm lan man một hồi , tôi quyết định sẽ ghi cho Bích Châu một bức thư . Để tuyệt đối bí mật , tôi sẽ không ghi tên em . Chỗ đó tôi sẽ ghi sau . Lá thư này sẽ tự tay chuyển cho em - Coi như một hòn dỗi hay một sự trình bày nỗi lòng của mình ? Và tôi cầm đầu xuống trang giấy trắng tinh :

Bạn thân ái ,

*Đêm nay trên bầu trời kia có thiên thần nào của
thời cổ tích đi dạo hay không ?*

Sao tôi thấy ngôi sao nào cũng lấp lánh

*Hồi cô bạn mắt tròn cũng lấp lánh như ẩn chứa
một ngôi sao*

Điều đó làm tôi ngủ thấy chiêm bao

*Thấy bạn ngồi học bài cuối sân trường có đàn chim
đến hót*

Và cỏ cũng xanh hơn ngày thường

*Không biết bạn có thường ăn kẹo không mà giọng
nói rất ngọt*

*Tất cả những điều này đã làm tôi . . . "mén" bạn
nhiều hơn*

Bạn thân ái ,
Nếu đêm nay , bạn có giận hờn
Tôi chỉ thấy phía trái ngực mình bỗng dưng đau nhói
Tôi sẽ thành một kẻ mộng du hát những bài ca
không đầu không cuối
Hát rằng "Cô bé quàng khăn đỏ ơi xin mở nụ cười
an ủi lấy tôi"
Những ngày đến giảng đường thấy bạn , dù thấy
tình cờ tôi cũng đầy ắp niềm vui
Tôi sẽ thức một triệu đêm để học tiếng Nga thật giỏi
Để chúng ta còn được có dịp ngồi bên nhau trò
chuyện rất dễ thương
Bạn biết không , bạn là một thiên đường
Tôi là người đầu tiên phát hiện ra điều đó
Xin gặp tôi , bạn đừng giả vờ khúc khích cười
rất nho?

Rồi bỏ đi theo cánh bướm trắng bay về (Thơ Lê Minh Quốc)

Viết đến đây thì bọn thằng Chánh lục đục kéo về . Bọn nó đã làm tôi
cụt hứng . Thằng Chánh leo lên igường tôi tò mò hỏi :

- Mày làm cái gì đó vậy Lê ? Có phải lại làm thơ tặng Bích Châu
không ? Mày đưa đây bọn tao chuyển giùm cho . Không nhận một
thù lao nào đâu , mày đừng có ngại.

Thằng Kiệt nói nửa đùa nửa thật :

- Dạo này em Bích Châu hay hỏi tao về mày là một người như thế
nào ? Có hay ký nợ quán cà phê của bà Tư Cày không ? Nếu mày
nợ Ở đó bao nhiêu thì em sẽ cho tiền mày để trả nợ . Nói tóm lại là
em rất có cảm tình với mày.

Thiệt đáng ghét . Sự xuất hiện của bọn nó chỉ làm tôi mất đi cảm
hứng mà thôi . Nàng thơ vốn khó tính nên đã bỏ tôi rồi . Trong khi đó
bọn nó cứ bám lấy tôi , thằng Hương thêm vào :

- Nè Lê , thằng Kiệt nói vậy là không trung thực đâu . Tao nghĩ rằng
Bích Châu đã thực sự yêu mày rồi đó . Tại mày không để ý chứ bạn
bè trong lớp ai mà không biết điều đó.

Những lời tán tỉnh bốc phét như vậy làm tôi thấy vui vẻ chút đỉnh . Có
nên nói thật những điều mà mình đã thấy không ? Tôi chưa biết
phải bắt đầu như thế nào thì thằng Chánh nói tiếp :

- Mày cứ đưa thư đây , bọn tao cố gắng hết sức để giúp mày lọt vào
mắt xanh của em . Tao sẽ nói là mày trần trọc mười lăm đêm mới
viết được lá thư mùi mẫn như thế . Em sẽ đọc , rồi em sẽ nói rằng
"Em thương anh quá anh Lê ơi" Hì , hì . ..

- Nhưng bọn mày để tao viết xong đã chứ ?
- Không cần phải viết đầy đủ thì đó mới là thư tình có chất lượng .
Càng ngắn càng tốt . Càng dang dở thì càng gợi cho em sự tò mò để
gặp mặt mày mà tìm hiểu thêm bao điều mày chưa nói trong thư . Có
đúng vậy không Lê ?
- Sáng mai , vào lớp học thì tao sẽ nhờ bọn mày chuyển giùm.
Câu chuyện tạm dừng đến đó . Mỗi thằng leo lên chiếc giường sắt ọp
ẹp của mình để ôn lại bài vở cho ngày mai . Riêng tôi , tôi không biết
mình nên buồn hay nên vui . Hình ảnh bắt gặp ở ngoài "Đại lộ tình
yêu" đã làm tôi gặp trong giấc mơ đêm ấy là những ác mộng mà thôi
. . .

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 11

- Ác mộng trong giấc mơ chỉ đến có một chút rồi tan biến đi . Và khôn
khổ nhất là tôi gặp ác mộng đó trong đời thường của mình , nó lại có
thực nên tôi càng tự trách về sự cả tin của mình.
- Chiều nay , tan học về tôi đang đi theo bọn thằng Chánh ra quán bà
Tư Cày uống nước , bỗng nghe có ai gọi sau lưng mình :
- Anh Lê ! Anh Lê !
- Tôi quay lại , thì ra Kim Oanh đang vẫy gọi tôi . Nhìn gương mặt rạng
rỡ kia , tôi đoán cô ta đang có một niềm vui lớn lao nào đó . Cô ta
đang nhận được tiền trợ cấp gửi vào ? Tôi đứng lại đợi.
- Anh Lê ơi , anh làm em rất cảm động , ngồi trong lớp em học em
đâu có để ý để tử vào bài vở gì đâu . . .
- Chuyện gì vậy ? Cuộc hẹn hò đi chơi hôm kia , tôi có làm gì đâu mà
để lại trong tâm trí cô ta những ấn tượng mạnh mẽ như vậy ?
- Từ nay em mới hoàn toàn hiểu anh đó anh Lê ạ !
- Tại tôi ù ù . Tôi chẳng hiểu ắt giáp gì cả . Có phải vì lời hứa mỗi tối
hai đứa lên giảng đường học chung ? Có lẽ vậy chăng ?
- Bây giờ em mới biết là anh làm thơ rất hay . Anh theo học khoa Văn
là đúng , biết đâu nay mai anh sẽ trở thành một người nổi tiếng . . .
- Khi đó anh đừng có quên em nhé !
- Tôi ngập ngừng trả lời :
- Thơ anh làm chỉ có tạm tạm thôi . Có gì đâu mà Kim Oanh khen
quá vậy

- Không thơ anh hay lắm , bạn em đọc đưa nào cũng khen anh nức nở.

- Thôi đừng có chọc quê anh nữa.

- Không , em nói thật mà . Anh không tin thì hỏi mấy nhỏ bạn của em thì anh biết liền hà . . .

Nghe đến đây tôi bỗng giật mình , thơ thần gì vậy cả ? Tôi nhớ là tôi chưa hề đọc thơ hoặc đưa thơ của mình cho Kim Oanh kia mà . . .

Sao câu chuyện khó hiểu quá vậy ? Trong khi đó thì Kim Oanh vẫn hoạt bát , nhí nhảnh với tôi :

- Anh Lê nè , có phải thật sự khi thấy em thì anh cảm thấy rất vui hay không ?

Tôi biết nói gì bây giờ đây ? Tôi đáp cho qua chuyện :

- Ờ , ờ vui lắm.

- Anh Lê nè , thiên đường có thật hay không ?

Cô bé này ngớ ngẩn hay sao mà lại hỏi tôi những câu ngớ ngẩn như vậy ? Thiên đường và địa ngục quỷ quái gì ở đây . Kim Oanh hỏi như vậy là nhằm mục đích gì ? Hay để xác định lại đức tin của tôi chăng ? Có trời mà biết được cô ta muốn hỏi cái gì . Tôi đành gật đầu :

- Thiên đường có thật Kim Oanh ạ.

- Nhưng anh thích được lên thiên đường hay không ?

Thú thật , sau bốn tiếng đồng hồ vật lộn với hai môn Triết học và Hán Nôm đã làm tôi mệt óc lắm rồi . Sao chiều nay gặp cô bé lảm chuyện này . Tôi ngẩn ngơ thì cô ta lại hỏi tiếp :

- Anh có thích được lên thiên đường hay không ?

- Sao Kim Oanh lại hỏi anh điều đó ?

Cô ta nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Bộ anh quên rồi sao ? Sao mà anh vội vàng quên những lời lẽ mà anh đã dành cho em như vậy ?

Lời lẽ nào tôi đã dành cho Kim Oanh ? Tôi cũng không nhớ nữa .

Hay trong năm thứ nhất tôi có hứa hẹn gì chăng ? Nhưng chuyện ấy đã xưa lắm rồi . Ai mà còn nhớ được nữa ? Lúc đó , Kim Oanh bảo với tôi :

- Anh Lê nè , hai đứa mình vào quán uống nước đi anh Lê.

Vừa ngồi xuống chiếc ghế mây - Chưa kịp gọi hai ly nước chanh thì Kim Oanh đã mở miệng đọc :

- *Bạn biết không , bạn chính là một thiên đường*

Tôi là người đầu tiên phát hiện ra điều đó

Xin gặp tôi , bạn đừng giả vờ khúc khích cười rất nhỏ?

Rồi bỏ đi theo cánh bướm trắng bay về . . .

Nghe Kim Oanh đọc như thế , tôi cảm thấy choáng váng . Trời đất ơi

! Vậy là bọn thằng Chánh đã hại tôi rồi . Hèn chi nãy giờ cô ta chỉ nói toàn những chuyện mà người "trong cuộc" mới thật sự hiểu hết được . Tôi bị lừa vớ này đúng là . . . Bình tĩnh lại tôi mới hỏi :

- Nè Kim Oanh , lá thư của anh đâu rồi ?

- Em đã đưa cho bạn bè em mượn đọc rồi . Chúng nó thích lắm.

Cô ta trả lời với tôi bằng giọng hoan hỉ bao nhiêu thì ruột gan tôi càng rối bời bấy nhiêu . Vậy là hết . Vậy là hết mơ với mộng . Bích Châu ơi hỡi Bích Châu.

Lá thư chết tiệt kia đã được chuyển đi đến mọi nơi . Nhưng người mà tôi mong muốn để mắt vào thì chẳng thèm đọc bao giờ . Từ đó cả khu ký túc xá biết đến "mối tình" của tôi với Kim Oanh . Tôi cũng chẳng buồn mà đính chính lại . Mỗi tối tôi ngoan ngoãn cắp sách vở lên giảng đường ngồi học với Kim Oanh . Kể ra cũng thú vị , Oanh trông bệch bệch , ruột để ngoài da như vậy , nhưng lại là người khá tế nhị . Nàng đã để ý đến tôi từng chút một . . . Mỗi tuần , nàng lại qua bên dãy phòng nam một lần và hãnh diện bước vào phòng của tôi , nàng ngồi như con mèo nhỏ đem hết quần áo của tôi ra khâu những chỗ sút đường chỉ đơm lại nút áo . . . Điều đó làm tôi thật sự thấy nàng là người đáng yêu nhất trên đời này . Trong khi đó , Bích Châu cũng làm như ra vẻ "người dưng nước lã" đối với tôi , chứ không hề có sự vui vẻ hay ghen tức gì cả . Còn tôi , nỗi nhớ về Bích Châu ngày một tan đi , không còn để lại những gì sâu đậm trong ký ức của mình . Điều đó cũng giống như ta ném một viên sỏi xuống dòng sông , những gợn sóng loang ra , loang ra - Rồi sau đó trở lại yên tĩnh như thuở ban đầu . Và không hiểu tự bao giờ , Kim Oanh đã trở thành "người nhà" của căn phòng số sáu mà chúng tôi đang ở . Nhưng thật tình , thời gian trôi qua tôi cũng không dám tiết lộ do nguyên nhân mà bọn thằng Chánh đã đưa lá thư của tôi cho Kim Oanh . Nhưng sự việc không phải cứ êm đềm như tôi đã tưởng . Nhân kỷ niệm ngày thành lập Đoàn , ban chấp hành Đoàn của toàn khu ký túc xá đã phát động "phong trào thi đua văn nghệ để lập thành tích chào mừng ngày sinh nhật Đoàn" . Câu thông báo dài loằng ngoằng như vậy tôi phải đọc đến hai lần mới hiểu hết được nội dung của nó . Lớp tôi đã tham gia bằng một vở kịch tự biên . Thằng Hương , thằng Kiệt và Phong Lan được lớp giao nhiệm vụ phải sáng tác ngay một vở kịch để dự thi . Vở kịch "cây nhà lá vườn" được bọn nó biên soạn trong vòng hai ngày . Đó là những ngày căn phòng của tôi nhộn nhịp hơn bao giờ cả . Thằng Kiệt lên thư viện ôm về một mớ sách như "Sáng tác kịch rất dễ" hoặc "Cách viết một vở kịch" và hàng chục quyển tạp chí sân khấu để nó tham khảo . Thằng Hương cũng vậy , nó suốt ngày đi hỏi

mọi người những câu như : Tâm lý của cán bộ đoàn gương mẫu biểu hiện ra sao trong học tập ? Hoặc tâm lý của nữ sinh viên khi yêu cán bộ Đoàn thì bộc lộ ra sao . . . Còn Phong Lan thì lập kế hoạch lên một "cốt truyện" thật . . . ly kỳ , hấp dẫn.

Sau những ngày miệt mài lao động như vậy vở kịch đã hoàn thành . Tên của nó là "Sau một góc hành lang" đã được ba tác giả mang ra trình bày lại cho cả lớp để góp ý thêm . Nội dung có thể tóm tắt như sau :

"Có một đôi bạn nam nữ sinh viên quen nhau từ hồi còn trung học . Họ rất thân với nhau và thường xuyên cặp kè với nhau khi đến giảng đường cũng như khi đi chơi . Điều đó đã làm cho một cán bộ Đoàn của lớp lấy làm khó chịu . Anh ta lập luận : Sinh viên không được quyền yêu nhau quá lộ liễu như vậy , làm ảnh hưởng không tốt đến học tập và đạo đức của một đoàn viên . Anh ta ra sức "phá hoại" tình cảm của đôi bạn ấy bằng quyền lực trong tay của mình . Nhưng tiếc thay , không thành công , bởi vì đích của những hành động ấy xuất phát từ một động cơ : Anh ta yêu thầm cô nữ sinh viên kia .".

Với nội dung như thế , nhưng bọn thanh Kiệt đã "kéo" ra những màn , những cảnh đối thoại với nhau trong vòng một tiếng rưỡi đồng hồ , nghĩ cũng giỏi . Vấn đề đặt ra được bàn cãi gay go nhất : Ai sẽ là nhân vật trong vở kịch này ? Thành Chánh đưa tay xin phát biểu :

- Thừa các bạn , với nội dung này tôi tin rằng chúng ta đã nói lên phần nào về những phần tử xấu làm ảnh hưởng đến tổ chức Đoàn . Về nhân vật nam thì tôi đề nghị chọn bạn Lê . Lý do là bạn ấy từ bộ đội về , cũng quen xuất hiện trước chỗ đông người hơn . Hơn nữa bạn ấy còn được cái là ăn to nói lớn , nên những màn đối thoại được phát âm rõ hơn người khác . . .

Tôi chết điếng người . Cái trò lên sân khấu thì tôi chưa bao giờ biết đến cả . Như có một sự thông đồng trước với nhau , thành Hương đứng lên có ý kiến :

- Bạn Chánh nói như vậy là rất khách quan , hoàn toàn mong muốn cho vở kịch của lớp ta giành giải nhất trong cuộc thi lần này . Về vai nam tôi cũng nhất trí như vậy . Nhưng có điều về vai nữ theo chủ quan của tôi là chúng ta nên chọn Bích Châu . Lý do đơn giản là năm thứ nhất Bích Châu cũng đã từng đóng kịch và diễn xuất rất đạt.

Thành Hương còn ma mãnh hơn nữa , để thu phục sự đồng ý của mọi người , nó bèn nói thật to :

- Ý kiến của tôi là vậy , nếu bạn nào nhất trí thì xin cho một tràng pháo tay . . .

Vậy là những người có tên hết thời gian mà tranh cãi xin rút lui , cả

lớp vỗ tay ào ào . . . Ai cũng muốn tránh né việc đóng kịch . Nào là phải tranh thủ học kịch bản , phải dành thời gian để tập dợt , phải tập đi đứng cho giống với nhân vật mà mình đang diễn xuất . . . Còn cán bộ Đoàn thì có người xung phong đóng - Chính là thằng Kiệt . Sự xung phong như thế , thằng Kiệt càng được các bạn trong lớp hoan hô . Tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt , mở miệng cười như thích thú về vai trò được lớp giao phó . Riêng Bích Châu thì sao tôi không rõ . Khi trở về phòng tôi bảo thằng Chánh :

- Mà làm tao kẹt quá , tao đóng vai yêu đương nhứt với Bích Châu thì làm sao dao đóng cho hay được . Cứ mỗi lần nhớ đến sự hờ hững của em là tao đã quên hết "đối thoại" rồi.

- Mà yên chí , ngoài đời nhiều khi tán tỉnh không được nhưng trên sân khấu sẽ ngược lại . Bộ mày không biết có những trường hợp , nhờ đóng với nhau mà người ta vốn thù ghét nhau lại trở nên yêu nhau thì sao ?

- Nhưng tao bây giờ có còn yêu em Bích Châu nữa đâu . Mày cũng thừa biết là tao đã có Kim Oanh rồi mà . . .

Thằng Chánh cười lớn :

- Cho tao xin cái khù khờ của mày đi Lê ơi ! Mày chỉ đóng kịch với nó , chứ mọi người có ép mày phải yêu nó đâu mà mày phân trần dữ vậy ?

Tôi hôm đó lên giảng đường ôn tập với Kim Oanh , tôi kể lại cho nàng nghe . Kim Oanh ngược lại tỏ thái độ rất đồng ý tôi tham gia đóng kịch . Nàng đã giành hết thời gian ôn tập để chép lại phần "diễn xuất" của tôi bằng nét chữ đẹp trên những tờ giấy trắng . Và không quên dặn dò :

- Tối trước khi đi ngủ anh nên dành một ít thời gian để đọc lại , anh đọc lại vài lần và cộng thêm những lần tập dợt thì sẽ nhớ ngay . Anh đừng có lo.

Trong lúc đó , tôi lơ đãng nhìn quanh giảng đường . Ban ngày thì chật chội nóng nực và ồn ào , nhưng ban đêm thì yên tĩnh lắm . Chỉ có một số sinh viên thích ánh điện sáng mới đến giảng đường ôn tập , còn lại tất cả dường như ở lại phòng mình đăm chiêu cùng trang giáo trình với ánh điện mờ mờ vì . . . quăng đường từ ký túc xá đến giảng đường cũng không gần lắm . Tôi hỏi Kim Oanh :

- Đêm văn nghệ , ở bên khoa Sử của lớp em tham gia những tiết mục gì ?

- Một song ca , một đồng ca và một tiết mục múa hoạt cảnh.

- Em có mặt trong những tiết mục đó không ?

- Có , em được chọn vào ban đồng ca , nhưng lớp trưởng lại xếp em

đứng hàng dưới vì em cao quá.

Kim Oanh trả lời tôi có chút ngượng ngập . Và cúi xuống viết tiếp phần "diễn xuất" cho tôi , tôi muốn cầm lấy bàn tay kia . . . Nhưng tôi không dám.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 12

Những sự trớ trêu nhất vẫn có thể xảy ra một cách hợp lý nhất . Dù Kim Oanh thật sự có cảm tình với tôi , tôi chưa dám cầm tay , nhưng với Bích Châu thì dạo này tôi được cầm tay dài dài . Em tự nguyện và vui vẻ đưa tay cho tôi cầm thế mới tuyệt chứ ! Những lần tập kịch , tôi làm như thể trước cặp mắt tán thưởng của bạn bè trong lớp . Chúng tôi tập kịch vào bất cứ thời gian nào rảnh rỗi . Có thể là tập vào buổi tối , hoặc được nghỉ hai tiết sau là chúng tôi sà vào chuyện tập kịch . Cả lớp chỉ tham gia văn nghệ bằng một vở kịch , nên đoàn kịch chúng tôi rất được bạn bè động viên . Thủy Đại là lớp trưởng đã ủng hộ bằng cách trích một số tiền quỹ của lớp - Để bồi dưỡng chúng tôi bằng những ly trà đá trong những lần tập như vậy . Say mê với việc tập kịch , tôi càng ít có thời giờ gặp gỡ riêng với Kim Oanh . Thăng Kiệt vừa đóng vai cán bộ Đoàn , lại kiêm luôn chức "đạo diễn" , chiều nay nó bảo tôi :

- Lê nè , đoạn này đã bước qua màn hai , tức là giữa mày với Châu đã yêu thật sự rồi - Chứ không còn tán tỉnh nữa , do đó , thái độ đi bên Châu không còn rụt rè như trước nữa . Mày phải đi thế này , thế này . . .

Vừa nói , thăng Kiệt vừa đi làm mẫu cho tôi thấy . Hắn đi chậm rãi bên Châu , đi được mười bước thì hai đứa đứng lại , hắn đứng khoanh tay nhìn vào Châu . Chỉ riêng vài động tác ngẩn ngủ như thế , tôi cảm thấy rất tình tứ , đáng yêu vô cùng . Tôi cũng bắt chước làm y hệt như vậy . Thăng Kiệt nói tiếp :

- Bây giờ mày với Châu đối thoại đi , không được cầm giấy nghe chưa ? Nào , một , hai , ba . . .

Tôi mở miệng như trả bài họ thuộc lòng :

- Hà ơi ! Hôm nào chúng mình đi xem phim chứ ! Anh cam đoan với em là phim này rất hay , phim này được làm từ quyển "Những người khốn khổ" của Victo Hugo cảm động lắm . . .

Châu chưa kịp đáp thì thăng Kiệt đã vội xua tay :

- Hồngбет, nói chuyện với người yêu thì giọng phải chậm rãi và trầm tính hơn nữa. Còn Châu trong vai Hà lúc này thì phải ngó lơ mơ xuống đất thì mới hợp cảnh hơn. Nào bắt đầu...

Tôi lại diễn xuất từ đầu. Khi đó Châu nghiêng nghiêng nhìn tôi và trả lời:

- Anh Phúc này, sắp đến thi học kỳ rồi, bộ anh không nhớ sao? Anh lúc nào cũng xi - Nê với xi - Niếc em không thích đâu!

- Vậy thì!

- Vậy thì sao anh Phúc?

- Thì anh đi xem một mình rồi về nhà kể lại cho em nghe vậy!

- Anh nói vậy bộ không sợ em giận à?

Châu diễn xuất rất khá, câu nói ấy như xuất phát từ tấm lòng của mình. Bất chợt tôi thấy xốn xang... Vừa diễn đến đó thì khán giả, tức bạn bè của tôi trong lớp đã vỗ tay lộp độp.

- Hay lắm, hay lắm. Bis, bis...

Thằng Kiệt hứng chí nói thêm:

- Khoang, cứ diễn tiếp đi. Lúc này thì cán bộ Đoàn xuất hiện.

Nhưng hai đứa vẫn làm như không biết tay Sơn đang rình nghe.

Thế là từ phía sau cánh gà Kiệt bước ra. Dáng điệu hần đi rất bệ vệ, trên tay có ôm một chồng sách rất dày. Buồn cười nhất là thằng Kiệt phải hóa trang thêm cặp kính cận thị, hần cứ phải liên tục nhích nhích lỗ mũi:

- A, tui bắt quả tang đấy nhé. Các đồng chí lại tụ tập ở dãy hành lang này làm gì? Phẩm chất đoàn viên ở đâu mà các người cứ gập gối lén lút như vậy? Tui sẽ đem việc này ra chi đoàn để kiểm điểm. Theo kịch bản lúc này là tay Sơn cán bộ đoàn lật quyển sách dày lên để trích đọc một lời "kinh điển" về công tác Đoàn và làm rơi chiếc kính cận thị. Thằng Kiệt làm tuyệt quá, nó diễn xuất giống y hệt những tay cán bộ quan liêu mà tôi có lần xem trên truyền hình. Bạn bè tôi liên tục vỗ tay:

- Khá lắm, hay lắm. Bis, bis...

Cứ thế chúng tôi tập khá nhuần nhuyễn cảnh hai. Đôi lúc tôi cũng không phân biệt được: Trên sân khấu hay giữa đời thường tôi và Châu yêu nhau. Có bao giờ điều đó trở thành sự thực không Bích Châu? Với một vai như thế, tôi càng khoái chuyện tập kịch. Tưởng đâu khó lắm, chứ được cầm tay, được công khai nói yêu là tôi đã thấy hấp dẫn lắm rồi. Trong một lần giải lao, tình cờ nhìn xuống hàng ghế "khán giả" tôi thấy một gương mặt lạ. Và những lần sau cũng đều thấy như vậy. Tôi tò mò tìm hiểu thì được biết đó là Phát - Sinh viên năm thứ hai khoa Vật lý. Trí nhớ của tôi chợt nhớ đến một

đêm trắng cách đây khá lâu , Bích Châu và Phát đã cầm tay nhau dạo chơi trên "Đại lộ tình yêu" . Điều ấy làm tôi nửa bức tức , nửa muốn trả thù . Trả thù như thế nào tôi cũng không biết nữa . Tôi chỉ biết âm thầm tập kịch thật hay , diễn xuất thật đạt . Để làm gì nhỉ ? Phải chăng chỉ để "trêu gan" Phát cho bỏ ghét ? Phải chăng đó cũng là một cách an ủi , vuốt ve tự ái nhỏ nhen của chính mình ? Bích Châu không hiểu điều đó , cứ mỗi lần tập xong là em vội vã trở về phòng của mình . Không hề biểu lộ cho tôi thấy một sự hứa hẹn nào tốt đẹp cả . Tưởng như khi Kim Oanh xuất hiện thì cảm xúc đầu đời đã tan biến rồi , nhưng không , hình ảnh về Bích Châu bỗng dưng sống lại mãnh liệt trong trái tim tôi . Bao quên lãng đè nén sâu thẳm ở tâm hồn bỗng dưng bùng cháy lên . . . Bích Châu lại trở về chiếm ngự lấy tôi . Đêm từng đêm , có lần tôi ngủ thấy trong giấc mơ chính tôi đã dẫn em đi chơi như trong kịch bản mà chúng tôi đang tập dợt . Đây có phải là một dấu hiệu tốt lành ? Khi tập kịch xong , tôi trở về nằm lì trên giường của mình . Tôi quên đi lời hẹn với Kim Oanh sẽ dẫn nàng đi uống cà phê . Không phải vì sự mệt mỏi , mà sự chán ngán nào đó đã choáng ngợp lấy tôi . Thăng Hương , thăng Chánh tưởng tôi mệt mỏi vì những ngày này , nên đã mua cho tôi một ly sữa đậu nành nóng đặt ở đầu giường . Tôi nằm thờ ngẩn thờ dài được chừng mười lăm phút thì Kim Oanh lay tôi dậy . Nàng mặc chiếc áo màu hoa cà , dường như là áo mới may mà nàng thích nhất . Kim Oanh kéo chiếc ghế nhỏ ngồi phía dưới chân tôi và hỏi :

- Anh Lê ốm hay sao ? Ai mua sữa cho anh vậy ? Em đỡ anh ngồi dậy uống hết ly sữa này nhe !

Thú thật , tôi cũng thấy xao động tâm hồn vì sự quan tâm của nàng lâu nay đối với tôi . Nhưng từ sau những lần tập kịch thì sự xao động ấy càng phai dần . Tôi cảm thấy thương thương Kim Oanh thế nào ấy . Nhưng rõ ràng đấy chỉ là một sự thương hại mà thôi . Có phải tôi đã không dứt khoát ngay từ đầu , nên mới dẫn đến tình trạng éo le như vậy ? Lẽ ra khi phát hiện bọn thăng Chánh đã "trao nhầm địa chỉ" lá thư tình cho Kim Oanh - Thì tôi cũng phải có một thái độ minh bạch . . . Khốn nỗi tự tôi - Làm sao tôi có thể dính chính mọi điều đã xảy ra ?

- Cám ơn em , anh vẫn khỏe chứ không đến nỗi như thế nào đâu . Em đừng lo.

Nói xong , tôi vươn vai ngồi dậy và nhảy xuống giường . . . Tôi bước ra sân và hít thở khoan khoái . Kim Oanh rạng rỡ gương mặt và tỏ ý vui mừng thật sự . Không ai nói với ai một lời nào , chúng tôi lững thững bước ra khỏi phòng ký túc xá . Ánh trăng sáng mờ mờ như

muốn che giấu đi sự ngượng ngùng của tôi . Kim Oanh không hiểu được điều đó . Nàng vẫn cười nói huyền thuyên , còn tôi cứ ầm ừ cho qua chuyện . Mặc dù đi song đôi , nhưng đầu óc tôi chỉ nhớ đến giọng nói , ánh mắt của Bích Châu trong những lần tập kịch quay về ám ảnh . Chỉ đi mới mười lăm phút , tôi lấy cớ trong người hơi mệt để đòi về . Kim Oanh gật đầu đồng ý một cách miễn cưỡng . Điều đó làm tôi áy náy . Sao bọn thằng Chánh lại đưa tôi vào tình huống khó xử như thế này ? Tôi phải tìm ai để "gỡ rối tơ lòng" giúp tôi bây giờ ? Càng nghĩ tôi càng muốn nguyên rửa bọn thằng Chánh thật thậm tệ.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 13

Tôi đã có cách trả thù thằng Chánh . Năm học đầu tiên những sinh viên tập trung về đây học đều ngớ ngẩn như những chú chim non , những con chim lần đầu tiên xa mái ấm của mình nên đều muốn gần gũi làm quen với nhau . Người đầu tiên hỏi chuyện với tôi là thằng Chánh . Có lẽ , nó thấy tôi lơ ngơ trong bộ quần áo bộ đội cũ mèm và cũng có thể do gương mặt hơi ngớ - Nên thằng Chánh đến vỗ vai tôi thân tình : - Ông có quen ai trong lớp mình không ?

Câu hỏi vô duyên lạ !

- Mình không quen ai cả . ..

- Vậy tôi làm quen với ông nghen !

Thế là thằng Chánh sà vào chỗ ngồi bên cạnh tôi . Trò chuyện một hồi , chúng tôi đổi cách xưng hô lúc nào cũng không rõ . Thằng Chánh ghé tai nói nhỏ :

- Chút xíu nữa thì Ban tự quản sẽ chia phòng để ở , tao với mày chung một phòng . Mày nhìn xem đứa nào hợp nhãn thì nói tao , để tao rủ vô phòng mình cho cùng hội cùng thuyền.

Tôi nhòm người lên dáo dác tìm thử xem , thì ngay lúc đó , một người bạn trai trong lớp tôi đã đứng lên phát biểu :

- Trong buổi họp mặt đầu tiên của lớp mình , tôi đề nghị chúng ta chơi trò "bắn tên" để tìm hiểu tên tuổi lẫn nhau . Có biết tên tuổi thì chúng ta mới dễ quen nhau.

Người phát biểu lòng vòng đó chính là thằng Kiệt . Với trò chơi này , thằng Kiệt cầm lấy danh sách của lớp và hô "Bắn tên , bắn tên" cả tập thể sẽ đồng thanh hỏi lại "Tên chi , tên chi ?" Thì thằng Kiệt nhìn

vào danh sách mà gọi từng người một . Ai trúng tên mình thì đứng dậy . Nhờ đứng lên như thế chúng tôi dần dần biết hết tên trong lớp . Nhưng đến cuối cùng có người vắng mặt - Chính là thằng Hương . Thấy Kiệt hoạt bát , năng động như vậy nên tôi mới nói thằng Chánh rủ nó vào ở chung phòng . Còn thằng Hương thì đến chiều tối mới lò mò đến nơi , vì xe từ Biên Hòa lên ký túc xá hư dọc đường . Và nó được lớp trưởng phân vào ở với bọn tôi . Và năm thứ nhất đến bây giờ chúng tôi ở chung phòng như vậy nên tình thân càng gắn bó Càng nghĩ lại tôi thấy vui vui , sao hồi đó ngớ ngẩn đến thế ? Cái gì đối với tôi cũng đều lạ lẫm . Bất cứ công việc gì chúng tôi cũng đều làm chung với nhau , từ ăn uống , tắm giặt đến cả khi lên giảng đường Nhưng đêm nay , tôi quyết "trả thù" thằng Chánh cho bằng được . Tôi gọi thằng Hương leo lên giường mình :

- Nè Hương , tao với mày hiệp đồng với nhau xỏ mũi thằng Chánh một vỏ đi . . .

- Nhưng để làm gì ?

- Để cho vui chứ còn làm gì nữa !

Thằng Hương vỗ tay tán đồng . Hai đứa nằm bàn bạc một hồi , thằng Hương lấy giấy bút ra và nằm dài trên giường của tôi bắt đầu viết :

"Chị Hạnh Dung thân mến ,

Em tên là Quốc Chánh , sinh viên năm thứ hai khoa Văn . Là một công dân được quyền bầu cử , được quyền tự do ngôn luận và báo chí , em thường xuyên đọc báo Phụ Nữ của chị thấy có mục "Nhỏ to tâm sự" . Mục "Nhỏ to tâm sự" này" em rất thích . Em thấy chị là một người phụ nữ có được bốn đức tính công , dung , ngôn hạnh . Thử hỏi , có thể tìm được một người nào hơn thế nữa để em có thể trình bày hết tâm sự của mình ?

Chị Oi !"

Viết đến đây , thằng Hương dừng lại đọc cho tôi nghe và hỏi :

- Mày thấy viết vậy có được không ? Càng ngớ ngẩn thì thằng Chánh mới càng quê . Mày hiểu ý tao không ?

- Được mày viết tuyệt lắm , bây giờ mày nằm xê qua bên kia để tao viết tiếp.

"Chị Oi !

Em sinh ra đời dưới một ngôi sao xấu . Từ khi nào ngưỡng cửa trường đại học em cũng đã yêu rất nhiều người , nhưng không ai đáp lại tình cảm thiêng liêng đó của em . Nguyên do là tại vì cái lý do gì vậy ? Có một lần làm quen với một cô gái bên trường Nghệ Thuật Sân Khấu , cô ta đã hỏi em như sau "Thư anh , anh có biết ca cải lương không ?" Em thành thật trả lời "Dạ biết ." Cô ta hỏi tiếp "Anh

biết như thế nào ?" Thấy cô ta có vẻ khinh thường sự hiểu biết của em - Nên em đã đứng lên và ca "Biên cương lá rơi Thu Hà em ơi , đường dài mịt mù em không đến nơi - Mai một tàn cơn chiến binh biết lấy ai kể chuyện chung tình từng từng từng . . ." Em mới ca đến như vậy thì cô ta bỗng đứng lên và phóng xe chạy mất . Thưa chị Hạnh Dung , không phải mè khen mè dài đuôi , chứ em ca cũng không đến nỗi dở lắm đâu . Vậy tại sao cô ta chạy trốn em như vậy ? Có phải vì em tuổi con ngựa nên suốt đời phải lông bông như vậy ? Thú thật em là một người rất mê coi bói . Có bao giờ chị coi bói bài tứ sắc ở chợ Bà Chiểu chưa ? Có một ông thầy bói mù "phán" rằng em phải đến ba mươi tuổi mới cưới được vợ , chứ bây giờ mà tính chuyện hôn nhân thì sẽ nửa đường gãy gánh uyên ương . Là một người chuyên gỡ rối tơ lòng , xin chị cho biết điều đó có đúng sự thật không ?

Tôi đang hứng chí viết , thằng Hương bỗng đập mạnh xuống vai tôi :

- Được đó , mày nằm qua một bên nghỉ xả hơi đi để tao viết tiếp.

- Ừ , hay đó , nhưng mày phải viết thiệt ngớ ngẩn về câu cú như hồi này thì thằng Chánh nó mới bực mình.

Thế là thằng Hương lăn qua chỗ tôi , xắn tay áo lên viết tiếp vào phần của tôi.

"Trên cái cõi người ta này thì xưa nay đã có âu "Trước hữu ngũ sĩ cư kỳ liệt , dân hữu tứ sĩ vi chi tiên" nghĩa là trong năm tước phẩm thì kẻ sĩ được xếp vào bậc nhất , trong dân có bốn loại thì kẻ sĩ cũng được ưu tiên như vậy . Vậy thì sinh viên là kẻ sĩ , em là kẻ sĩ vậy thì là em có được ưu tiên trong tình yêu không ? Nếu không thì đó là một điều vô lý , còn nếu có thì tại sao em lại không được . Chị lý giải , chứng minh , phân tích điều đó như thế nào ? Xin chị gấp gấp trả lời trên báo giùm em . Em mong đợi từng ngày . Đợi ơn chị rất nhiều chị Hạnh Dung ơi !

Ngày tháng năm

Ký tên ,

Quốc Chánh

(Sinh viên khoa Văn năm thứ hai)

Vậy là xong lá thư "nhỏ to tâm sự" để gửi đến chị Hạnh Dung . Hai đứa tôi xé một tờ giấy trắng tinh để làm bì thư và lấy cơm nguội dán kín lại . Ha , ha ngày mai chúng tôi sẽ chịu khó đạp xe xuống bưu điện Thủ Đức để gửi lá thư này . Chị Hạnh Dung sẽ đọc . Chị sẽ khóc lên vì cười quá nhiều cho lá thư cả chón này vậy . Nghĩ như thế nên tôi nằm ngủ một giấc ngon lành.

Trong những ngày lá thư được gửi đi , tôi và thằng Hương thường chăm chú đọc báo . Thư viện của trường tôi rất nhiều báo , tha hồ

mà đọc . Nhưng càng đọc thì càng chẳng thấy tằm hơi đâu cả . Không lẽ chị Hạnh Dung không quan tâm đến đời sống tâm tư tình cảm của anh em sinh viên ? Một buổi chiều đẹp trời , tôi đang nằm khèo trên giường thì thằng Chánh bước vào phòng . Không nói không rằng , nó ném phịch tờ báo vào mặt tôi :

- Ông nội ơi là ông nội ! Ông viết lá thư này "giùm" cho tôi phải không ? Ông hại tôi quá mà !

Tôi biết là lá thư đã có kết quả . Tôi giả bộ nằm im và co chân lại . Càng co chân thì thằng Chánh càng kéo chân tôi ra.

- Thôi Lê ơi ! Mày mau mau tỉnh dậy cho tao hỏi thăm cái này một chút.

- Có gì quan trọng dữ vậy ? Sao mày không hỏi thằng Hương hoặc thằng Kiệt ?

- Không , thằng Hương với thằng Kiệt cười vô mũi tao và còn nói là cho đáng đời.

Nghe thằng Chánh nói như vậy nên tôi cũng thầm nghĩ "Cho đáng đời" . Tôi bước xuống giường . Càng đọc tờ báo tôi càng cười vì người ta xử lý lá thư ấy rất có duyên . Thay vì để vào mục "Nhỏ to tâm sự" thì người ta chuyển vào mục "Vui cười , giải trí , châm biếm . . ." . Lá thư của thằng Chánh được đăng nguyên si và kèm theo những lời bình phẩm rất tếu . Thế là cả khu ký túc xá đồn ầm lên về "hiện tượng" Quốc Chánh . Thằng Chánh mặt mày méo xẹo . Điều làm thằng Chánh khổ tâm không những vì lời bàn tán , chế giễu từ bài báo kia , mà còn từ nay nó không dám viết thư tình cho ai nữa cả . Vậy là mày sống đơn độc suốt những năm đại học Chánh ơi !

Sau khi thành công về trò chơi trên , tôi với thằng Hương đâm ra "hối hận" và thương thằng Chánh hơn bao giờ hết.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 14

Thằng Chánh chưa hết giận tôi thì ngày hội văn nghệ toàn khu ký túc xá cũng đã đến . Giảng đường đã trở thành sân khấu . Tất cả sinh viên đều náo nức . Lâu lắm chúng tôi chỉ biết ăn rồi học , rồi ngủ - Chứ có biết gì đến ca nhạc ca nhieć gì đâu . Nếu lúc nào khoái hát thì bạn bè kéo nhau ra sân chơi , tụ tập với nhau khua ssong , đập nôi hát hò vung tí mẹt rồi chia tay về ngủ.

Chiều nay , nhà bếp tập thể cho ăn cơm sớm hơn mọi ngày . Sinh

viên lũ lượt kéo nhau đi ăn , với thức ăn độc chiêu như bình thường , nhưng ai nấy đều cảm thấy ngon miệng hơn . Thăng Chánh bảo tôi :
- Lê nè , tối nay lên sân khấu mà nhớ mặc cái quần jean cho nó bảnh . Quần jean xanh mà diện thêm cái áo trắng thì tuyệt nhất trần đời.

Tôi vui vẻ với sự góp ý đó . Thăng Hương lại bảo tiếp :

- Tao cho mày mượn đôi giày bata của tao , đôi giày đó mày đi đứng mới chắc chắn hơn . Nhưng tao đề nghị với mày là đoạn cúi xuống hôn em Bích Châu , thì mày cứ hôn lâu hơn trong kịch bản . Có như vậy thì sinh viên ngồi dưới mới khoái.

Khi chúng tôi định lên chỗ tập trung ở giảng đường , Kim Oanh đã đến . Tối nay nàng cố tình thoa lên má một chút phấn hồng và môi thêm chút son . Trông thật duyên dáng . Nàng bảo tôi :

- Sau khi hội diễn xong em đứng đợi anh ở cổng trường nhé . Em đứng mé bên phải . Sau đó bọn mình đi uống cà phê . Anh gật đầu đi anh Lê !

Nghe Kim Oanh nói như vậy , tôi cũng hơi xiêu xiêu lòng . Thấy có nàng đứng đó nên Thăng Chánh lại bảo thêm :

- Nè Lê , cái đoạn hôn Bích Châu thì mày phải hôn cho thật lâu nhe . Ý đồ của đạo diễn là vậy.

Kim Oanh vội trả lời :

- Đền điện nóng nực , hôn thiệt là xui đó nhe . Trên sân khấu là người ta giả bộ hôn cho có lệ thôi , chứ có ai hôn thiệt đâu mà anh Chánh xúi anh Lê như vậy ?

Thăng Chánh mau miệng trả lời :

- Hôn trên sân khấu dù có lâu cỡ nào cũng chỉ là hôn giả . Cái quan trọng nhất là phải hôn thật ở ngoài đời kia . . . Lê ơi ! Mày đã hôn em Bích Châu chưa ?

Thăng Chánh đã thừa cơ hội có mặt của Kim Oanh để tấn công tôi tới tấp . Những câu hóc búa như trên làm sao mà tôi trả lời nổi ? Còn Kim Oanh thì ngượng ngùng nàng khôn khéo đánh trống lảng :

- Sắp đến giờ Hội diễn văn nghệ rồi , em phải về lại lớp của mình . Em về nghe anh Lê , anh Chánh.

Nói xong nàng cầm đầu chạy một mạch . Riêng tôi cảm thấy trong người áy náy . Dù sao cũng sắp đến giờ lên sân khấu rồi . Chúng tôi vội vã bước đến khu giảng đường . Mới có bảy giờ tối , nhưng trên nền trời đã mọc chi chít sao . Tôi ngước nhìn lên bầu trời , bất chợt tôi nhận ra chòm ngôi sao Hiệp Sĩ . Ở quê tôi mọi người gọi sao đó là sao thần nông , nhưng khi vào bộ đội nghe mọi người gọi như thế nên thành quen miệng . Trong những phiên gác ở biên giới Tây Nam

, ngồi một mình với cơn gió rét buốt thổi về , chòm sao ấy là nơi tôi từng gửi gắm tâm sự của mình . Đêm nay , ngôi sao ấy mọc khiêm tốn đã làm tôi cảm thấy phấn chấn khi thả trí nhớ trôi ngược về dĩ vãng . Miên man với ý nghĩ đó , chẳng mấy chốc chúng tôi đã có mặt ở giảng đường . Sinh viên đã ngồi chật ních hết ghế , những người đi sau chỉ còn cách đứng bên ngoài ngóng vào . Nhỏ Phong Lan bước ra khỏi ghế của mình đi đến từng bàn bệ trong lớp nói nhỏ :

- Các bạn phải ngồi xem để động viên cho đội "gà nhà" của lớp mình . Cứ năm phút thì đồng loạt vỗ tay tán thưởng để động viên tinh thần lẫn nhau nhé.

Đó là một sách lược thông minh cho bất cứ đợt thi đua nào , dù hội diễn văn nghệ , dù thi hùng biện . . .

Trên sân khấu , ban tổ chức đã khéo léo cho cắt giấy màu sắc sỡ dòng chữ "Hội diễn văn nghệ mừng ngày 26/3" . Phía bên trái là hình cây đàn ghi- Ta , phía bên phải là hình của ba cái mặt nạ lồng nhau . Trang trí chỉ đơn sơ như thế , nhưng ai nấy cũng đều thấy rất trang trọng . Ngoài ra còn có âm thanh , đàn , trống đủ loại với những ngọn đèn xanh đỏ nhấp nháy càng thôi thúc tấm lòng mến yêu văn nghệ của anh em sinh viên . Trong khi chờ đợi đến phiên của lớp mình lên sân khấu , tâm trí tôi chỉ để ý đến tiết mục đồng ca của khoa Sử . Bởi tiết mục ấy có sự xuất hiện của Kim Oanh . Có lẽ , đôi mắt ấy đen tròn cũng đã có một lần nhìn xuống tôi . Nàng có nhận ra tôi trong hàng ngàn sinh viên đang ngồi trong giảng đường này không ? Ngay giây phút dành cho Kim Oanh thì thằng Kiệt đập mạnh vào vai tôi :

- Lê ! Nhìn xuống hàng ghế dưới . . ."ngon cơm".

Tôi vội vàng quay xuống là chạm ngay ánh mắt của Bích Châu . Đêm nay em thướt tha trong chiếc áo dài trắng tinh khôi . Giữa ngực có thêu một đóa hồng xinh xắn . Dường như em đang mỉm cười với tôi . Tâm hồn tôi chết điếng . Ánh mắt như một lưỡi dao đã làm tôi run rẩy . . . Tai tôi ù ù quên hết mọi âm thanh trong đêm Hội diễn . Khi tôi quay lên thì đã qua tiết mục đồng ca có Kim Oanh . Tôi cảm thấy hơi ngượng . . . Chẳng hiểu vì sao thằng Kiệt cứ bô bô :

- Tí nữa em Châu lên sân khấu sẽ có hàng tỉ sinh viên ngóng lên để nhìn tà áo thướt tha kia.

Nghe thằng Kiệt nói vậy , tôi quay xuống hàng ghế của em một lần nữa . Lần này , tôi đã thấy một điều mà lẽ ra tôi không nên thấy . Đó là sự hiện diện của Phát đang ngồi ngay sau lưng Bích Châu . Vậy là còn có một chút hy vọng mỏng manh nào nữa không ? Sắp đến tiết mục kịch tự biên của lớp mình rồi , tôi thở dài ngao ngán . Nhưng sự ngao ngán ấy chỉ đến một thoáng rồi cũng bay đi - Để lại trong tâm

hồn tôi đầy ắp âm thanh của đêm văn nghệ . Giọng ban tổ chức vang lên lạnh lạnh :

- Tiếp theo chương trình là một vở kịch tự biên "Sau một góc hành lang" của sinh viên khoa Văn năm thứ hai . Vở kịch này muốn phê phán điều gì trong ban tổ chức Đoàn hiện nay ? Xin các bạn chăm chú theo dõi và cho một tràng pháo tay để khích lệ . ..

Vừa dứt lời thì cả giảng đường ầm ầm tiếng vỗ tay , tôi thấy nôn nóng phẩn chấn như vừa được uống một hợp rượu mạnh . Chúng tôi bước vào phía sau cánh gà . Khi lộ diện trên sân khấu , nhìn xuống hàng ghế khán giả tôi thấy hơi "khóp" . Tay chân sao thừa thải như vậy ? Cả người đi tôi nhỏ thó lại chẳng ? Từ đôi giày , quần áo đối với tôi bây giờ dường như rộng ra . Và ngay cả tôi , tôi cũng thấy Bích Châu lộng lẫy như một diễn viên thật sự . Không biết dưới kia tay Phát có cùng ý nghĩ với tôi không ? Vở kịch đã bắt đầu . Mỗi động tác của tôi dần dần mất đi sự ngượng ngập . Cảm thấy vui nhất là sau mỗi lời Bích Châu trả lời , lớp tôi đồng thanh vỗ tay , tôi càng diễn hay hơn . Đến màn ba chỉ còn mỗi một thằng Kiệt - Vai cán bộ đoàn - Độc thoại trên sân khấu . Tôi và Bích Châu rút vào sau cánh gà . Lúc này tôi mới thấy mình khát đắng , nóng bức như vừa lên võ đài . Tôi nói :

- Châu có uống nước không ? Lê chạy ra phía sau bảo mấy đứa lớp mình tiếp tế nước uống nhé !

Em tỏ vẻ do dự :

- Nhưng anh chạy ra có nhanh không ? Rủi đến phiên bọn mình mà anh chưa kịp vào thì chỉ có chết.

- Châu yên tâm ! Anh chỉ chạy ra ngoài nhẩn với Thủy Đại , rồi vào ngay mà . ..

- Ừ , nhanh lên nghe anh Lê !

- Em yên tâm . Vì em , anh sẵn sàng làm tất cả Châu ơi !

Đó là câu chứa đựng đầy ý đồ của tôi , tôi cố tình nói một cách dửng dưng như vậy . Nhanh chân tôi phóng ra ngoài , trong lòng khắp khởi mừng vì đã nói một câu mà lâu nay tôi chưa hề dám mở miệng . Vào chưa tới giảng đường , tôi đã nghe tiếng vỗ tay ầm ĩ . Chết rồi , đã đến lượt của mình rồi . Tôi cầm bình nước trà đá chen vào sau cánh gà . Thằng Kiệt giục :

- Nhanh lên ! Nhanh lên ! Bích Châu đã bước ra rồi . Nhanh lên đi Lê !

Tôi quỳnh quáng chỉ kịp vuốt lại mái tóc rối bù của mình , bước ra . Bỗng nhiên dưới hàng ghế khán giả cười ồ lên . Bích Châu cũng vậy . Tôi có điều gì sai sót chẳng ? Bình tâm tĩnh trí lại thì tôi mới thấy

mình một tay cầm bịch nước đá và tay kia cầm mớ tiền lẻ mà chị Bảy căn- Tin vừa thối lại . Khi bước ra không gặp Thủy Đại nên tôi liền lĩnh nhảy vọt ra căn- Tin mua nước , nên mới xảy ra có sự như thế này , tôi thật sự lúng túng , không biết đặt bịch trà đá vào đâu . Bỗng Bích Châu "cương" ngoài kịch bản :

- Anh Phúc ơi !

Tôi chỉ biết đứng đực mặt ra , không biết làm sao phải tiếp theo.

- Anh Phúc à ! Vừa mới ăn cơm chiều xong , bộ dưới nhà hết nước hay sao mà ngay lúc đi chơi anh cũng mang theo bịch trà đá này ? Tôi cũng cảm như hén.

- Nè anh Phúc , có đúng vậy không anh Phúc ? Đúng vậy không anh Phúc ?

Nghe Bích Châu hỏi tôi hai lần như vậy , tôi đâm ra mắc cỡ . Tôi liếc nhìn xuống dưới , thấy bộ mặt đáng ghét của tay Phát đang cong cớn lên thích thú vì mình đang "bể đĩa" đến nơi , tôi liền "cương" ngay :

- Không đúng vậy đâu ! Tôi nay hai đứa mình hẹn hò đi chơi xa nên anh phải chuẩn bị trước.

Vừa nói tôi vừa lật đặt nhét mớ tiền lẻ vào túi quần . Còn bịch trà đá tôi đưa cho Bích Châu :

- Em cầm lấy bịch nước đi em , tình cảm của anh dành cho em hết đó em ơi !

Sau câu nói "cương" như vậy , chúng tôi trở lại với kịch bản . Sự diễn xuất tốt đẹp như không hề xảy ra sự cố vừa rồi . Mọi vấn đề bắt đầu tốt đẹp thì thông thường dẫn đến một kết thúc tốt đẹp . Vở kịch của chúng tôi cũng thế . Và tôi hy vọng trong lúc cả lớp kéo về ký túc xá ăn chè để mừng thắng lợi , tôi sẽ tranh thủ gặp riêng Bích Châu một chút xíu . Nhưng tôi đã lầm . Vừa rời khỏi giảng đường thì em đã biến đâu mất rồi . Tôi và thằng Kiệt dáo dạt tìm nhưng không thấy . Như con mèo tham ăn bị cắt cụt đuôi , tôi tiu nghỉu trở về . . . Nỗi nhớ về Bích Châu đã lấy mọi thông minh và trí nhớ của tôi . Tôi quên bémng đi việc Kim Oanh đợi tôi trước cổng trường . Tôi buồn quá . Tôi không trở về ký túc xá để ăn chè với bạn bè trong lớp mình , tôi đi lang thang . Tôi đi từ "Đại lộ tình yêu" qua "Đồi thông hai mộ" sau đó tôi lộn ngược xuống "Thung lũng tình yêu" . Trời đã về khuya . Giảng giảng lờ mờ lạnh buốt mướt ngón tay . Bích Châu ! Tôi gọi tên em trong không gian hiu quạnh . Tôi quệt lửa đốt cháy điều thuốc . Bích Châu ! Chân đi lang thang đến rã rời . Lạy trời đừng cho tôi gặp Bích Châu đang đi thong dong với Phát . Tôi đi , tôi đi . . .

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 15

Khi tôi quay lại phòng mình thì có lẽ đã hai giờ sáng . Thằng Hương , thằng Chánh đã nằm chèo queo trên giường ngủ ngon lành . Lúc này tôi mới thấy trần nhà sao lâu nay nhện ở đâu giăng lung tung dữ vậy ? Thằng Kiệt đang ngồi ngoài sân hút thuốc một mình . Hắn mặc mỗi một chiếc quần đùi và liên tục đưa tay đập muỗi.

- Mày đi đâu mà bây giờ mới về ? Tao với Kim Oanh đi tìm mày khắp nơi sao không thấy . Mày đi đâu vậy ?

Tôi lắc đầu :

- Tao đi chơi chứ đi đâu.

- Không lẽ mày quên lời hẹn với Kim Oanh rồi sao ?

- Không , tao vẫn nhớ . Nhưng tao không thích Kim Oanh nữa.

- Mày ngu lắm . Kim Oanh dù sao nó cũng có cảm tình với mày , nó học giỏi , nhan sắc được bảy điểm . Vậy có gì mà mày hờ hững vậy ?

- Mày đợi tao chút xíu.

Tôi trở vào phòng thay quần áo và tắt ngọn đèn để bọn thằng Chánh dễ ngủ . Tôi cắm bếp điện và đặt lên đó một ấm nước . Chỉ cần mười phút sau là chúng tôi có thể pha một bình trà ngon lành.

- Kiệt ơi ! Mày chịu khó vào phòng kiểm mấy cái chén đi rửa cho sạch để chút nữa bọn mình uống trà chơi . Nhưng nhớ rửa cho sạch nghe ông nội , chiều nay ăn cơm với mắm tôm nên chén hơi lắm.

Tôi tìm hai cái chén liệng ra ngoài sân cho thằng Kiệt đi rửa . Những con gián chạy tứ tung . . . Thằng Kiệt không nói không rằng đứng dậy lò mò lượm mấy cái chén mang ra ngoài bể nước . Khi nó trở vào , chúng tôi đã có một bình trà thơm ngát.

- Nè Lê ! Không hiểu sao vài chủ nhật này tao không thấy Kim Loan lên đây chơi nữa.

- Mấy lần như vậy tao tưởng là mày với em Loan đã hẹn hò bí mật gì qua thư từ chứ !

- Đâu có gì đâu ! Cách đây khá lâu tao có viết thư rủ em lên xem Hội diễn văn nghệ nhưng tao không thấy em hồi âm hồi dương gì cả.

- Hay mày ghi lộn địa chỉ ?

- Bộ tao điên hay sao mà ghi lộn địa chỉ . Tao nhớ như in trong đầu chứ đâu có giỡn chơi mày.

Uống một hớp trà đắng , tôi nói tiếp :

- Hay là em có người mới ? Xa xôi quá . Từ Saigon lên đây thì các em dễ bỏ cuộc nửa chừng lắm . ..

- Nè Lê , hay là sáng mai bọn mình đạp xe về đó chơi đi , nhân tiện để tao xem sự tình ra sao ?

Thấy tôi ngần ngừ im lặng , thằng Kiệt nói thêm :

- Mày đi với tao cho vui , một mình tao còn lụng đạp qua cầu Saigon là cũng muốn đứt hơi rồi . Lâu lâu chiều ý bạn bè một chút chứ có sao đâu ?

- Nhưng thú thật tao không một xu dính túi . Không lẽ xuống đó nhìn đói à ?

Thằng Kiệt đạp muối ở bắp chân mình rồi nói :

- Mày đừng lo , nhà em Kim Loan bán cơm bình dân chứ lo cái gì ?

Thấy bọn mình xuất hiện là em sẽ cho một chén cơm tất ngay . Ăn cơm sườn , uống trà đá "ngon cơm".

Nghe thằng Kiệt mở ra một viễn cảnh , một bữa ăn ngon lành như thế nên tôi đâm ra khoái và xiêu lòng . ..

- Thôi được , mai bọn mình đi chung với nhau . Nhưng đi trễ trễ , khoảng chín giờ khởi hành là vừa.

- Trăm phần trăm đồng ý.

Chúng tôi nâng ly trà lên tay cụng vào nhau như một lời hứa hẹn chắc chắn . Thằng Kiệt hỏi tôi :

- Bây giờ đến phiên mày , mày kể cho tao nghe thử chuyện giữa mày với Kim Oanh , với Bích Châu ra sao ra sao ? Sao mà tao thấy rắc rối quá !

- Rắc rối là rắc rối cái gì ?

- Còn cái gì nữa . Khi thì viết thư cho em này , khi thì yêu em kia .

Mày cứ yêu với đương lung tung như vậy thì tao sợ hết giờ mà học tập nghe mày !

Thằng Kiệt nói đúng . Tôi thanh minh thanh nga cho trường hợp "éo le" của mình , tôi bộp chộp nói :

- Tao không thích em Kim Oanh nữa !

- Tại sao ?

Tại sao nhỉ ? Tôi cũng không biết trả lời ra sao cho rành rẽ và thuyết phục . Thằng Kiệt chậm rãi nói với tôi - Cái giọng rù rù như ông già Nam Bộ :

- Theo tao là mày nên chấm dứt sự tơ tưởng với em Bích Châu . Thứ nhất , em Bích Châu không hề có một cảm tình "đặc biệt" gì với mày . Thứ hai là tao nghi em đã có "bồ" rồi . Cái tay gì đó hay qua phòng em ngồi chuyện trò lắm . Mày ít qua bên đó nên mày không nắm

được tình hình thời sự sốt dẻo như vậy đâu !

Tôi hỏi lại cho chắc ăn :

- Mà nói thiệt hay nói thêm để thuyết phục tao ?

- Tao cần gì cái thuyết phục móc xì đó . Mà nên bình tĩnh im lặng để nghe tao nói tiếp . Thứ ba , hiện em Kim Oanh đang rất mê mà .

Sao mà lại bỏ hình để bắt bóng ? Trong trường tình người ta không bao giờ sử dụng chiến lược ngu ngốc như vậy đâu . Mà hiểu chưa ?

Nói tóm lại , trong tình yêu không nên cầu xin một điều thương hại nào cả . Mà cần gì ở sự thương hại của Bích Châu ?

Thằng Kiệt đã dồn tôi vào chân tường của sự tự ái . Tôi nổi sùng hét lên :

- Ừ , tao cần gì ở sự thương hại nhảm nhí đó . Tao nghe lời mà . ..

Thằng Kiệt hứng chí :

- Mà nghe lời tao là đúng , chứ có bao giờ tao phá hoại gì mà đâu . Nhớ chưa ?

Thằng này sao khôn quá vậy ? Nó đổ hết mọi chuyện cũ cho thằng Chánh với thằng Hương gánh chịu . Không muốn tranh cãi gì thêm nên tôi nín thinh . Càng khuya , muỗi bay vo ve càng nhiều . Uống hết bình trà , tôi bắt đầu buồn ngủ.

- Hay bọn mình đi vào ngủ đi Kiệt , ngày mai còn về Saigon nữa mà .

..

- Nhưng mà phải vào trước bật đèn sáng lên nghe.

Tật của thằng Kiệt là vậy , khi ngủ phải để đèn sáng đến thâu đêm suốt sáng . Khi ánh đèn sáng choang nó mới chịu bước vào phòng để leo lên giường ngủ . Bỗng thằng Kiệt gọi giật tôi :

- Ê Lê mà xem giùm tao cái gì đây ?

Tôi vội mở đèn đưa đầu ra nhìn theo hướng tay thằng Kiệt chỉ .

Ngay dưới giường thằng Chánh là một quyển sổ lớn , được bọc ni-Lông trang trọng , tôi cảm thấy ngờ ngợ một điều gì đó bất ổn . . .

Lâu nay , chưa bao giờ tôi thấy quyển sổ này của anh em trong phòng cả . Hay là tài liệu bí mật với những nội dung "đen" ? Cảnh giác vẫn hay hơn , biết đâu được chuyện gì đó đang xảy ra ? Tôi rút rề cú xuống lượm lên đọc . Lật ra trang đầu tiên tôi cảm thấy bàng hoàng . Tôi sửng sốt . Lẽ nào sự thật điều đó . NHẬT KÝ ĐỜI SINH VIÊN . Và phía dưới là dòng chữ nghiêm túc "Người duy nhất trên cuộc đời này có thể đọc được ngoài tôi là Bích Châu ." Vậy thì sự thật đã rõ . Không phải chỉ mỗi một tôi Bích Châu mà còn có thêm thằng Chánh nữa . Thế cũng hay đấy . Chánh ơi , mà đang bị kỳ đà cản mũi - Thằng Phát bên khoa Vật lý - Mà có biết hay chưa ? Tôi kẹp quyển nhật ký vào nách và nói với thằng Kiệt :

- Kiệt ơi ! Mà ra ngoài này tao nói chuyện quan trọng lắm !

- Chuyện gì mà quan trọng dữ vậy ? Mà là chúa hay quan trọng hóa vấn đề !

- Không quan trọng sao được , bộ mà biết thằng Chánh yêu ai chưa ?

- A , có thật không Lê ?

- Thật mà , tao có đời nào biết nói xạo đâu . Đây , mà nhìn xem. Vừa lúc đó tôi chìa ngay quyển nhật ký của thằng Chánh vào mũi thằng Kiệt :

- Nói có sách , mách có chứng . Mà ngửi xem nó thơm mùi gì ? Mùi tình yêu hay là mùi cơm nguội ?

Thằng Kiệt mừng như bắt được vàng . Hắn lật đi , lật lại quyển nhật ký này như soi mói một điều gì đó rất "ngon cơm" và nói nhỏ với tôi :

- Lê ! Mà xem thử là bọn mình chộc quê thằng Chánh như thế nào đây ? Mà nói nhỏ thôi , chứ nói lớn thằng Chánh nghe được rồi thức dậy là hồngбет hết mọi chuyện.

- Thôi được , tạm thời tao cứ giữ quyển nhật ký này . Sáng mai rủ thêm thằng Hương nữa rồi bọn mình sẽ tính chuyện.

- Không được đâu , tao giữ thì hay hơn . Mà giữ thằng Chánh biết được thì nó ngờ vực "ghen tuông" thì rắc rối lắm.

Kiệt nói vậy cũng có cái lý của nó . Tôi đưa quyển nhật ký của thằng Chánh "sáng tác" cho thằng Kiệt giữ . Trước khi đưa tôi tranh thủ đọc vài trang , đại loại những dòng chữ mùi mẫn như : "Ngày tháng năm Châu yêu dấu , có ai hiểu được tấm lòng yêu đơn phương của tôi không ? Yêu Châu từ năm học thứ nhất nhưng chẳng bao giờ tôi muốn nói với Châu cả . Bởi vì :

"Gió mưa là bệnh của giời
Tương tư là bệnh của tôi yêu nàng"

Hoặc "Ngày tháng năm , Châu ơi ! Yêu nhau không phải nhìn nhau mà cùng nhìn về một hướng . Ai đã nói một câu như thế ? Tôi đổ Châu đấy . Nếu Châu trả lời đúng thì tôi sẵn sàng mời Châu đi uống cà phê ở quán bà Tư Cày . Còn nếu trả lời sai thì sao ? Thì Châu sẽ . . . kiss tôi nhé !" Mỗi trang thằng Chánh chỉ viết dài dòng ngắn cùn như thế . Tôi phì cười . . . Mà lạc quan tếu rồi Chánh ơi !

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 16

Tôi thức dậy vào lúc mặt trời đã lên cao . Khoảng chín giờ chứ không đùa đâu . Tôi kéo chân thẳng Kiệt :

- Dậy mau , mày quên công chuyện đã bàn tính tối hôm qua rồi hay sao ?

Thằng Kiệt nhồm người dậy , nó lật đật nhảy xuống giường . Câu đầu tiên trong ngày mà thằng Kiệt đã hỏi tôi :

- Thằng Chánh đâu ? Nó có biết gì về quyền nhật ký không ?

- Tao thức dậy thì không thấy hấn ở phòng . Chắc có lẽ nó với thằng Hương qua bên giảng đường ôn tập rồi . Mày rửa mặt mũi nhanh lên rồi bọn mình còn về Saigon.

- Khơ- Ra- Sô ! Nhất trí !

Vậy là mọi dự tính của chúng tôi đã được thực hiện một cách tốt đẹp . Hai đứa thông dong đạp xe về Saigon . Đến ngã tư Hàng Xanh , thằng Kiệt đột nhiên hỏi tôi :

- Mày có giả mạo chữ con gái được không ?

- Để làm gì mới được chứ ?

Thằng Kiệt tỉnh bơ :

- Tao hỏi lại một cách nghiêm túc : mày có giả được chữ con gái không ?

- Cũng tạm tạm.

- Tạm tạm là sao ?

- Là cũng có thể viết chữ đẹp hơn bọn con gái nữa chứ sao !

Lần đầu tiên nó khen tôi :

- Khá lắm . Bọn mình ra bưu điện Thành Phố trước khi đến nhà Kim Loan nghe Lê ?

- Mày gửi thư về gia đình hả ?

Thằng Kiệt cười ruồi :

- Bí mật !

Đến bưu điện Thành Phố hai đứa sau khi gửi xe đạp cùng nhau keo vào quầy gửi bưu phẩm . Thằng Kiệt vội bảo :

- Bây giờ đến chỗ viết thư mình làm một số công chuyện đã . ..

Bước đến nơi thằng Kiệt lấy trong xách tay của nó một tờ giấy trắng tinh đưa cho tôi :

- Mày ngồi đây , tao giao hạn là mười lăm phút . Mày chịu khó viết một lá thư tình hay đúng hơn là một bài luận văn , đầu đề như sau .

Mày nghe cho rõ nhé . Đầu đề như sau : "Bạn hãy viết một lá thư trách móc một người con gái không quen biết tại sao lại gửi quyền nhật ký của người yêu cô ta cho bạn ." Đầu đề như thế , mày thấy hấp dẫn không ? Riêng mày là bạn bè nên tao bật mí thêm cho mày được biết "người con gái không quen biết" đó có tên là Bích Châu .

Mày hiểu đầu đề chưa ?

Tôi ngó người ra :

- Tao chưa hiểu cái gì cả.

- Sao mày chậm hiểu quá vậy ?

Thằng Kiệt lại giảng giải cho tôi một lần nữa . Tôi hiểu ra ý đồ của hắn . Thế là tôi viết . Bao nhiêu trí tưởng tượng trong đầu , tôi đều dồn hết vào bức thư này . Vừa trách móc , vừa giận hờn , vừa ghen tuông và vừa dọa uống thuốc rầy tử tử cho nó thêm giống tiểu thuyết ba xu . Viết một lèo xong lá thư , tôi đưa ngay cho thằng Kiệt . Hắn không thèm đọc qua , bỏ ngay vào quyển nhật ký của thằng Chánh và bước đến quầy bưu phẩm . Thế là tất cả "tang vật" ấy được gửi qua đường bưu điện . Ai sẽ là người nhận được . Không cần hỏi , tôi cũng đã tự đoán được rồi . . .

Làm xong nhiệm vụ đó , thằng Kiệt hả hê lắm . Hắn nói năng huyền thoại suốt cả đoạn đường đến nhà Kim Loan . Trưa nắng . Cái nóng Saigon như đang muốn thử thách tình yêu của thằng Kiệt nên càng nắng gắt . Hai đứa mệt lắm.

- Nè Kiệt mình dừng lại uống một ly nước mía nghe !

- Thôi , chịu khó chút nữa , đến nhà em là mày sẽ có tất cả . Sẽ có tất cả . Hì , hì . . .

Hắn đùa được thì cũng giỏi . Riêng tôi thấy cổ mình rất bỏng . Đạp xe từ chín giờ sáng đến giờ trong bụng tôi nào có gì đâu . Bụng đói . Cổ khát đắng . Tôi lại nói thằng Kiệt :

- Kiệt nè , dừng lại một chút đi , mình uống ly trà đá cho nó đỡ khát nghe mậy ?

- Ráng lên Lê ơi ! Uống nước ngay lúc này thì ai không khoái , nhưng chậm một giây rủi em đi đâu ra khỏi nhà thì bọn mình chỉ còn cách . .
. húp cháo.

- Thôi đành vậy.

Tôi ngao ngán lắc đầu và bấm bụng mà đi theo thằng Kiệt . Còn thằng Kiệt thì đan chạy theo tiếng gọi của tình yêu mãnh liệt . . .

Khi kim đồng hồ chỉ đúng vào số mười hai , thì tôi mệt muốn xỉu .

May mắn thay , đó cũng là lúc chúng tôi có mặt ở nhà Kim Loan . Bất chấp mồ hôi mồ kê đang chảy ròng ròng trên trán thông minh của mình , Kiệt hỏi má của Kim Loan :

- Thưa bác , Kim Loan có ở nhà không ạ ?

Má của Kim Loan luôn tay múc thức ăn , đơm cơm đĩa cho khách , chợt ngược mắt lên hỏi lại :

- Cậu hỏi Kim Loan nào ?

Thằng Kiệt rụt rè :

- Dạ Kim Loan nhà ở đây . . .

- Nhưng cậu muốn hỏi Loan lớn hay là Loan nhỏ ?
 Thăng Kiệt lúng túng như gà mắc dây thun . Tôi thấy vậy nên nói liền :

- Dạ bọn cháu cần gặp Loan lớn.

- Loan lớn có chồng có con , nó chuyển về nhà chồng cách đây mấy năm rồi , đâu có còn ở đây nữa.

Vậy là hồngбет . Chính tôi đã nói liền nên thành ra nói trật lất . Thăng Kiệt vội đính chính :

- Dạ , không phải . Bọn cháu cần gặp Loan nhỏ.

- À

Má Kim Loan "À" lên như vậy rồi ngoái đầu vào nhà gọi lớn :

- Loan ơi ! Loan à ! Có khách !

Không thấy ai chạy ra cả . Phải mất đến năm phút sau má Kim Loan lại gọi tiếp :

- Loan ơi ! Loan à ! Có khách !

Từ trong nhà Kim Loan đã chạy ào ra :

- A , anh Kiệt ! Anh Lê ! Về Saigon từ khi nào ?

- Bọn anh mới vừa tới nơi thôi.

Thăng Kiệt láu táu trả lời như sợ tôi tranh giành mất phần.

- Mời hai anh vào trong nhà nghỉ mệt , mới đi nắng có một buổi mà sao trông hai anh đen quá vậy ?

- Đen gì đâu ! Gặp thấy em là mừng lắm rồi.

Thăng Kiệt nói xong và đẩy xe vào . Kim Loan nói nhỏ với Kiệt :

- Có gì đâu mà mừng ? Em cũng bình thường . . .

Chính câu nói ấy mà sao này tôi mới biết tại sao thăng Kiệt lúc ở nhà Kim Loan trở nên ít nói . Chúng tôi ngả dài trên chiếc ghế dựa , mỗi nười hết gân cốt . Trong căn phòng nhỏ nhưng trình bày khá đẹp . Trên tường chỉ độc nhất mỗi một bức tranh La Joconde của danh họa Léona Le Vinci . Nụ cười bí ẩn kia đang thử thách một trò chơi gì với thăng Kiệt . Tôi cảm thấy linh tính như thế , ngồi trong tư thế này tôi đã ngược mắt lên nhìn chiếc quạt trần và thiếp ngủ lúc nào không rõ . Tôi đang mơ màng thì thăng Kiệt đá vào chân tôi :

- Cái thăng kỳ cục , đến đâu ngủ đó !

Kim Loan nghe vậy nói :

- Thôi kệ , cứ để anh Lê ngủ một chút cho khỏe . Anh Kiệt ngồi đây chơi để em nói má làm hai đĩa cơm sườn mời mấy anh.

Nghe nói đến cơm sườn , tôi bật người dậy . Tỉnh như sáo . Tôi đã nghe những mùi thơm bay vào căn phòng ngập đầy cả khứu giác , vị giác . Tôi đói . Cơm đói ủa về như nước lủ . Tôi không đủ sức ghi

người lại trong nước lũ lênh đênh . Những lúc ấy không hiểu trời xui đất khiến như thế nào mà thằng Kiệt lại nói :

- Loan ơi ! Cơm nước làm gì bọn anh xuống thăm em là chính , mới vừa ăn cơm xong rồi.

Bộ điên sao thằng Kiệt lại nói vậy ?

- Anh ăn đâu cũng kệ nhưng đến nhà em vào buổi trưa thì phải dùng cơm luôn chứ !

- Ủ , chuyện cơm nước em để từ từ giùm anh , lâu quá mới gặp lại em chưa chuyện trò gì cả mà Loan !

- Tùy hai anh !

Loan trả lời có vẻ dửng dưng hay pha lẫn một chút giận dỗi ? Vì đang đói nên tôi không đủ sức phân biệt được.

- Cách đây mấy ngày anh có gửi thư cho em qua đường bưu điện , em có nhận được không ?

- Dạ , có.

- Sao không thấy em hồi âm cho anh ? Em có biết là anh mong đợi thư em từng ngày từng giờ không ?

Ngập ngừng một chút Kim Loan nói :

- Anh có đợi hay không thì ai mà biết được , nhưng mấy ngày đó em bận lắm.

- Em bận gì nào ?

Tôi thầm nghĩ , thằng Kiệt này sao ngu quá . Nói chuyện với người yêu mà như đang "hỏi cung" thì ai mà chịu nổi.

- Em bận đủ thứ cả.

Thằng Kiệt thờ dài . Tôi chán quá . Tôi đành nhắm mắt dỗ lại giấc ngủ của mình.

- Mấy tuần vừa rồi không thấy em ghé lên chơi , ngày chủ nhật đối với anh là ngày vô vị nhất trên đời . ..

- Sao lại vô vị hả anh Kiệt ?

- Tại không có em chứ sao !

Chắc thằng Kiệt đang yêu nên nó mới có thể thốt ra được một lời nghiêm túc như vậy.

- Bỏ chuyện cũ này đi nghe anh Kiệt ? Em ra lấy cơm vào để mấy anh ăn cho khỏe.

- Cơm nước gì ? Em cho bọn anh thêm hai ly trà đá nữa thì tuyệt lắm.

Bộ trời nóng quá nên thằng Kiệt đã nổi cơn điên rồi hay sao ? Kim Loan chưa kịp chạy ra ngoài lấy nước thì thằng Kiệt hỏi :

- Chút nữa bọn mình đi xem chiếu bóng không em ?

- Không được đâu anh Kiệt ơi ! Em bận lắm !

Lại những mẩu đối thoại chán ngắt . Tôi giả vờ như đang ngủ , không cần để ý đến họ . Nhưng họ nào có để cho tôi yên đâu.

- Bộ em chán anh rồi sao ?

- Sao anh nghĩ vậy và nói lạ lùng như vậy ?

Lại những mẩu đối thoại đâu có cần thiết cho tôi lúc này . Tôi bấm bụng mà ru mình ngủ . Và tôi đã ngủ lúc nào cũng không rõ nữa . Tôi mơ thấy những đĩa cơm sườn , những ly nước chanh chua và ngọt được cầm mát lạnh trên tay . . . Thằng Kiệt đập vào miệng tôi :

- Vô duyên . Vô duyên ơi là vô duyên . Ngủ gì mà ngáy ì ò như kéo xe vậy ?

Tôi giật mình mở mắt dậy . Thằng Kiệt nói :

- Anh về nghe Loan ! Bọn anh về nghe . . . nhưng khi nào em lên ký túc xá thăm bọn anh ?

- Em chưa biết nữa . Em không dám hứa.

Sao lại về ngang xương như thế này ? Tôi chẳng hiểu gì cả.

- Em không dám hứa trước.

Câu trả lời ấy như một phép nhiệm màu đã kéo thằng Kiệt xụ mặt . Hắn lại thở dài . Tình yêu ? Yêu nhau là phải khổ vậy à ? Không nói không rằng , thằng Kiệt đứng lên dắt xe ra khỏi nhà . Tôi chỉ biết làm theo nó và lí nhí nói với Kim Loan :

- Anh về luôn nghe Loan !

Không khí nặng nề . Hai đứa đạp xe ra đường . Trời nắng gắt . Cơn đói đã làm tôi mệt lả người . Nhìn gương mặt buồn xo của bạn , tôi biết nói gì để an ủi ? Mồ hôi lại chảy ròng ròng . Tôi không biết thằng Kiệt có còn tiền để dẫn tôi đi ăn hay không ? Thằng ba trợn ỏi ! Bộ mày không thấy đói chút nào hả Kiệt ? Tôi đã thấy một sự rạn vỡ trong chuyện riêng tư giữa Kiệt và Loan . Hồi nãy tôi đừng có ngủ thì tôi đã hiểu hết lý do rồi . . . Chúng tôi đạp xe song song với nhau như hai người câm , không ai mở miệng nói một lời nào . Hời đầu óc thông minh kia đang suy tư gì vậy ?

- Mày đói bụng không Lê ?

Một câu hỏi lảng vẹt , tôi không thèm trả lời.

- Mày đi theo tao là có một bữa cơm ngon lành.

- Vào ký túc xá Ngô Gia Tự hay Nguyễn Chí Thanh ?

- Vào đó để ăn rau muống luộc chấm nước mắm à ?

Những lần về Saigon , nếu túng tiền , chúng tôi thường rủ nhau vào hai ký túc xá này . Thông thường ở nhà bếp có những xuất cơm dư , vì một lý do nào đó mà sinh viên không ăn , hoặc vì nhà bếp nấu dư thừa . . . Dù cơm có nguội lạnh nhưng ăn cũng tạm tạm qua bữa , điều quan trọng hơn cả là mấy chị nuôi "nhường lại" với giá rất rẻ -

Chỉ cần chìa vào cái thẻ sinh viên là đủ . Không vào ký túc xá vậy thằng Kiệt dẫn tôi đi đâu ? Vào nhà hàng ? Vào nhà bạn bè ?

- Bọn mình vào chùa ăn cơm "chùa" nghe Lê ?

Vậy là sao ? Tôi chưa hỏi thì thằng Kiệt đã trả lời :

- Mà y cứ đi theo tao , tao biết trên Chợ Lớn có ngôi chùa này hay lắm . Mà y vào cứ trình bày rõ "cảnh ngộ" tang thương của mình là mấy sư , mấy ni cô , mấy bà vải sẽ cho mình ăn thoải mái . Mà y đừng có thắc mắc . Tao không bao giờ xạo mà y đâu.

Đến nước này tôi phải đi theo chứ còn cách nào hay hơn . Chỉ đạp xe chừng mười lăm phút là bọn tôi đã đến nơi . Ngôi chùa thoáng mát . Vòm cây bồ đề xò rộng che kín một khoảng trời nho nhỏ . Tôi chỉ đọc được mỗi chữ "Tự" , chứ không đọc nổi ba chữ Hán rồi rầm kia phía trước cổng chùa . Hai đứa dắt xe vào sân chùa . Thằng Kiệt bảo tôi đứng đợi hăn và giữ xe . Hăn vào trong chánh điện gặp mấy nhà sư . Vừa quay vào trong thì nó đã nói vọng ra :

- Lê ơi ! Vào đây thăm mấy thầy , mà y cứ để xe đó không ai lấy đâu ! Nhưng mà y cũng nhớ khóa xe lại.

Tôi làm theo lời thằng Kiệt , nhưng tôi bước ra ngoài cổng để nhìn xem lại là chùa gì ? Tên gì ? Vốn chữ Hán quá ít ỏi nên tôi không tự mình giải đáp được . Khi tôi bước vào chỗ thằng Kiệt thì một thầy đã bảo :

- Hai con ngồi đây nghỉ chân cho khỏe . Chờ một chút rồi xuống nhà dưới dùng cơm . Mô phật !

Thằng Kiệt bước đi đĩnh đạc , bệ vệ trong chánh điện , còn tôi ngồi ì một chỗ . Sau đó tôi xuống nhà ăn trước . Một ông từ đã già miệng móm mém cười hỏn hệu bụng thức ăn ra cho chúng tôi , ông đặt khế khàng lên bàn và nói :

- Mấy cậu đến vào ngày này thật đúng lúc . Nhà chùa mình cũng mới cúng rằm xong . Thức ăn còn nhiều nên đừng có ngại . ..

À thì ra ! "Bí quyết" thông minh của thằng Kiệt là ở chỗ này . Ngày rằm mà vào chùa thì còn gì tuyệt vời hơn nữa . Chúng tôi ngồi ăn rất ngon lành . Món canh bí đỏ sao mà ngọt vậy . Món đồ xào sao mà béo ngậy đến thế kia ? Ăn xong , mỗi đứa được tráng miệng bằng một trái chuối chín . Điều này đã làm tôi thực sự xúc động . Sau khi no nê chúng tôi lên nhà khách ngồi trò chuyện với mấy nhà sư . Thằng Kiệt có lẽ đã vào đây nhiều lần , nên không có chút rụt rè nào cả . Chúng tôi nói chuyện về thờ đời Tống , đời Thịnh Đường và nghe nhà sư đọc những câu thơ tiếng Hán rất du dương . Vậy là xong một bữa ăn ngon lành . Trời đã dịu nắng . Những chiếc lá bồ đề rơi lảo xào xuống sân chùa . Không khí trang nghiêm và tĩnh mịch lạ

thường . Bất chợt tôi lại nhớ đến Kim Oanh . Còn thằng Kiệt đang nghĩ gì ? Hay chỉ thả hồn vào những vần thơ trác tuyệt kia . Kim oanh bây giờ đang làm gì ở ký túc xá . Nghĩ đến đoạn đường về , tôi rùng mình . Thôi cứ ngồi đây đợi chiều mát rồi về ký túc xá luôn vậy ? Đi đâu nữa , khi trong túi không còn một xu dính túi ?

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 17

Đời sống sinh viên có khá nhiều hấp dẫn nên không có một "sự kiện" nào dừng lại lâu trong trí nhớ của mọi người . Tôi cũng vậy . Bữa cơm ngon lành ở chùa trong Chợ Lớn cũng sẽ phai đi , nếu không có chuyện tình cờ xảy ra . Tình cờ hay sắp đặt trước ? Trong những ngày cuối năm học , do đã thi gần hết các bộ môn nên chúng tôi tương đối rảnh rỗi nhiều hơn . Tối thứ bảy , bốn đứa trong phòng chúng tôi chưa kịp phân tán đi chơi , thì Phong Lan đã qua réo :

- Anh Kiệt ơi ! Mấy đứa trong phòng em mời mấy anh sang phòng bọn em chơi . Mấy khi rảnh đến nhà tôm , mong mấy anh đi đông đủ , đi đúng giờ . ..

Phong Lan chỉ thập thò ngoài cửa chứ không bước vào phòng .

Thằng Kiệt lật đật xỏ dép ra hỏi :

- Chuyện gì vậy Phong Lan ?

- Không có chuyện gì quan trọng đâu , chỉ ngồi nói chuyện cho vui thôi.

- Rồi , nhất trí trăm phần trăm . Bọn anh sửa soạn xiêm y rồi qua ngay.

Thế là câu chuyện chúng tôi đang bàn luận phải tạm thời thay đổi . Chúng tôi đang thảo luận để tìm ra nguyên nhân "Tại sao mối tình giữa Kiệt và Loan có nguy cơ tan vỡ ?" . Mọi người đều đồng ý cho rằng : Bạo phát thì bạo tàn ! Yêu chớp nhoáng thì chia tay cũng chớp nhoáng . Đại khái là như vậy , nhưng thằng Kiệt chưa đồng ý lắm . Hắn cứ khẳng khẳng lấy ánh sáng của triết học mà soi rọi vào mối tình này , chẳng hạn , hạ tầng cơ sở quyết định thượng tầng kiến trúc v . v . . . và v . v . . . nghe đến mà nhức đầu.

Trước khi đi thằng Chánh nói :

- Theo tao là qua đó mấy em sẽ đãi bọn mình một chầu cơm nguội rang với đường.

Thằng Hương vội hỏi :

- Sao mày biết như vậy ?

- Dạo này trời nóng nên sinh viên lười ăn cơm . Cơm thừa tùm lum . Nếu để lại cho nhà bếp thì uống . Nếu đổ đi thì mang tội với Diêm Vương . Bọn con gái là chúa tính toán , mày không thấy chúng nó đem phơi khô à ?

Thằng Hương nghe giải thích vậy , reo lên :

- A , thằng Chánh thế mà thông minh , vậy là bọn mình có một châu ăn uống ngon lành rồi.

Thằng Chánh đã nói đúng . Thông thường khi bước vào đầu năm học và cuối năm học thì cơm của anh em sinh viên bao giờ cũng thừa rất nhiều . Đầu năm học do chưa quen với những bữa ăn đạm bạc trong nhà bếp tập thể , và trong túi vẫn có xúng xính một ít tiền nên mọi người hay ăn ngoài quán . Còn về cuối năm do các môn thi không còn "đoạn đầu đài" nên những sinh viên có nhà ở Saigon thường về với gia đình , nhường lại những suất cơm đó cho những người bám trụ tại ký túc xá . Do đó , trong các bữa ăn , cơm thừa rất nhiều . Chúng tôi đã tận dụng bằng cách đem phơi khô , sau đó bỏ vào bao ni- Lông gói kỹ . Khuya khuya mỗi lần ngồi tán gẫu với nhau , bọn tôi lại đem rang cho vào một ít đường hoặc một ít xì dầu , ăn rất ngon lành . Có lẽ tối nay các bạn nữ phòng 4B cũng chiêu đãi chúng tôi như vậy chẳng ? Bọn tôi hí hửng bước sang phòng của các em . Nhưng điều mong đợi đã không xảy ra . Các bạn nữ thân mến của chúng tôi , mỗi người đều đang ngồi trên giường - Đó là một "giang sơn" riêng bất khả xâm phạm của từng người . Khi chúng tôi bước vào thì chẳng thấy một ai niềm nở cả . Điều đó làm bọn tôi cụt hứng . Bốn thằng đang đứng lơ ngơ lóng ngóng , Phong Lan nói :

- Xin mời , xin mời mấy anh cứ tự nhiên an tọa . Cứ tự nhiên như đang ở phòng của mình . Xin mời.

Chúng tôi kéo ghế ngồi . Thằng Chánh ghé vào tai tôi nói nhỏ :

- Cơm rang đường để đâu mà tao không thấy ? Hay là mấy em định chiêu đãi món chè đậu xanh ?

- Có thể lắm ?

Nhưng chè cháo chưa thấy gì thì Thu An đã hỏi :

- Anh Chánh ơi ! Anh có quen với ai tên Ái Linh không ?

Chà , cái tên này nghe lạ đó ghen . Chánh ơi ! Mày chỉ có cách biến thành chim mà bay đi , hoặc chui xuống đất đi cho rồi . Thằng Chánh ngẩn tò te :

- Ái Linh nào vậy Thu An ?

- Ái Linh bạn ngày xưa ngày xưa với anh đó "Đôi ta chúng nó , đôi

ta chung trường" , bộ anh quên rồi sao

Thằng Chánh tiếp tục hỏi :

- Ái Linh này có phải nhà ở đường Bùi Viện không ?

- Em đâu có rành , bạn anh thì anh biết chứ sao mà em biết nhà cô ta ở đâu ?

Thằng Kiệt quay qua tôi thì thầm :

- Kế hoạch X .30 phá lưới đang diễn ra đó nghe mày.

Tôi im lặng , tim đập như trống châu.

- Anh Chánh ơi ! Chắc là anh quên rồi để em đọc một đoạn thư này thì anh sẽ rõ.

Các bạn nữ của chúng tôi dường như chỉ chờ có vậy , mọi người nhao nhao lên :

- Đọc đi Thu An , đọc rõ ràng , đúng chính tả . Cầm bìa thêm.

Thu An giả vờ hực hặc ho rồi lên giọng đọc :

- "Bích Châu ơi ! Xin tự giới thiệu , tôi là Ái Linh , là người yêu của anh Quốc Chánh . Tôi viết thư này nhằm mục đích như sau : Không biết Bích Châu suy nghĩ gì mà đã tranh giành anh Chánh với tôi ? Quyền nhật ký của anh Chánh viết cho Bích Châu với bao nhiêu lời vàng ngọc là tìm tôi càng tan nát bấy nhiêu".

Thu Anh đang đọc một cách du dương thì Phong Lan đã lên tiếng :

- Khoang , tạm thời dừng lại ở đó . Thay mặt cho các bạn nữ phòng 4B chúng tôi xin hỏi anh Chánh một câu : Anh với Bích Châu yêu nhau hồi nào mà lại kể cho Ái Linh người yêu của anh nghe ?

Thằng Chánh thộn mặt ra . Trán ướt đầm mồ hôi , hấn lấp bắp :

- Ái Linh này là Ái Linh nào vậy ?

- Là Ái Linh đã viết thư này chứ Ái Linh nào nữa !

Phong Lan đã trả lời quyết liệt như vậy , thằng Chánh quay sang cầu cứu thằng Kiệt :

- Tao không hiểu nổi tại sao có chuyện lạ lùng như vậy . Mày đánh chính giùm tao coi.

Thằng Kiệt tỉnh bơ :

- Thôi mày đừng có xạo xự nữa . Ái Linh nhà ở Bùi Viện đó . Con nhỏ mà mày quen hôm về Saigon mày có nhớ không ?

Vậy là thằng Kiệt đã nhập vai kịch kệt này một cách xuất sắc.

- Quen hồi nào ?

Thằng Kiệt chưa kịp trả lời thì Thủy Đại đã nói :

- Em đề nghị anh Chánh không được làm bộ làm tịch như vậy ? Tại sao anh lại nói là không quen với Ái Linh ? Nếu không quen làm sao có thư từ sò sò ra đây ?

Lúc này thằng Hương mới mở miệng :

- Ái Linh là ai thì mình khoan vội tìm hiểu . Nhưng cái tìm hiểu chính Bích Châu có yêu thằng Chánh hay không ?

Cả phòng nữ cười lên rần rần . . . Thằng Chánh lại càng lúng túng :

- Nhưng quyển nhật ký này có đúng là của tui hay không ?

Thu An chia quyển nhật ký cho thằng Kiệt thấy :

- Đây anh Kiệt xem thử có phải là của anh Chánh hay không ?

Thằng Kiệt ngược lên nhìn rồi xuýt xoa :

- Đẹp ghê , quyển nhật ký đẹp ghê . Chữ của thằng Chánh chứ còn của ai nữa.

Thằng Kiệt này đóng kịch tài thật . Đồ ba trợn . Thằng Chánh ngồi im như thóc . Tôi trông thấy hấn mím môi lại , như đang suy nghĩ một điều gì đó . Nhưng cánh con gái không để cho thằng Chánh ngồi im.

- Anh Chánh ơi ! Anh đã gặp má Bích Châu hồi nào mà anh tưởng tượng giỏi quá vậy . "Chắc má không trách anh đâu . Dù anh thấy má nhai trầu dễ thương".

Phong Lan vừa dứt lời thì Thủy Đại đã kê tiếp toa thuốc cho thằng Chánh.

- "*Má mời khéo léo làm chi .*

Khi anh thi sĩ biết gì xã giao .

Ồi ba giờ có là bao . Anh đỡ lưỡi trước dạt dào của em ."

(Thơ Đoàn Vị Thượng) .

Bích Châu ơi ! Mà với anh Chánh tâm sự gì mà đến ba tiếng đồng hồ dữ vậy ?

Hồi nãy đến giờ Bích Châu vẫn im lặng không có ý kiến gì cả . Giữa lúc mọi người chọc quê mình như vậy , thằng Chánh tên tò nói :

- Thu An ơi Thu An ! Bọn em cho anh xin lại quyển nhật ký đó nghe .

..

- Không được . Tịch thu để đưa vào viện bảo tàng tình yêu.

Mọi người tán thưởng câu nói đó bằng những tràng pháo tay rôm rả .

Thằng Chánh tiếp tục năn nỉ :

- Làm ơn làm phúc cho anh xin lại đi Thu An.

- Ai biểu anh đưa cho Ái Linh đọc để cô ta lại gửi cho Bích Châu ?

Hay là anh muốn khoe tình yêu với người khác ?

Câu nói chanh chua của Thủy Đại đã làm tan đi bao hy vọng của thằng Chánh . Tôi và thằng Kiệt chỉ biết ngồi cười khì khì . Còn thằng Hương không hiểu gì lắm cho nên chỉ biết ngồi nghe mà thôi . Tôi đoán chắc , sau khi rời phòng này về thế nào thằng Chánh cũng sẽ "bùng nổ" với bọn tôi.

Sân Trường Kỷ Niệm

Chương 18

Tiếng ve sầu bắt đầu huyền não khu giảng đường làm át hẳn tiếng giảng bài của các thầy cô . Tôi chưa thấy cây phượng nào nở hoa . Tiếc thật . Những ngày cuối năm học bao giờ cũng trôi qua nhanh chóng . Mọi người đều muốn níu kéo lại . Tôi đang đờn đoảng nhìn ra ngoài cửa lớp thì thằng Kiệt nói với tôi :

- Lê ơi ! Mà xem thử tao nên viết chuyện gì đáng nhớ nhất trong sổ Lưu Bút của lớp mình ?

Ở lớp tôi mỗi năm đều có một quyển sổ như vậy . Tất cả bạn bè trong lớp đều dán một tấm ảnh mình ưng ý nhất , rồi viết bất cứ thứ gì mà mình muốn viết , dài ngắn bao nhiêu cũng được . Điều đặc biệt nhất là phần "lời ngỏ" đã hai năm nay tôi đều được lớp ủy nhiệm viết , sau phần lời ngỏ đó thì bạn bè tiếp tục viết những tâm sự buồn vui của mình . Tôi bảo thằng Kiệt :

- Phần lời ngỏ trong Lưu Bút tao chưa viết mà mà định viết tiếp theo là sao ?

- Không , tao để trống vài trang trước cho mà , tao muốn viết sớm để "chuồn" sớm . Thi xong rồi tao muốn tranh thủ về nhà sớm mấy ngày . Nhớ nhà quá.

- Nhưng Thủy Đại đã đưa giấy nghỉ phép cho mà chưa ?

- Nó đưa cho tao rồi , nhưng chưa đóng dấu . Mai mốt tao lên phòng giáo vụ đóng dấu rồi về Long An luôn.

Nghe thằng Kiệt nói vậy , bỗng dưng tôi cũng thấy nhớ nhà như nó vậy :

- Mà định khi nào về , mấy ngày nữa ?

- Khoảng sáng thứ sáu là tao đi , chỉ còn ba ngày nữa thôi.

- Ừ , hay đó . Tối nay tranh thủ không cúp điện tao viết trước phần "lời ngỏ" rồi chuyển cho mà . Nhưng phần mà ghi gì thì ghi chứ đừng nhắc lại chuyện quyển nhật ký của thằng Chánh - Tao sợ lên năm thứ ba nó khó "làm ăn".

- Đồng ý ! Cuộc đời thế mà công bằng mà ă ! Thằng Chánh suốt ngày lý luận , lý sự về tình yêu nhưng rồi chẳng được mối tình nào cả . Tao cũng vậy . Tình cò quen nhau rồi cũng tình cò xa nhau . Có trời mà biết được . Chỉ có mà với thằng Hương là khỏe re . Thằng Hương không tán tỉnh ai , nên nó chẳng đau khổ vì ai . Còn mà là mèo mù vớ cá rán . Từ đó tao thấy yêu người yêu mình bền vững hơn yêu người mình yêu . Có đúng không Lê ?

- Chắc vậy.

Tiết học cuối năm rời rạc trôi qua , những chữ hán , chữ Nôm với bao nét ngang dọc của thầy không còn hấp dẫn chúng tôi nữa . Đêm đó , trở về phòng của mình , tôi nắn nót nằm viết "Lời ngỏ" cho tập "Lưu Bút" năm thứ hai . Khi đưa quyển sổ cho tôi Thủy Đại dặn dò :

- Anh Lê cố gắng viết cho bay bướm một chút nhé . Viết cho hay . Những tập "Lưu Bút" như thế này đều để lại phòng truyền thống của khoa Văn , anh không được viết cà giựt đó nghen !

Tôi biết điều đó . Năm năm sau , mười năm sau khi về trường cũ tìm đọc lại những tập lưu bút này chắc hẳn là một thú vị khó quên . Sau khi uống hết một ly cà phê đậm đặc và hút gần nửa gói thuốc Đà Lạt , tôi bắt đầu viết :

NHỮNG TRÒ CHƠI CỦA KỶ NIỆM

(Lời ngỏ của Tập Lưu Bút sinh viên khoa Văn)

Tháng này ở sân trường Đại học hoa phượng đã nở đỏ?

*và tiếng ve gào lên những lời yêu thương buồn bã
trong tim bạn bè đã ngập đầy nắng hạ.*

và tưởng nhớ những trò chơi của tuổi thơ

có những dấu chân chim trên trang giấy mới

có nụ cười giấu sau năm ngón tay

có trái me chua để học bàn và những sợi tóc bay

bình yên trong hạnh phúc

thân ái ,

mời bạn bè hãy đi guốc cao gót hoặc mang giày

Adidas hoặc đi chân đất , hoặc đi dép cao su

đừng ngượng ngùng bước vào tập Lưu Bút

*như ngày xưa đã có lần chúng mình chơi trò bịt
mắt bắt dê*

ở sân trường đầy nắng gió

*như ngày xưa chúng mình chơi ô quan cùng những
viên sỏi nhỏ?*

ở sau nhà xanh tiếng chim ngân

chẳng có điều chi mà bạn phải ngại ngần

khi lớp mình như ngôi nhà mở tung cửa ngo?

ta đến với nhau từ ngày tuổi nhỏ?

ép lá thuốc bài trong vở Toán , vở Nga văn

chẳng có điều chi mà bạn phải băn khoăn

chúng ta đang chơi những trò chơi kỷ niệm

để hai mươi năm sau gội đầu còn có màu mực tím

từ dòng chữ thân quen của bè bạn học trò
buổi sáng nào thức dậy nghe tiếng chim hót tròn vo
như giọt mưa rơi hoài trên mái tóc
ta sẽ nhớ sẽ yêu những ngày đi học
những Thu An , Thủy Đại , Bùi Tân Sơn (. . .)
mỗi khuôn mặt bạn bè là một mặt trời con
suốt bốn mùa bùng lên niềm vui mới
thân ái ,
tập Lưu Bút mời bạn bè hãy tới
hãy mang theo những con mắt buồn ngủ buồn nghề
và môi cười lúng liếng
con gái có thể đội nón ra sân đá bóng
cùng con trai chớ ngại ngừng chi
con trai có quyền đi bắt dế , nhảy lò cò hoặc bắt
bướm , bắn bi
hồi bạn bè vô cùng thân ái
hồi bạn bè xin đừng có ngại
lớp học chúng mình là sân cỏ tháng giêng
là những căn phòng trong khu ký túc xá sinh viên
mời bạn bè hãy đến
chào ơi ! ve sẽ kêu ve ve ve và chia tay sẽ đến
những con mắt dịu dàng có chút buồn xo ?
chúng mình sẽ làm chim và hát líu lo
khi sân trường đã ngập đầy nắng hạ.
tình yêu bạn bè và màu xanh của lá
mãi xanh tươi trong lưu bút học trò
trăm ngả đường đi còn có kỷ niệm hẹn hò . . .

(KTX một đêm không cúp điện)

Khi viết xong không thấy thằng Kiệt đâu , tôi bèn đưa cho thằng
Chánh :

- Mày xem qua thử tao viết như thế này bạn bè có đồng ý không ?
Thằng Chánh vừa đứng vừa đọc :
- Thôi được , cũng dễ nghe đó . Bây giờ mày đưa cho tao viết tiếp
phần tao.
- Sau đó , mày chuyển qua cho thằng Kiệt . Mày đưa con gái nôn
nóng được viết trước lắm.
- Sao tao thấy buồn buồn Lê à ?
- Buồn cái gì ?
- Sắp chia tay rồi . Năm sau bọn mình đâu có còn học ở trên này
nữa.

- Về Saigon có cái vui của Saigon lo gì ?

Thằng Chánh lắc đầu :

- Chắc về đó chỉ còn mày với thằng Kiệt là ở chung trong ký túc xá thôi . Còn tao thì ở nhà bà chị , còn thằng Hương thì nghe đâu nó sẽ ở nhà chú nó ở Bà Chiểu.

- Thì lâu lâu bọn mày kéo nhau vào ngủ chung phòng với bọn tao cũng được . Chứ có gì đâu mà lo xa dữ vậy ?

- Ủ ờ nghe cũng có lý . Mày đưa quyển sổ Lưu Bút cho tao.

Trong lúc thằng Chánh viết tâm sự của mình thì tôi đi ra ngoài . Tôi đi tìm Kim Oanh . Trong khi đến chỗ hẹn với nàng thì tôi suy nghĩ lan man về những năm tháng đã đi qua . Có thể nói , đời sống sinh viên là đời sống gắn chặt với những mối tình . Ai cũng đều trải qua như vậy . Dường như tình yêu đã làm cho những ngày tháng đến trường của họ thêm thi vị , ngọt ngào lẫn chút đắng cay . Với Bích Châu , có thể tôi là người húc đầu vào tường , để rồi thu nhận lại chỉ là một con số không to tướng . Và Bích Châu , với Chánh , có thể là một kẻ đã lạc quan tếu , hay đúng hơn chỉ là một người yêu trong tưởng tượng bằng những lý luận không thực tế của mình . Còn Kim Loan , với thằng Kiệt phải chăng là sự kết hợp hai tâm hồn với nhau chỉ là sự bông bột ? Là một thoáng trôi qua nên họ dễ dàng cắt đứt ? Đây là "kinh nghiệm" mà thực tế đã dạy bảo cho tôi . Còn với Kim Oanh ?

Thoáng thấy tôi nàng đã reo lên :

- Anh thi hết các môn chưa ?

- Xong xuôi hết rồi . Còn em ?

- Cũng vậy . Nhưng anh định bao giờ về quê ?

- Năm ba ngày nữa.

Kim Oanh chợt trầm giọng xuống :

- Anh Lê nè , hay là về quê em chơi vài ngày được không ?

- Về Trà Vinh hả ?

- Ủ ờ về nhà em chứ còn đâu nữa.

- Ba mẹ em có ý kiến gì không ?

- Sao anh lại nói vậy ? Bọn bè với nhau bộ về thăm nhà nhân dịp hè không được sao ? Hơn nữa anh chỉ ở chơi có vài ngày chứ đâu có lâu la gì đâu mà ngại.

- Em để cho anh tính lại chút nữa , anh trả lời sau.

Thật tình tôi nhớ nhà . Những ngày này mỗi đêm nằm ngủ tôi đều mơ thấy những con đường Đà Nẵng và tiếng sóng sông Hàn đã vỗ ì ầm trong giấc mơ của mình . Ôi Đà Nẵng !

- Anh Lê ơi ! Anh nghĩ sao ? Anh cho em biết để em còn nhờ người mua vé nữa.

Trà Vinh là ở đâu ? Tôi chưa mừng tượng được những đường nét của thị xã này trong tâm tưởng của mình . Có thể là kênh rạch ? Là đường phố với bóng cây chìm bụi đỏ ?

- Anh về nhà em chơi , anh tha hồ được ăn trái cây , nào là vú sữa , chôm chôm , sa bu chê . . . Em sẽ dắt anh lên thăm rẫy của ba em . Chắc chắn là anh sẽ mê tít ngay.

Tôi phân vân :

- Nghe em kể thì lý thú lắm , nhưng em cho anh rủ thêm thằng Chánh đi luôn cho có bầu có bạn ?

- Liệu anh Chánh có đồng ý đi với bọn mình không ?

- Thì em với anh cùng thuyết phục chứ lo gì.

- Vậy thì tuyệt vời lắm . Anh với anh Chánh không cần phải mang theo đồ đạc nhiều , mang vài ba bộ quần áo là đủ rồi . Vậy em nhờ người ta mua cho ba cái vé xe nhe anh Lê ?

- Bao nhiêu tiền một vé ? Em nói để anh góp thêm.

- Em đủ tiền , ba má em mới gửi cho chút ít . Anh đừng bận tâm gì về chuyện đó.

Chúng tôi đi lang thang với nhau . Tôi muốn dừng lại khắc tên mình vào hàng cây mà chúng tôi đã từng dựa vào đó lúc hò hẹn . Tôi muốn nói như vậy nhưng sợ Kim Oanh cười nên thôi . Còn Kim Oanh thì bảo :

- Tối nay em đưa anh tập lưu bút anh viết cho em vài dòng nhé.

- Để làm gì ?

Tại sao tôi lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy ?

- Để nhớ.

Trên trời bóng trăng bắt đầu nhô lên . Đêm đã khuya . Tôi đưa Kim Oanh về . Khi về đến phòng của mình , tôi cảm thấy hối tiếc về một điều dại dột của mình : Tại sao tôi không hôn nàng ? Vừa thấy mặt tôi , bọn thằng Kiệt đã nói :

- Tối nay bọn mình nấu khoai mì liên hoan chia tay.

- Mua chừng mấy ký lô ?

- Hai chục ký ăn mới đã nư.

- Trời đất , mua làm gì nữa vậy ?

Thằng Kiệt khịt khịt mũi :

- Bí mật "xem hồi sau sẽ rõ".

Bí mật gì đây ? Khu ký túc xá của chúng tôi nằm nhô lên giữa bốn bề là khoai mì . Ở đây người dân địa phương đã trồng bạt ngàn khoai mì . Màu xanh ngút tầm mắt . Nghe thằng Kiệt nói vậy , chúng tôi hùn tiền với nhau đi mua khoai mì . Thằng Kiệt với thằng Hương xách giỏ đi mua , còn tôi với thằng Chánh lo chuyện bếp núc . Tôi hỏi :

- Chanh nè , hay bọn mình nấu điện ?

- Lâu chín lắm , hơn nữa ban quản lý sinh viên phát hiện được thì gay lắm.

Tôi giật mình , đây là lần thứ một ngàn lẻ một mà chúng tôi đã vi phạm . Thông thường người ta sẽ thu bếp điện , bọn tôi phải năn nỉ ỉ ôi người ta mới trả lại . Rồi đâu lại vào đó.

- Thế thì đành nấu bằng cảnh trà khô vậy !

Chỉ năm phút sau chúng tôi đã nhóm lên một bếp lửa cháy rực . Đêm sắp tàn của một năm học sao hiu quạnh quá vậy ? Bạn bè đã tản mát đâu hết rồi , đưa thì về Saigon , đưa thì về với gia đình . . . Mười lăm phút sau thì thằng Kiệt với thằng Hương trở về . Chúng nó xách theo một giỏ khoai mì đầy nhóc . Chưa ăn đã thấy nước miếng chảy ứa ra . Chúng tôi nhanh nhẹn cắt , gọt rửa sạch sẽ cho vào nồi . Đứng sốt ruột làm gì , hai mươi phút nữa sẽ có một bữa ăn tuyệt diệu . Thằng Kiệt bảo tôi :

- Mà qua bên dãy B rủ Kim Oanh qua đây chơi cho vui.

- Có rủ thêm Bích Châu , Phong Lan và các bạn nữ phòng 4B không ?

- Tùy mà.

Nghe nói đến tên Bích Châu thì thằng Chanh giật nảy người như đĩa phải vôi :

- Thôi , chuyện tao với Bích Châu chưa giải quyết xong , tao không muốn . .

Có lẽ nồi khoai mì đã sắp chín , tôi và thằng Hương đứng dậy đi rủ các bạn gái . Thằng Hương nói với tôi :

- Mà đã gặp em Oanh chưa ?

- Rồi.

- Vậy thì mình đừng rủ Kim Oanh làm gì nữa.

- Tại sao vậy ?

- Mà cứ nghe lời tao một lần bộ không được sao ?

Nghe thằng Hương nói vậy nên tôi gật gù đồn gý . Chúng tôi bước qua phòng 4B.

- Bích Châu có ở trong phòng không ?

Thằng Hương gõ cửa và hỏi trống không như vậy . Người mở cửa cho chúng tôi lại chính Bích Châu . Thoáng trông thấy em , tim tôi đã nhảy lên lồng ngực một cách cuống quýt . Và may mắn thay đó chỉ là cảm xúc bất chợt . . . Xin cảm ơn trái tim tôi không đến nỗi da cảm lắm như tôi đã làm tưởng . .

- Châu ơi ! Anh Chanh có nấu một nồi khoai mì để chiêu đãi Bích Châu với các bạn phòng 4B qua ăn ngồi tâm sự với nhau.

Thằng Hương sao ăn nói huyt toẹt vậy ?

- Trong phòng chỉ còn mỗi mình em thôi , qua một mình kỳ cục lắm.
- Kỳ cục gì đâu , bạn bè trong lớp mà Bích Châu rụt rè như thế là không được.

- Mấy anh về trước rồi chút xíu nữa em qua sau.

Thằng Hương gật gù nói nhỏ :

- Em nhớ mang theo quyển nhật ký của anh Chánh nghe . Trả lại cho Chánh chứ mấy em giữ làm gì ?

- Em giữ làm kỷ niệm được không ?

- Kỷ niệm hay là "kỷ luật" Quốc Chánh ?

Bích Châu cười . Chúng tôi bước về và bàn tính cho một trò chơi mới.

- Nè Hương , mày nghĩ là Bích Châu có đem quyển nhật ký trả lại cho thằng Chánh không ?

- Có thể sẽ trả , và chắc chắn sẽ trả chứ giữ để làm gì ?

- Mày nhớ về thông báo tin mừng đó cho thằng Chánh nhé !

Về đến phòng thì chúng tôi đã thấy hai đứa ở nhà quả là đáng khen : Nồi khoai mì thơm ngát đã nấu xong . Và cùng một lúc Bích Châu cũng đến . Chúng tôi ngồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ . Thằng Kiệt hỏi :

- Châu ơi ! Châu à ! Em có cầm theo quyển nhật ký của anh Chánh không ?

- Có đây anh Kiệt ơi !

Bích Châu đưa ra một gói nhỏ . Có lẽ quyển sổ đã được gói giấy lại cẩn thận . Ngoài có ghi dòng chữ "Nhờ bạn Phong Lan chuyển lại cho anh Chánh".

- Lẽ ra Phong Lan cầm qua , nhưng nhân tiện em qua đây vậy xin trả lại cho anh Chánh . Mọi chuyện cũ không nên nhắc lại nữa . ..

Thằng Chánh ngồi im chẳng thấy nói gì cả . Thằng Hương có lẽ khoái điều đó.

- Vậy Bích Châu đưa cho anh để anh đưa lại cho anh Chánh . Nhưng năm sau anh Chánh tiếp tục viết như vậy nữa thì Bích Châu đừng có trả lại nữa nhé . Có đúng vậy không anh Chánh ?

- Thôi mà , đừng trêu đùa trên sự buồn bã của người khác nữa !

Tôi nói như vậy vì không muốn kéo dài không khí này nữa . Tôi chuyển sang tiết mục chính của đêm nay : Ăn khoai mì . Trên trời những ngôi sao đã thưa nhạt dần . Những ngọn gió đều hiu chạy ào xào trên vòm cây . Tôi chợt thấy một điều xa xăm gì đó đang vọng về , có lẽ nhớ ngay nơi mà mình đang ngồi . Ngày mai , ngày mốt chúng tôi sẽ thành một sinh viên năm thứ ba . Lại thêm một tuổi nữa.

- Ăn nhiều đi Bích Châu , mừng bọn mình thêm một tuổi nữa . Lát nữa em nhớ mang một ít về cho các bạn.

- Dạ.

Đây là mẫu đối thoại duy nhất mà thằng Chánh và Bích Châu nói với nhau trong đêm này . Và ánh lửa đã tàn thì chúng tôi chia tay nhau . Bốn thằng bạn ngồi lại giữa sân trường với ngọn lửa sắp tàn , thằng Chánh cầm trên tay một kỷ niệm "thất lạc" đã trở về . Chúng tôi xé tờ giấy bọc bên ngoài , để xem em Bích Châu có viết thêm dòng chữ nào không ? Vượt qua khỏi sức tưởng tượng của chúng tôi vì đây không phải là quyển nhật ký của thằng Chánh . Một quyển sổ mới . Trang đầu tiên đã ghi nắn nót một dòng như sau : "Hy vọng với quyển sổ này anh Chánh sẽ viết lại những gì mà anh Chánh muốn viết . Chúc anh một mùa hè tươi đẹp . Bích Châu" . Thằng Chánh đọc xong tỏ vẻ tự lự . Vậy là mùa hè đã đến . Một mùa hè để chúng tôi về quê nhà , để hẹn hò và tất cả . Còn tôi , mùa hè của tôi đang trôi dạt về Trà Vinh , có đúng vậy không Kim Oanh ? Mùa hè đã đến . Ôi mùa hè đã đến vội vã và hạnh phúc biết chừng nào . ..

tháng 2/1990

Hết

Nguồn:

Người đăng: Mọt Sách

Thời gian: 16/02/2004 2:51:15 CH